

Ἡ Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 50 (101)
14 ΣΕΠΤ. 1940 - Ε΄

'Η Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ 'Ανωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ 'Αρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ 'Επιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Β'. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
'Οδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
'Αριθ. Τηλεφ. Λογιστηρίου 32-094
» » Συντάξεως 34-425

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
'Οδὸς Λεωχάρους 19

'Αριθ. Τεύχ. 50—14 Σεπτεμβρίου 1940
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ ('Εσωτερικοῦ)	Δρ.	160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Λίρ. 'Αγγλίας	1
	'Αμερικῆς Δολ.	6
	Αἰγύπτου Λίρ.	1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ 'Ιδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας) καὶ Σχολικὰς 'Εφορίας. ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἢ λήγει ἡ συνδρομή, ὅπως μᾶς ἐμβάζουν τακτικῶς αὐτήν.

Ὅσοι ἐξ αὐτῶν δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ τὴν ἀνανεώσουν παρακαλοῦνται νὰ μᾶς τὸ γνωρίζουν ἐπιστρέφοντες τὸ πρῶτον τεῦχος ποὺ θὰ λάβουν, μετὰ τὴν λῆξιν αὐτῆς, γράφοντες ἐπὶ τῆς ταινίας τὴν λέξιν «ἀπαράδεκτον».

Ἡ μὴ τοιαύτη ἐπιστροφὴ σημαίνει διὰ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ συνδρομητοῦ νὰ συνεχισθῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ τεύχους καὶ τὴν ὑποχρέωσίν του ὅπως ἐμβάσῃ τὴν συνδρομήν του.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν ἀλλάσσουν διεύθυνσιν νὰ μᾶς τὸ γνωρίζουν ἐγκαίρως δι' ἐπιστολῆς των, ἐσωκλείοντες εἰς ταύτην καὶ 3 δραχμὰς εἰς γραμματόσημα διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ πλακιδίου τῆς διευθύνσεώς των.

ΕΘΝΑΠΟΣΤΟΛΟΙ

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας θ' ἀρχίσουν πάλιν τὰ μαθήματα καὶ εἰς ὅλον τὸ ἑλληνικὸν Κράτος νέα ἐκπαιδευτικὰ κτίρια θὰ στεγάσουν τὰ Ἑλληνόπουλα ποὺ θὰ δεχθοῦν τὰ φῶτα τῆς ἑλληνικῆς, πρωτίστως, παιδείας. Διότι, ἃς μὴν ἀπατώμεθα: Οὔτε τὰ λαμπρὰ καὶ μεγαλοπρεπῆ κτίρια, οὔτε ἡ καλῶς ὠργανωμένη ἐκπαίδευσις τῶν μαθητῶν θὰ προσέφερε τὴν ἐλαχίστην ὑπηρεσίαν — ἀντιθέτως — ἂν ἡ παιδεία δὲν εἶχε μορφὴν καθαρῶς ἐθνικήν. Ὁ ἐθνισμὸς εἶναι τὸ θεμέλιον, ὁ προμαχὼν καὶ ὁ ἀσφαλὴς θωρακισμὸς τῆς ψυχῆς καὶ τὸ ξέρουν πολὺ καλὰ ὅλοι ἐκεῖνοι πού, εἴτε εἰς τὸν τόπον μας εἴτε ἀλλοῦ, εἰργάσθησαν ἢ ἐργάζονται διὰ τὴν ἀνατροπὴν μιᾶς σοφῆς τάξεως πραγμάτων, ποὺ καθιέρωσεν ἡ πεῖρα χιλιετηρίδων. Τὸ ξεύρουν πολὺ καλὰ καὶ ἐναντίον αὐτῆς ἔστρεψαν τὰς προσπαθείας των εἰς τὸν τόπον μας μέχρι τῆς σωτηρίου 4ης Αὐγούστου. Μίσθαρνα ὄργανα, ἄνθρωποι περιωρισμένης νοητικῆς καταστάσεως, ἄλλοι ἄβουλοι καὶ ἀδιάφοροι, τέλος ἄλλοι χωρὶς συνείδησιν τῶν ὑποχρεώσεων καὶ καθηκόντων των ἔγιναν οἱ ὑπηρέται μιᾶς ἀναρχουμένης πορείας, ἡ ὁποία οὔτε αὐτὸ τὸ δικαιολογητικὸν τῆς ἰδεολογίας δὲν ἠμποροῦσε νὰ προβάλῃ. Ποῦ θὰ ἐφθάναμεν, τὸ ξεύρομεν ὅλοι καὶ τὸ εἴδομεν. Ἡ 4η Αὐγούστου ἐπρόλαβε τὴν καταστροφὴν εἰς τὸ τελευταῖον τῆς ὥρας τέταρτον, τὸ στιβαρὸ χέρι, ποὺ δὲν ἐδίστασεν ἐμπρὸς εἰς τὸ μέγα πατριωτικὸν καθῆκον, ἀνέσυρε τὸν τόπον ἀπὸ αὐτὸ τὸ βάραθρον. Ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδος ἐλυπήθη τὸν τόπον αὐτὸν ποὺ ὑπηρέτησε τὴν ἀνθρωπότητα ὅσον κανεὶς ἄλλος· τὸν λαὸν αὐτὸν ποὺ μὲ τὴν γλῶσσάν του ὡμίλησαν ὅλοι ὅσοι ἠκολούθησαν τὰ βήματα τοῦ Θεανθρώπου. Καὶ μετὰ τὴν σωτηρίαν ἤρχισεν ἡ ἀνόρθωσις. Μόνον οἱ κοντόφθαλμοι καὶ οἱ θεληματικῶς τυφλοὶ δὲν βλέπουν τί γίνεται γύρω των καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ποῖος ὀργασμὸς ἐργασίας, ἀναπλάσεως καὶ ἀνασυντάξεως, ποία προσπάθεια ἀποτοξινώσεως τοῦ ἐθνικοῦ ὀργανισμοῦ ποὺ ἐδηλητηρίασεν ἡ προπαγάνδα, ἡ ὀλεθριωτέρα δολοπλοκία. Εἴτε ὅμως οἱ ὀλίγοι αὐτοὶ τύποι — ἂν ὑπάρχουν — βλέπουν ἢ δὲν βλέπουν, τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ἡ Ἑλλὰς εὑρίσκεται εἰς τὸν μεγάλον δρόμον ποὺ φέρει πρὸς τὴν δόξαν καὶ τὴν ἐθνικὴν λαμπρότητα. Τὸ σημερινὸν ἑλληνικὸν Κράτος, βαθύτατα ἐθνικόν, ἔχει τὴν συνολικὴν ἰδέαν διὰ τὸν λαόν του, διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν ὅλον, ποὺ πρέπει νὰ ἔχουν διὰ τὴν ἐθνικήν των ὀντότητα ὅλα τὰ Κράτη ποὺ εἶναι ἄξια νὰ ζοῦν καὶ νὰ μεγαλουργοῦν. Τὸ σημερινὸν ἑλληνικὸν Κράτος ἐνδιαφέρεται διὰ τὸν ἕνα Ἕλληνα ποὺ εὑρίσκεται μοχθῶν εἰς τὸ ἄκρον τῆς γῆς, ὅσον ἐνδιαφέρεται καὶ διὰ τὸν ὅλον ἑλληνικὸν λαόν. Ὁ τοπικισμὸς ἀφ' ἑνός, ἡ ἀδιαφορία διὰ τὰ πέραν τῆς Ἑλλάδος τμήματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀφ' ἑτέρου, εἰς ὡρισμένας περιόδους τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας, ἔκαμαν τόσον κακὸν εἰς τὸν Ἑλληνισμόν, ὅσον δὲν ἔκαμεν ἕνας καταστρεπτικὸς πόλεμος. Ἐχάσαμεν εἰς διαφόρους χώρας πληθυσμοὺς ποὺ συμποσοῦνται εἰς ἑκατομμύρια καὶ ποὺ θὰ εἶχαν ἀσφαλῶς περισωθῆ ἂν τὸ ἑλληνικὸν Κράτος δὲν κατεγίνετο εἰς μικροκομματισμοὺς καὶ ἂν ἐθεώρει τὰ ἔξω καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Χερσονήσου τμήματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ μὲ τὸ ἴδιον βλέμμα ποὺ ἐθεώρει τὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τὴν ἐποχὴν ὅμως ἐκείνην ἡ κοινοτικὴ ἐκλογὴ τῶν Φαρσάλων εἶχε μεγαλυτέραν ἀξίαν ἀπὸ μίαν συμπαγῆ μᾶζαν Ἑλλήνων ποὺ ἐχάνετο διότι τὸ ἑλληνικὸν Κράτος δὲν εἶχε καμμίαν διάθεσιν νὰ προσφέρῃ τὴν προστασίαν του. Τὰ Ἑλληνόπουλα δὲν τὸ ξεύρουν, πρέπει ὅμως νὰ τὸ μάθουν, ὅτι ὁ ἑλληνικὸς ἀπὸ τὴν Μάνην πληθυσμὸς τῆς Κορσικῆς ἐχάθη διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν καὶ τὴν Ὀρθοδοξίαν, διότι ὅλαι του αἱ προσπάθειαι νὰ τοῦ σταλοῦν ἐξ Ἑλλάδος ἱερεῖς, διδάσκαλοι καὶ βιβλία ἀπέβησαν εἰς μάτην. Τὸ αὐτὸ πρέπει νὰ ξεύρουν ὅτι συνέβη καὶ μὲ τὸν Ἑλληνισμὸν τόσων ἄλλων περιοχῶν εἰς τὴν Δύσιν καὶ εἰς τὸν Βορρᾶν, ὅπου ἦτο διεσπαρμένος παλαιότερα Ἑλληνισμός.

Συνέβησαν, ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ συμβοῦν πλέον· ἀντιθέτως, θὰ καταβληθῆ προσπάθεια νὰ περισωθῆ ὅ,τι εἶναι ἀκόμη δυνατὸν νὰ περισωθῆ ἀπὸ ὅσα θεωροῦνται τὴν στιγμὴν ταύτην χαμένα. Τὸ σημερινὸν ἑλληνικὸν Κράτος ἔπαυσε νὰ εἶναι ἑλλαδικόν, ἔχει πλήρη συνείδησιν τῆς ἀποστολῆς του, ἡ ὁποία ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ τὰ τεταγμένα γεωγραφικὰ ὅρια. Ὁ Ἑλληνισμὸς εἶναι μία ἰδέα ποὺ ἐκπηγάζει ἀπὸ ἱστορίαν πέντε σχεδὸν χιλιάδων ἐτῶν, ἰδέα ποὺ δημιουργεῖ ὑποχρεώσεις, εὐθύνας, καθήκοντα. Αὐτὸ θὰ διδαχθῆ τὸ Ἑλληνόπουλο εἰς τὸ σχολεῖόν του σήμερον. Θὰ μάθη ὅτι ἡ γενέτειρά του, ἡ Πελοπόννησος, ἡ Κρήτη, ἡ Μακεδονία, ἡ Ἤπειρος, εἶναι ὡραῖος τόπος, ἀλλ' ὑπάρχει κάτι ὡραιότερον ἀκόμη, κάτι ποὺ λάμπει εἰς αἰῶνας αἰώνων, ἡ Ἑλλάς. Εἰς αὐτῆς τὴν ὑπηρεσίαν εἴμεθα ὅλοι καὶ εἰς τὴν δόξαν της δουλεύομεν. Θὰ μάθη ἀκόμη ὅτι καὶ ὁ ἕνας Ἕλλην ποὺ ζῆ εἰς ἕνα νησὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ ἢ τοῦ Ἀτλαντικοῦ εἶναι τόσον πολύτιμος διὰ τὸ σύνολον, ὅσον εἶναι καὶ ἕνα ὁλόκληρον τμῆμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Εἶναι, πράγματι, καταπληκτικὸν ὅτι καὶ εἰς τὰς χειροτέρας ἀκόμη στιγμὰς τοῦ Ἔθνους ὑπῆρξαν Ἕλληνες ποὺ εἶχαν αὐτὴν τὴν συνολικὴν ἰδέαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι καὶ ὁ Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ὁ ἐμπνευσμένος αὐτὸς ρασοφόρος, ποὺ κάποιαν ἡμέραν, τώρα ποὺ ἀνορθοῦνται αἱ ἀξίαι, δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ καταλάβη τὴν θέσιν του εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τῶν Ἑλλήνων Ἐθναποστόλων [1]. Μὲ βαθυτάτην συνείδησιν ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς εἶναι ἕνα καὶ μόνον Ἔθνος, ὅτι καμμιὰ ἄλλη φυλὴ δὲν ἠμπορεῖ νὰ σταδιοδρομήσῃ ὅπως αὐτός, διέτρεχεν εἰς τὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς τὰς ἑλληνικὰς χώρας, ἔφθανεν ὣς τὴν Ἀνατολικὴν Ρωμυλίαν, τὴν ἑλληνικὴν αὐτὴν γῆν ποὺ τὴν ἐχάσαμεν ἀδίκως, ὣς αὐτὴν τὴν Νότιον Σερβίαν καὶ παντοῦ ἐνίσχυε τὰς ψυχάς, ἐνεκαρδίωνε, ὤρθωνε τὴν πνευματικὴν στάθμην καὶ ἀλλοῦ στηλιτεύων, ἀλλοῦ διδάσκων, ἀλλοῦ παραδειγματίζων, ἵδρυε σχολεῖα καὶ ἐκκλησίας καὶ κατώρθωσε μέχρι τοῦ μαρτυρικοῦ του θανάτου νὰ διασώσῃ συμπαγῆ τμήματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

«Δὲν βλέπετε, ἔλεγε κηρύττων, ποὺ τὸ γένος μας ἀγρίευσε ἀπὸ τὴν ἀμάθεια καὶ ἐγίναμεν σὰν θηρία;» Καὶ εἰς ἄλλην περίπτωσιν ἐφώναξε: «Τὰ κακὰ θἄρθουν ἀπὸ τοὺς διαβασμένους...», ὑπονοῶντας τοὺς σχολαστικοὺς ἐκείνους ποὺ θὰ ἐπιχειροῦσαν νὰ μορφώσουν τὰ Ἑλληνόπουλα μὲ μιὰ γλῶσσα ἀκατανόητη καὶ τοὺς κοντόφθαλμους πολιτικοὺς ποὺ θὰ κατέστρεφαν μὲ τὰ πάθη τὸ ἔργο αἰώνων. Ἦτο πρόδρομος ὁ Κοσμᾶς τοῦ Ρήγα καὶ πλείστων Ἑλλήνων ποὺ εἶδαν καὶ μέσα ἀκόμη εἰς τὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς τὸν Ἑλληνισμὸν ὡς μίαν δύναμιν ὑπερβάλλουσαν κατὰ πολὺ τὰ χρονικὰ ὅρια. Ἦτο ὁ πρόδρομος τοῦ Κοραῆ, ποὺ ὅλη του ἡ ζωὴ ἦτο μιὰ προσπάθεια νὰ ἱδρυθοῦν σχολεῖα καὶ νὰ λάβῃ συνείδησιν ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς ἰσχύος του καὶ τοῦ προορισμοῦ του. Τὸ ἔργον, τὸ μέγα αὐτὸ ἔργον, συνεχίζει τὸ σημερινὸν ἑλληνικὸν Κράτος τῆς Ἀληθείας, τῆς Τιμῆς καὶ τῆς Προόδου. Εἶναι τὸ εὐγενέστερον καὶ θαυμαστότερον τῶν αἰώνων ἔργον, ποὺ μεταβάλλει εἰς τηλαυγῆ φάρον, εἰς καταυγάζοντα πυρσὸν κάθε ἐκπαιδευτήριον ποὺ ὀρθώνεται εἰς τὰς πόλεις, εἰς τὰ χωρία, εἰς τοὺς ταπεινοὺς οἰκισμοὺς τῶν ὀλίγων δεκάδων σπιτιῶν.

---

1 Βλέπ. Φάνη Μιχαλοπούλου: «Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός».

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΑΞΙΔΙΑ

Ὀνόματα, ἀναμνήσεις, θρῦλοι, παραδόσεις, ἱστορικὰ γεγονότα, ὅλα αὐτὰ καὶ χίλια ἄλλα ξυπνοῦν στὸ νοῦ· στὰ μάτια σπινθηροβολοῦν χρυσάφια, στ' αὐτιὰ φθάνουν θρησκευτικαὶ ὑμνωδίαι, καθὼς τὸ αὐτοκίνητο διασχίζει τοὺς δρομάκους τῆς Νέας Κορίνθου, γιὰ νὰ καταλήξῃ στὰ πόδια τοῦ Ἀκροκορίνθου, στὴν δόξα τῆς Παληᾶς.

Ἕνα θαῦμα συνετελέσθη ἐδῶ, μὰ ἡ φαντασία εἶναι προσηλωμένη στὸ θαῦμα ποὺ ἐφώτιζε τὸν ὁρίζοντα πρὶν χιλιάδες χρόνια. Στὰ 1858 τίποτε δὲν ὑπῆρχε στὴν ἔκτασι ποὺ κατέχει ἡ σημερινὴ Κόρινθος. Ἕνας σεισμὸς ὅμως ἔρριξε κάτω ὅλα τὰ σπίτια ποὺ εἶχαν κτισθῆ στὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Κορίνθου καὶ ἡ κυβέρνησις, γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια, ἀπεφάσισε νὰ κτίσῃ τὴν πόλι κοντὰ στὸ λεγόμενο Λεχαῖο λιμένα, ἐκεῖ ποὺ ἦσαν τὰ νεώρια τῶν ἀρχαίων Βακχιαδῶν. Ἀλλὰ καὶ στὴν τοποθεσία αὐτὴ οἱ κάτοικοι δὲν ὑπῆρξαν εὐτυχέστεροι καὶ ἀσφαλέστεροι. Ἕνας ἄλλος σεισμὸς στὰ 1928 ἐρείπωσε πάλι τὴν Νέα Κόρινθο.

Βρέθηκα ἐκεῖ τὸ ἴδιο βράδυ τοῦ σεισμοῦ καὶ ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὸ δέος καὶ τὴ φρίκη ποὺ εἶχεν ἐκείνη ἡ νύχτα τῆς κολάσεως, μὲ τὰ σπίτια ποὺ κατέρρεαν, τὶς φωνὲς τῶν τραυματιζομένων, τοὺς γόους ἐκείνων ποὺ ἔχασαν τοὺς δικούς των, τὴν ξαφνικὴ καταιγίδα ποὺ ξέσπασε ἐνῷ ἐξακολουθοῦσαν οἱ σεισμοὶ καὶ τὴν πανερὰ γαλήνη τοῦ ἄλλου πρωϊνοῦ ποὺ ἁπλώθηκε σὰν νεκρικὸ σεντόνι πάνω στὰ χαλάσματα. Ἐκεῖνος ποὺ δὲν εἶχε ἀντικρύσει τὸ θέαμα αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ φαντασθῇ βλέποντας σήμερα, μόλις δέκα χρόνια μετὰ τὴν καταστροφή, τὴ νέα πόλι τῆς Κορίνθου, μὲ τοὺς ὡραιότατους δρόμους, τὰ ἀντισεισμικὰ μέγαρα, τὰ κέντρα ποὺ εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ πλῆθος. Τάχα νὰ συνηθίζουν οἱ ἄνθρωποι στὸν κίνδυνο, ἢ νὰ εἶναι ἡ πεποίθησις πὼς τὰ σπίτια τους δὲν ἔχουν τίποτε πιὰ νὰ φοβῶνται ἀπὸ τὸν Ἐγκέλαδο;

Ἡ ἀπάντησις θὰ ἦταν δύσκολη. Τὸ γεγονὸς εἶναι μόνο πὼς στὴ γῆ τῆς Κορινθίας συνετελέσθη αὐτὸ τὸ θαῦμα, ποὺ στὴν ἐποχή μας τὸ λέμε ἀμερικανικό. Μιὰ πόλις ἀνωρθώθη καὶ ἕνας πληθυσμὸς ξαναβρῆκε τὴν ζωτικότητα καὶ παραγωγικότητά του μέσα σὲ δέκα χρόνια.

Τὸ αὐτοκίνητο ἀφήνει πίσω τὴν καινούργια πολιτεία μὲ τὴν τύρβη της καὶ τὰ κτίριά της. Τὸ θέαμα ποὺ ἀνοίγεται μπρὸς εἶναι ἀπὸ κεῖνα ποὺ δύσκολα ἐπιχειρεῖ κανένας νὰ ζωγραφίσῃ. Βορεινὰ ἁπλώνεται ὁ βαθυγάλανος Κορινθιακός, ὀρθώνονται τὰ βουνὰ τῆς Περαχώρας, ἀντιφεγγίζουν στὸν ἥλιο τὸ Λουτράκι, ἡ Ποσειδωνία. Μεσημβρινὰ ὑψώνονται τὰ Ὄνεια ὄρη καὶ ξεκομμένος, μεγαλοπρεπὴς στὴν μόνωσί του, ὁ Ἀκροκόρινθος. Στὰ πόδια του ἦταν κτισμένη ἡ παλαιὰ Κόρινθος, γιὰ τὴν ὁποία ἐλέγετο «οὐ παντὸς πλεῖν ἐς Κόρινθον».

Καὶ σήμερα βέβαια ὑπάρχουν πόλεις ποὺ φωτοβολοῦν καὶ τὶς ὁποῖες ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπισκεφθῇ ὁ κάτοικος κάθε χώρας. Σήμερα ὅμως εἶναι πολὺ εὐκολώτερο νὰ ἐπισκεφθῇς καὶ τὸ Παρίσι καὶ τὸ Λονδίνο καὶ τὴν Νέα Ὑόρκη, μὲ τὰ περιηγητικὰ καραβάνια, ποὺ περιορίζουν στὸ ἐλάχιστο τὰ ἔξοδα. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη χρειάζονταν μιὰ ὁλόκληρη περιουσία ἐκεῖνος ποὺ θὰ βαζε στὸ νοῦ του νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Κόρινθο.

Ἡ νεκρὴ πολιτεία τοῦ ἀρχαίου ἑλληνισμοῦ ἁπλώνεται λίγο πάρα πέρα ἀπὸ τὸν σημερινὸ οἰκισμό. Μπρὸς στὰ ἐρείπιά της θὰ σταθῇς καὶ θὰ βυθισθῇς σὲ σκέψεις. Τὴν πόλι αὐτὴν ἐφίλησε ἡ παντοδυναμία, ἐστεφάνωσεν ἡ δόξα, ἀνέδειξεν ὁ ἐγκόσμιος πλοῦτος καὶ ἐσάρωσεν ἡ λύσσα τῶν ἀνθρώπων. Μόλις κατέβῃ κανεὶς ἀπὸ τὰ αἰωνόβια σκαλοπάτια στὸν μαρμαρόστρωτο δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ στὴν πηγὴ τῆς Πειρήνης, νομίζει ὅτι σβήνει κάθε ἀνθρωπινὴ ἀθλιότης, κάθε βόμβος ποὺ συνταράζει τὸν ταπεινό μας νοῦ. Οἱ θεοὶ ποὺ μᾶς ἐπιβλέπουν μέσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια, τὰ πάντοτε ἱλαρά, καθοδηγοῦν τὴ σκέψι, τὴν ἀνασύρουν πάνω ἀπὸ τὸν χείμαρρο τῶν αἰώνων καὶ ἔτσι ἀπαλλαγμένην ἀπὸ φροντίδες, τὴν ἀφήνουν νὰ σκορπίσῃ γύρω ἀπὸ τὴ σιγὴ ποὺ ἐπιβλητικὴ βασιλεύει πάνω στὸν τάφο τῶν χιλιετηρίδων.

Ἡ πηγὴ αὐτὴ τῆς Πειρήνης λέγεται ἡ κατωτέρα, γιατὶ ὑπῆρχε μιὰ ἄλλη στὴν κορυφὴ τοῦ Ἀκροκορίνθου ποὺ τροφοδοτοῦσε μὲ νερὸ τὴν πρώτη. Κάθε βῆμά μας στὸ μαρμαρόστρωτο δρόμο ξυπνᾷ ἑορταστικοὺς ἀντίλαλους καὶ ἀπὸ τὶς θολοειδεῖς ἐξέδρες νομίζει κανεὶς ὅτι προβάλλουν πανηγυρισταί. Νομίζει πὼς ἀπὸ τὸ θέατρο θ' ἀκουσθοῦν οἱ φωνὲς τῶν ὑποκριτῶν τῶν αἰσχυλείων δραμάτων καὶ θεωρίαι πομπικαὶ θὰ διασχίσουν τὴν Ἀκρόπολι, γιὰ νὰ κατευθυνθοῦν στὸ ναὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἑπτὰ μόνο κίονες σώζονται σήμερα ἀπὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα. Καὶ οἱ ἑπτὰ ὅμως αὐτὲς κολῶνες ἔχουν τόση ἐπιβολή, τόσο μεγαλοπρεπὲς βάρος, ὥστε στέκεσαι καὶ τὶς ἀτενίζεις καὶ δὲν ξέρεις ἂν ἀποθαυμάζῃς ἢ ἐπικαλῆσαι τὸ θεῖο πνεῦμα νὰ ἐξαστράψῃ πάλι στὶς πολιτεῖές μας, ἂν ἐπικαλῆσαι νὰ ἐπιβληθῇ ἄλλη μιὰ φορὰ ἡ θρησκεία τοῦ Καλοῦ, τοῦ Ὡραίου, στὴν χαμαίσυρτο ἀντίληψι τῆς ἐποχῆς μας. Στὰ τρία τετράγωνα κοιλώματα τῆς Κρήνης, τὰ λαξευμένα μέσα στὸ βράχο καὶ κοσμημένα μὲ ἀνάγλυφα, σκορπίζει τὸ μουρμουρητὸ τοῦ νεροῦ ποὺ ἐξακολουθεῖ ὅπως καὶ πρὶν χιλιάδες χρόνια νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ Ἀκροκορίνθου. Οἱ σεισμοὶ τοῦ 1928 ἂν δὲν ἐπροκάλεσαν συνολικῶς μεγάλες καταστροφὲς στὰ ἀρχαῖα, ἄνοιξαν ἕνα φοβερὸ ρῆγμα στὸ βράχο ποὺ φέρνει τὸ δέος στὴν ψυχὴ περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀποτύπωσι τοῦ χρόνου στὰ ἐρείπια.

Μιὰ ματιὰ ἀκόμη στὶς κολῶνες τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, στὰ ἄλλα γύρω ἐρείπια, στὴν πηγὴ τῆς Γλαύκης, στὴν ἔκτασι αὐτὴ ποὺ εἶχε τριακόσιες χιλιάδες κατοίκους καὶ ἐρείπωσαν Ρωμαῖοι, Ἐροῦροι, Σλαῦοι, Νορμανδοί, Φράγκοι, ἄλλοι κατακτηταί, καὶ γυρνᾶμε στὴ σημερινὴ ζωή.

. . . .

Στὸν ἀνώμαλο δρόμο τρέχει τώρα τὸ αὐτοκίνητο μὲ ταχύτητα ὀγδόντα χιλιομέτρων, ὁ ἀέρας ἀναδεύει τὰ μαλλιὰ καὶ ἀπὸ μακριὰ φθάνει ὁ βόγγος τῆς ἀφρισμένης θαλάσσης. Δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἐλῆες χρυσίζουν στὴν ἡλιόλουστην ἡμέρα καὶ τὰ στάχυα κυματίζουν πότε βαθυπράσινα, πότε μὲ τὸ γλυκύτερο ἐλπιδοφόρο χρῶμα, κατὰ τὴ σκιὰ ποὺ πέφτει πάνω τους ἀπὸ τοὺς βράχους καὶ τὰ δένδρα. Ἕνα προπέτασμα ἀπὸ κυπαρίσσια κλείνει τὸ ὅραμα τῆς θάλασσας καὶ μετὰ λίγα λεπτὰ τὸ αὐτοκίνητο διασχίζει τὴν κεντρικὴ ὁδὸ τοῦ χωριοῦ Ἄσσος, μὲ τὶς σειρὲς τῶν νοικοκυρεμένων σπιτιῶν του. Ροδονιὲς σκαρφαλώνουν στοὺς τοίχους κι' ἐπάνω ἀπὸ τοὺς φράχτες αἰωροῦνται τὰ κλώνια τῆς κερασιᾶς καὶ τῆς κυδωνιᾶς μὲ τ' ἀχνορρόδινα λουλούδια τους. Ὡς τὰ μύχια εἰσδύει τὸ ἄρωμα ποὺ ἐκπέμπεται καὶ στροβιλίζεται ἀόρατο στὴν ἀτμόσφαιρα. Πέρα ἀπὸ τὸν Ἄσσο ἀρχίζει ἡ κορδέλλα τῶν χαρωπῶν χωριῶν: Βραχάτι, Ἀζίζι, Πουλίτσα, Κοκώνι. Ἤρεμα χωριὰ μὲ ἤρεμους ἀνθρώπους. Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι πάντα ἀρωματισμένη, ἡ ποικιλία τῶν χρωμάτων ἀνεξάντλητη· οἱ τριανταφυλλιὲς ἀλαφροσειοῦνται στὸ δειλινὸ καὶ οἱ παπαροῦνες ἀκκίζονται στὰ μύρια ἀγρολούλουδα.

Χρ. Ἐμμ. Ἀγγελομάτης

«Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ εἶσθε τίποτε ἄλλο παρὰ Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες εἰς ὅλην σας τὴν ζωὴν καὶ εἰς κάθε περίστασιν, εὐτυχῆ καὶ δυστυχῆ, θὰ εἶσθε πάντοτε Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Γράμματα ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ

'Αγαπητοί μου φίλοι,

Θά σᾶς διηγηθῶ σήμερα μιά μικρή ἱστορία, κοινή καί συνηθισμένη, χωρίς καμμιάν ὑπόθεσι, χωρίς κανένα δόγμα. Εἶναι ὅμως κἄτι τέτοιες ἱστορίες, κἄτι τέτοιες ἁπλές καί λιτές εἰκόνες ζωῆς, πού κρύβουν τόσο νόημα καί δίνουν τόση συγκίνησι, ὥστε ν' ἀξίζη νά τίς προσέχη καί νά τίς χαίρεται κανείς κάθε φορά πού τίς συναντᾷ.

'Η ἱστορία μας ἔγινε μιά ἀπ' αὐτές τίς μέρες σέ κάποια παραλία τοῦ Σαρωνικοῦ. Καί τά πρόσωπά της ἦσαν μόνο δυό: Ἕνας ἡλικιωμένος κύριος μέ ἄσπρα μαλλιά καί μ' εὐγενική συμπαθητική φυσιογνωμία κι' ἕνα χαριτωμένο παιδάκι ἕξη - ἑφτά χρόνων, ζωηρό, γελαστό κι' ἀεικίνητο.

Γύρω τους βούϊζε ὁ κόσμος· ἄλλοι μέσα στή θάλασσα, ἄλλοι στήν ἀμμουδιά, μερικοί στό διπλανό κέντρο· κίνησις, θόρυβος, φωνές. Πιό πάνω ὅμως ἀπ' ὅλες τίς φωνές ὑψωνόταν μιά γλυκειά, ἁπαλή, τρυφερή νότα, πού χωρίς νά σκεπάζη τόν ἄλλο θόρυβο, τόν μαλάκωνε, τόν ἡμέρωνε, τοῦ ἔδινε τόν τόνο τῆς χαρᾶς καί τῆς ἁρμονίας. Ἦταν ἡ φωνούλα καί τό γέλιο τοῦ μικροῦ παιδιοῦ, πού ἀντηχοῦσε γύρω σάν κελάδημα πουλιοῦ μέσα σέ δάσος πού τό δέρνει ὁ ἄνεμος.

—Ἔλα, παπποῦ! Ἔλα! Φοβᾶσαι; Κύτταξέ με ἐμένα!

Τό παιδί ἦταν κι' ὅλας μέσα στό νερό. Μά ὁ παπποῦς, πού τάχα ἐφοβόνταν νά μπῆ στή θάλασσα, ἔκανε ἕνα - δυό δειλά καί διστακτικά βήματα μέσα στό νερό καί τρομαγμένος γύριζε γρήγορα - γρήγορα στήν ἀμμουδιά! Καί τό παιδί, γελῶντας καί φωνάζοντας, προσπαθοῦσε νά τοῦ δώση κουράγιο!

Σέ λίγο ἐτόλμησε ἐπί τέλους καί μπῆκε μέσα. Καί τό παιδί προχωρῶντας πιό πολύ, τοῦ φώναζε:

—Πιάσε με, παπποῦ! Μπορεῖς νά μέ πιάσης;

Μά ποῦ νά μπορέση τάχα ἐκεῖνος νά τό πιάση! Τό ἐγγονάκι περπατῶντας μέ δύσκολα κι' ἄτακτα βήματα μέσα στό νερό, ἀπομακρυνόταν ὁλοένα· κι' ὁ παπποῦς, κάνοντας πώς δέν μποροῦσε νά σύρη τά πόδια του, τοῦ κάκου ἐπροσπαθοῦσε νά φτάση τό παιδί, πού χτυπῶντας θριαμβευτικά τά χεράκια του, ἄφηνε χαρούμενα ξεφωνητά καί γέλια.

Ἔπειτα ὁ παπποῦς, μέ μεγάλη τάχα προσπάθεια, τό ἔφτασε κι' ἄρχισαν τόν πόλεμο μέ τά νερά. Μέ τίς μικρές του χοῦφτες τό παιδί τοῦ ἔρριχνε μέ γρήγορες σπασμωδικές κινήσεις, κι' ὁ παπποῦς, ἀνίκανος ν' ἀμυνθῆ καί νικημένος, ὑποχωροῦσε καί τρεπόταν σέ φυγή! Στό τέλος τό παιδί τόν ἔφτανε, σκαρφάλωνε στήν πλάτη του, κι' ὁ παπποῦς κολυμπῶντας ἁπαλά, ἔκανε τό ψάρι, πού καβαλλικεμένο τό παιδί στή ράχη του, ταξίδευε πάνω στή θάλασσα! Κι' ἐνῶ στήν εὐγενική φυσιογνωμία τοῦ ἡλικιωμένου κυρίου ἄνθιζε ἕνα ὁλόφωτο, ἁπαλό χαμόγελο εὐτυχίας, τό χαρούμενο γέλιο τοῦ παιδιοῦ ἐδονοῦσε μέ τόν παλμό του τήν ἀτμόσφαιρα, ἔσμιγε τόν τρυφερό του τόνο μέ τό μουρμούρισμα τῆς θάλασσας, ἔμπαινε μέσα στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων καί τίς γέμιζε ἀπό δροσιά καί χαρά...

Κι' ἡ ἱστορία μας ἐτελείωσε, ἀγαπητοί μου Φίλοι. Μιά ἱστορία κοινή καί συνηθισμένη, πού δέν ἔγινε μόνο μιά μέρα σέ κάποιαν παραλία τοῦ Σαρωνικοῦ, μά γίνεται κάθε μέρα καί κάθε στιγμή σ' ὅλες τίς παραλίες καί σ' ὅλες τίς στεριές τῆς 'Ελλάδος καί τοῦ κόσμου ὅλου, σ' ὅλα τά σημεῖα τῆς Γῆς πού τά πατοῦν ἄνθρωποι, ἀληθινοί ἄνθρωποι. 'Η ἱστορία αὐτή παίρνει ἄπειρες μορφές κι' οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀναρίθμητα ὀνόματα· ὅλες ὅμως οἱ μορφές κι' ὅλα τά ὀνόματα σμίγουν καί συνταυτίζονται σέ μιά μόνο μορφή, σ' ἕνα μονάχα ὄνομα: στήν ὑπέροχη, τήν αἰώνια, τήν θεῖαν ἔννοια πού λέγεται **Οἰκογένεια**.

Μέ ὅλη μου τήν ἀγάπη

Μελῆς Νικολαΐδης

Θρησκευτικαί ἐπέτειοι

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΕΥΡΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

'Ο ἱστορικός Εὐσέβιος ἀναφέρει σχετικῶς μέ τήν τοποθεσίαν τοῦ τάφου τοῦ Χριστοῦ ὅτι «ἄθεοι καί δυσεβεῖς» ἄνδρες σκέπασαν τόν θεσπέσιο τάφο τοῦ Χριστοῦ καί πάνω σ' αὐτόν οἰκοδόμησαν ναόν τῆς 'Αφροδίτης. 'Αργότερα ὁ Μ. Κωνσταντῖνος κατέστρεψε τόν ναόν αὐτόν καί ἔκτισε ἐκεῖ θεοπρεπῆ ναόν, τόν ναόν τῆς 'Αναστάσεως.

'Η δαπάνη τῆς οἰκοδομήσεως τοῦ ναοῦ, ὅπως ἀναφέρει ὁ Εὐσέβιος κατεβλήθη ἀπό τόν Κωνσταντῖνον καί τόν ἐπίσκοπον 'Ιεροσολύμων Μακάριον, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀναλάβει ὅλην τήν φροντίδα τῆς οἰκοδομήσεως τοῦ ναοῦ.

Καί ὁ μέν Εὐσέβιος δέν προσθέτει τίποτε ἄλλο. 'Αλλά ὁ Κύριλλος ὁ 'Ιεροσολύμων, πού ἔζησε τόν Δ' αἰῶνα, συμπληρώνει ὅτι ἐπί Κωνσταντίνου βρέθηκε στά 'Ιεροσόλυμα τό ξύλον ἐφ' οὗ ἐσταυρώθη ὁ Κύριος ἡμῶν 'Ιησοῦς Χριστός.

Μετά τόν Κύριλλον, ἄλλοι ἐκκλησιαστικοί συγγραφεῖς τοῦ Ε' αἰῶνος, ὁ Θεοδώρητος, ὁ ἐπίσκοπος Κύρου, Σωκράτης, Σωζόμενος κ.ἄ. ἀναφέρουν ὅτι ἡ μητέρα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ἡ 'Ελένη, πῆγε στά 'Ιεροσόλυμα γιά νά βρῆ τόν Τίμιον Σταυρό. 'Ενήργησε ἐκεῖ ἀνασκαφές, πού ἔφεραν ὅμως στό φῶς τρεῖς σταυρούς, χωρίς νά εἶναι δυνατόν νά διακριθῆ ποιός ἀπό τούς τρεῖς αὐτούς ἔφερε τό Σῶμα τοῦ Σωτῆρος. Τήν ἀμηχανίαν αὐτήν τῆς 'Ελένης διέλυσε ὁ ἐπίσκοπος 'Ιεροσολύμων Μακάριος πού δοκίμασε τήν δύναμι τῶν τριῶν αὐτῶν σταυρῶν ἐπάνω σέ μιά πάσχουσα γυναῖκα. Καί τότε παρετήρησε ὅτι μόλις ἐπλησίασε πρός αὐτήν τόν ἕνα ἐκ τῶν σταυρῶν ἡ γυναῖκα ἔγινε ἀμέσως καλά.

Ἦτανε λοιπόν βέβαιον πώς ὁ σταυρός πού θαυματούργησε, αὐτός εἶχε δεχθῆ καί τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί πάνω σ' αὐτόν ὁ Θεάνθρωπος παρέδωκε τό Πνεῦμα.

Τά ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τῆς 'Αναστάσεως ἔγιναν τῇ 13 Σεπτεμβρίου 335 μέ ὅλη τήν ἐπισημότητα καί ἐστήθη μέσα στόν ναόν καί ὁ Ζωηφόρος Σταυρός.

'Επί αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου 'Ηρακλείου, τό Βυζάντιον περιεπλάκη σέ πόλεμο μέ τούς Πέρσας καί τούς 'Αβάρους πού κατώρθωσαν νά καταλάβουν τά 'Ιεροσόλυμα. Γιά νά ἐκδικηθοῦν δέ οἱ βάρβαροι τούς Χριστιανούς συνέλαβον τόν Πατριάρχην τῶν 'Ιεροσολύμων Ζαχαρίαν καί τόν ἀπήγαγαν αἰχμάλωτον, μαζί δέ μ' αὐτόν πῆραν καί τόν Τίμιον Σταυρόν. 'Ο 'Ηράκλειος ἀφῆκε τότε τήν πρωτεύουσαν του καί ἡγήθη ὁ ἴδιος τῶν στρατευμάτων του κατά τῶν Περσῶν καί τῶν 'Αβάρων, πού εἶχαν ἀρχηγούς τόν Χοσρόην καί τόν Χαγάνον. Οἱ Πέρσαι καί οἱ Ἄβαροι ἐπετέθησαν κατά τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Μά ἡ παρθένος ἔσωσε τήν Θεοφύλακτο πόλιν. Τότε μάλιστα ὕστερα ἀπό πρότασι τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Σεργίου ἐνεκρίθη γιά ἐκδήλωσι εὐγνωμοσύνης πρός τήν Παρθένον Μαρίαν, τήν ὑπέρμαχον στρατηγόν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ καθιέρωσις τοῦ 'Ακαθίστου Ὕμνου.

'Εν τῷ μεταξύ ὁ Χοσρόης ἐγκατέλειψε τή Βασιλεία τῶν Περσῶν, ὅπου γίνεται κίνημα καί καταλαμβάνει τόν θρόνο ὁ Σιρόης. Αὐτός ἀγωνιζόμενος μέ ἐσωτερικά ζητήματα ἐζήτησε τήν εἰρήνην ἀπό τόν 'Ηράκλειον, πού τήν δέχεται ὑπό ὅρους. Καί ὁ κυριώτερος ὅρος ἦταν ἡ ἐπιστροφή τοῦ ζωοποιοῦ Σταυροῦ καί ἡ ἐλευθέρωσις τοῦ Πατριάρχου Ζαχαρίου. Πράγματι ὁ Σιρόης δέχεται τούς ὅρους τοῦ 'Ηρακλείου καί ὁ Αὐτοκράτωρ στέλνει ἐπιστολήν εἰς τήν Κωνσταντινούπολιν πού ἀναγγέλλει τό χαρμόσυνο γεγονός. Τήν 15 Μαΐου τοῦ 628 ἑορτή τῆς Πεντηκοστῆς τό ἐκκλησίασμα τῆς 'Αγίας Σοφίας ἄκουσε μέσα σέ εὐλογίας καί ἐπευφημίας τήν αὐτοκρατορικήν ἐπιστολήν τοῦ 'Ηρακλείου.

'Η ἐπιστολή πού διασώζεται εἰς τό Χρονικό τοῦ Πάσχα ἀρχίζει:

«'Αλαλάξατε τῷ Θεῷ πᾶσα ἡ γῆ, δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν εὐφροσύνῃ, εἰσέλθετε ἐνώπιον αὐτοῦ ἐν ἀγαλλιάσει. Καί γνῶτε, ὅτι Κύριος αὐτός ἐστιν ὁ Θεός».

'Ο 'Ηράκλειος τό 629 πῆγε εἰς τά 'Ιεροσόλυμα διά νά ἐπαναφέρῃ εἰς τόν Θρόνον του τόν ἀπελευθερωθέντα Πατριάρχην Ζαχαρίαν, τήν δέ 14 Σεπτεμβρίου, τήν ἑπομένη δηλαδή τῆς ἐπετείου τῶν ἐγκαινίων τοῦ ναοῦ τῆς 'Αναστάσεως, ἀνέβηκεν εἰς τόν λόφον τόν λεγόμενον «Κρανίου τόπον», ὅπου εἶχε σταυρωθῆ ὁ Χριστός καί ἐκεῖ πανηγυρικῶς ὕψωσε τόν Σταυρόν. 'Ο κλῆρος πού παρηκολούθει ἔψαλλε τό: «Σῶσον, Κύριε, τόν λαόν σου καί εὐλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς Βασιλεῦσι κατά βαρβάρων δωρούμενος, καί τό σόν φυλάττων διά τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα».

'Η 'Εκκλησία ἀπό τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τοῦ 'Ηρακλείου πανηγυρίζει τήν ἡμέρα τῆς ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ, τῇ 14 Σεπτεμβρίου, ὄχι μόνον ὡς θρησκευτικήν ἑορτήν, μά καί σάν ἐθνική γιατί συμβολίζει συγχρόνως καί τήν ἀπαλλαγή τοῦ Βυζαντίου ἀπό τούς ἀσπόνδους του ἐχθρούς, τούς 'Αβάρους καί τούς Πέρσας.

Τό τυπικό τῆς 'Εκκλησίας ὁρίζει νηστείαν, γιατί, λέγει, ἡ ἡμέρα αὐτή εἶναι μικτή χαρᾶς καί λύπης. Χαρᾶς γιά τήν εὕρεσι τοῦ Σταυροῦ καί λύπης διά τή μνήμη τῶν ἁμαρτιῶν μας γιά τίς ὁποῖες ἐσταυρώθη ὁ Χριστός.

Κ. ΑΓΓ.

Στὸ περιθώριον

ΟΙ ΝΕΟΙ ΔΟΚΙΜΟΙ

Κατὰ τὴν προχθεσινὴν ἐνώπιον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ ὁρκωμοσίαν τῶν νέων δοκίμων ἐτονίσθη ὑπὸ τοῦ Ἄνακτος ἡ σημασία τοῦ ὅρκου τὸν ὁποῖον ἔδωσαν, ὡς νέοι ἀξιωματικοὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ναυτικοῦ.

Ἡ Ἑλλὰς ὅλη εὔχεται εἰς τοὺς νεαροὺς τούτους ἀξιωματικοὺς νὰ συνεχίσουν τὴν ἔνδοξον τοῦ Ναυτικοῦ μας παράδοσιν καὶ νὰ φανοῦν ἀντάξιοι ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐδημιούργησαν τὴν Ἑλληνικὴν Ναυτικὴν Δόξαν, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Σαλαμῖνος μέχρι τῆς ναυμαχίας τῆς Ἕλλης.

ΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΚΤΙΡΙΑ

Νέοι πάλιν ἐκτενεῖς κατάλογοι δημοσιεύονται ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας διὰ τὰ διάφορα ποσά, τὰ ὁποῖα ἐνεκρίθησαν διὰ τὴν ἀνέγερσιν ἢ τὴν ἀνακαίνισιν σχολικῶν κτιρίων εἰς διαφόρους πόλεις καὶ χωριὰ τῆς Χώρας. Τοὺς παρακολουθοῦμεν μὲ μεγάλην συγκίνησιν. Οἱ κατάλογοι αὐτοί, οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ διακηρύττουν κατὰ τὸν πλέον ἁπτὸν καὶ θετικὸν τρόπον τὴν μεγάλην, τὴν ἐντατικὴν καὶ συστηματικὴν ἐργασίαν, ἡ ὁποία καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ Νέου Κράτους διὰ τὴν Ἐθνικὴν Παιδείαν. Ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν εὐρυτάτην προσπάθειαν, ἡ ὁποία γίνεται διὰ τὴν προσαρμογὴν τοῦ ὅλου πνεύματος τῆς Ἐκπαιδεύσεως πρὸς τὰς νέας συνθήκας ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς, τὸ ἐθνικὸν Κράτος δὲν ἔπαυσε νὰ φροντίζῃ διαρκῶς καὶ διὰ τὴν καλὴν καὶ κατάλληλον στέγασιν τῆς Παιδείας. Καὶ εἶναι φανερὸν ποίαν σημασίαν καὶ ἐπίδρασιν ἔχει μία τοιαύτη στέγασις διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν καὶ ἀποτελεσματικότητά της.

ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΙΑ

Μὲ ἰδιαιτέραν συμπάθειαν καὶ ἐκτίμησιν παρακολουθοῦμεν τὰς συστηματικὰς καὶ ἀόκνους προσπαθείας, τὰς ὁποίας καταβάλλει ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Θηλέων Πρωτευούσης διὰ τὴν ὤθησιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς διδασκαλίας τῆς Χειροτεχνίας εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὴν σχηματισμοὺς καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν Στέγην Φαλαγγιτίσσης. Αἱ φαλαγγίτισσαι, ἀσχολούμεναι συστηματικῶς εἰς τὴν χειροτεχνίαν, ὀργάνωσαν τελευταίως καὶ τοπικὰς ἐκθέσεις σχετικῶν ἔργων, αἱ ὁποῖαι ἐπροκάλεσαν μεγάλο ἐνδιαφέρον καὶ ἱκανοποίησιν. Διερμηνεύοντες καὶ ἡμεῖς τὴν ἱκανοποίησιν ταύτην, ἐκφράζομεν συγχρόνως καὶ τὴν χαράν μας.

ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑ

Μὲ τὴν ἔναρξιν τοῦ σχολικοῦ ἔτους καὶ τὴν λῆξιν τῶν διακοπῶν θὰ εἴχομεν νὰ ὑπομνήσωμεν ὄχι μόνον εἰς τοὺς συναγωνιστὰς μαθητάς, ἀλλὰ καὶ πρὸς ὅλους τοὺς νέους ποὺ ἐπαναλαμβάνουν τὰς ἐργασίας των, τὰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις τὰς ὁποίας διέρχεται σήμερον ὁ κόσμος καὶ μαζὶ ἡ Ἑλλάς μας. Εἶναι μία ἐποχὴ κινδύνων καὶ ἀνησυχιῶν καὶ στερήσεων, δι' ὅλα τὰ κράτη ποὺ ὅπως ἡ Ἑλλὰς μένουν ἔξω τῆς παγκοσμίου πυρκαϊᾶς καὶ προσπαθοῦν νὰ τὴν ἀποφύγουν. Ἀλλὰ καὶ μαζὶ ὑφίστανται τὰς συνεπείας ἐκείνας, τὰς ὁποίας ἡ ἐξάπλωσις τοῦ πολέμου εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς ἠπείρους συνεπάγεται, μὲ τὴν ἐλάττωσιν τῆς παραγωγῆς ἐν γένει, τὰς δυσχερείας τῶν συγκοινωνιῶν καὶ τοὺς ἄλλους κινδύνους.

Τὰς τραγικὰς αὐτὰς ὥρας ποὺ διέρχεται ἡ ἀνθρωπότης ὁλόκληρος, ἡ Ἑλλάδα μας ἰθυνομένη ἀπὸ τὴν δεξιὰν χεῖρα καὶ τὴν φρόνησιν τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, ἀγρύπνου οἰακοστρόφου τοῦ Ἑλληνικοῦ σκάφους, παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Βασιλέως κατευθύνεται πρὸς τὸ μέλλον μὲ πλήρη τὴν πίστιν καὶ πεποίθησιν ὅτι θὰ ἐξέλθῃ ἀλώβητος ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἐκ τῆς τρομακτικῆς λαίλαπος, ἀλλὰ καὶ πάνοπλος ψυχικῶς καὶ μονολιθικῶς ἡνωμένη θὰ ἀντικρύσῃ τὰ ὁποιαδήποτε ἀπρόοπτα, ἐὰν τυχὸν ἡ μοῖρα καὶ αἱ περιστάσεις τῆς προετοιμάζουν περιπετείας.

Ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω συνθήκας σαφὲς διαγράφεται τὸ καθῆκον κάθε Ἕλληνος. Ἡ Π ε ι θ α ρ χ ί α δηλαδὴ καὶ ἡ Ἐ ρ γ α σ ί α. Πειθαρχία ἀπόλυτος εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ Κράτους. Πειθαρχία πρὸς τοὺς ἑαυτούς μας, πρὸς τοὺς προϊσταμένους μας, πειθαρχία πρὸς τὰς ἀνάγκας καὶ τὸ συμφέρον τοῦ συνόλου. Κι' ὕστερα ἐργασία ὄχι μὲ τὸν συνήθη τόνον ἀλλὰ ἐντατικῶς παράγουσα εἰς ὅλους τοὺς κύκλους τῶν ἔργων καὶ ἐπαγγελμάτων. Καθένας μας ὀφείλει νὰ ἀποδίδῃ τὸ μέγιστον ὅριον τοῦ δυνατοῦ, διότι μόνον ἔτσι βοηθοῦμεν τὴν γενικὴν προσπάθειαν νὰ ἀναπληροῦμεν τὰ κενὰ ποὺ αἱ ἀντίξοοι περιστάσεις ἐπέφερον.

Καὶ ἀπευθυνόμενοι πρὸς τοὺς Νέους τῆς Ὀργανώσεως ζητοῦμεν νὰ πολλαπλασιάσουν ἀκόμη περισσότερον τὸν ζῆλον καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν των, ἐκτὸς μὲν τῆς Ὀργανώσεως πράγοντες τὸ κύριον ἔργον των εἴτε μαθηταὶ εἶναι, εἴτε ἐργάται, εἴτε ἀγρόται, ἐντὸς δὲ αὐτῆς διὰ τῆς μεθ' ὅλων τῶν δυνάμεών των προαγωγῆς καὶ τῶν ἑαυτῶν των καὶ τοῦ θεσμοῦ τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ συμβολῆς των εἰς οἱασδήποτε θυσίας καὶ ἔργα ποὺ θὰ ἐζητοῦντο ἀπὸ αὐτούς.

«Θὰ σᾶς δώσουμε, παιδιά μου, ἰδανικὰ ἐθνικά, γιατὶ χωρὶς ἰδανικὰ δὲν μπορεῖτε νὰ ζήσετε στὴ ζωή σας, δὲν μπορεῖτε νὰ κάνετε μεγάλα πράγματα καὶ τὰ ἰδανικά σας πρέπει νὰ εἶναι ἐθνικὰ καὶ καθαρῶς ἑλληνικά, γιατὶ εἶσθε Ἑλληνόπουλα καὶ εἶναι μεγάλο πρᾶγμα νὰ εἶναι κανένας Ἕλλην».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Στὸ περιθώριον

ΤΑ ΜΑΘΗΤΙΚΑ ΣΥΣΣΙΤΙΑ

Ὁ αὐθόρμητος καὶ ἀθόρυβος ἔρανος, πού, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ὡραίαν καὶ συγκινητικὴν ἔκκλησιν ποὺ εἶχεν ἀπευθύνει πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν ἡ ἐρίτιμος σύζυγος τοῦ Ἀρχηγοῦ, εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ πέρυσι ὑπὲρ τῶν μαθητικῶν συσσιτίων, ἀπέδωσεν ἕως τώρα περὶ τὰ 25 ἑκατομμύρια δραχμῶν. Τὸ ποσὸν αὐτό, ποὺ εἶναι ἄσχετον πρὸς τὰ διάφορα ποσὰ τὰ ὁποῖα προσφέρουν εἰς τὰ κατὰ τόπους συσσίτια οἱ Δῆμοι καὶ αἱ Κοινότητες ἢ ἐξευρίσκονται ἀπὸ ἄλλους ἐπιτοπίους πόρους, καταδεικνύει κατὰ τὸν ἐμφανέστερον τρόπον τὸ θερμὸν στοργικὸν ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ᾐσθάνθη ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς διὰ τὰ μαθητικὰ συσσίτια, καὶ βαθεῖαν κατανόησιν τῆς μεγάλης κοινωνικῆς καὶ μορφωτικῆς σημασίας τοῦ μέτρου τούτου. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τώρα, μὲ τὴν ἔναρξιν τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους, τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ κατανόησις αὐτὴ θὰ ἐκδηλωθοῦν καὶ πάλιν κατὰ τὸν ἴδιον ζωηρὸν καὶ ἔμπρακτον τρόπον, ὥστε ὄχι μόνον νὰ στερεωθῇ καὶ νὰ μονιμοποιηθῇ ὅπου ἐλειτούργησε, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπεκταθῇ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερον ὁ τόσον ὡραῖος καὶ τόσον χρήσιμος αὐτὸς θεσμός.

Η ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Βαθυτάτη εἶναι ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἱκανοποίησις, ποὺ αἰσθάνεται κάθε Ἕλλην, παρακολουθῶν τὴν πλατειάν, θετικὴν καὶ συστηματικὴν δρᾶσιν, τὴν ὁποίαν ἀναπτύσσει ἡ Ε.Ο.Ν. διὰ τὴν μόρφωσιν τῶν ἐργαζομένων μελῶν της, ποὺ δὲν ηὐτύχησαν νὰ συμπληρώσουν τὴν σχολικήν των ἐκπαίδευσιν. Εἰς ἀρκετὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος σήμερον, εἰς περισσοτέρας αὔριον, ἱδρύονται ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. νυκτερινὰ σχολεῖα ἀναλφαβήτων, νυκτεριναὶ σχολαὶ γλωσσῶν, λογιστικῆς καὶ στενογραφίας καὶ νυκτερινὰ γυμνάσια. Εἰς τὰς σχολὰς αὐτάς, αἱ ὁποῖαι θὰ λειτουργήσουν μεθοδικῶς καὶ μὲ πλήρη ἔλεγχον, τὰ ἐργαζόμενα μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ γενικώτερον ὅλα τὰ μέλη της, ποὺ θὰ ἐπιθυμοῦν νὰ συμπληρώσουν καὶ ἀναπτύξουν τὴν μόρφωσίν των, ὄχι μόνον θ' ἀποκτοῦν γνώσεις καὶ ἐφόδια χρήσιμα γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ θὰ ὑφίστανται συγχρόνως τὴν ἀναπλαστικὴν ἐπίδρασιν μιᾶς εὐρυτέρας πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς καλλιεργείας. Καὶ εἶναι περιττὸν βεβαίως νὰ τονίσωμεν τὰ γενικώτερα ἀγαθὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἔχῃ, ἐξαπλουμένη βαθμιαίως, ἡ δρᾶσις αὐτὴ ἐπὶ τῆς ὅλης πνευματικῆς προκοπῆς καὶ ἀναγεννήσεως τοῦ τόπου.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ π ρ ώ τ η: Ἀπὸ τὰς ἀσκήσεις τοῦ στρατοῦ μας.

Ἡ τ ε λ ε υ τ α ί α: Ὁ χαιρετισμὸς τῆς Σημαίας στὸ Στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς».

Ἀπὸ ἕνα ταξίδι

ΕΝΩ ΓΑΛΟΥΧΕΙΤΑΙ Η ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

Η ΚΡΗΤΗ ΚΑΙ Η ΝΕΟΛΑΙΑ

Εἶχα τὴν εὐκαιρία, στὸ τελευταῖο ταξίδι μου στὴν Κρήτη, νὰ διασχίσω τὸ ἡρωϊκὸ νησὶ ἀπὸ Χανίων μέχρις Ἁγίου Νικολάου καὶ στὴ διαδρομὴ αὐτὴ νὰ συναντηθῶ μὲ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν., νὰ μιλήσω μαζί τους καὶ νὰ ἀκούσω τὶς σκέψεις τους. Ἔτσι, μπόρεσα νὰ ἀποκομίσω πιὸ ἑδραιωμένη τὴν πεποίθησι ὅτι ἀνάμεσα στὸν Κρητικὸ λαό, σὲ μικροὺς καὶ σὲ μεγάλους, ἐπικρατεῖ ἕνας ἄφθαστος πατριωτισμὸς ποὺ ἀποκορυφοῦται στὴν ἀνεπιφύλακτη ἐμπιστοσύνη τους στὸν Ἀρχηγό, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποβλέπουν μ' ἐλπίδα, μὲ πεποίθησι, μὲ ἀφοσίωσι!

Ἡ τίμια στολὴ τοῦ Φαλαγγίτου κυριαρχεῖ, τὶς Κυριακὲς ἰδίως, σ' ὅλο τὸ νησί... Καὶ ὁ χαιρετισμὸς τῆς Νεολαίας εἶναι πιὰ καθιερωμένος παντοῦ, σὰν σύμβολο τῆς ἀποφάσεως ποὺ πῆραν ὅλοι νὰ παραδώσουν τὰ παιδιά τους στὴν Ε.Ο.Ν. γιὰ νὰ πάρουν τὸ δρόμο τῆς Ἐθνικῆς διαπαιδαγωγήσεως μέσα στὸ πλαίσιο τῶν ἀρχῶν τῆς 4ης Αὐγούστου!

Ταξιδεύαμε μὲ λεωφορεῖο, μὰ κάποτε - κάποτε καὶ μὲ ἰδιωτικὸ αὐτοκίνητο!... Καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις τὰ παιδιὰ ποὺ συναντούσαμε στοὺς δρόμους τῶν χωριῶν παρετάσσοντο εἰς χαιρετισμὸν καὶ μιὰ ζητωκραυγὴ τους ξεχώριζε μέσα στὸ θόρυβο τοῦ αὐτοκινήτου:

— Ζήτω ὁ Μεταξᾶς!

Εἶδα καὶ κάτι μικρούληδες, παιδιὰ τριῶν καὶ τεσσάρων χρόνων, ποὺ συναγωνίζονταν κι' αὐτὰ σὲ ζητωκραυγὲς καὶ σὲ χαιρετισμοὺς μὲ ὑψωμένο τὸ χέρι ψηλά, καὶ ποὺ ἡ φωνή τους ἡ τόσο ἀσθενική, πνιγόταν μέσα στὸ ἀγκομαχητὸ τοῦ λεωφορείου.

Εἶναι ὅλοι αὐτοὶ οἱ μικροὶ Κρῆτες οἱ πρωτοπόροι τῆς νέας γενεᾶς ποὺ ἔρχεται, καὶ ποὺ εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ γεννηθῇ ἀνάμεσα στοὺς χρόνους τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ νὰ μείνουν ἔτσι ἀμόλυντοι ἀπὸ τὰ παλιὰ χρόνια τῆς ἐθνικῆς παρακμῆς. Τὰ χρόνια αὐτὰ ποὺ διέφθειραν ψυχὲς καὶ αἰσθήματα καὶ πνευματικὲς δυνάμεις, τὰ χρόνια ποὺ διέφθειραν, ὄχι μονάχα ἀνθρώπους, μὰ μάζες ὁλόκληρες.

Εἶναι ἡ νέα ἁγνὴ γενεά, ποὺ εἶναι στερημένη τοῦ σπέρματος τῆς ἀποσυνθέσεως! Εἶναι αὐτὴ ἡ ἐλπίδα, ἡ μεγάλη ἐλπίδα τοῦ Ἔθνους!

Ἡ «Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας» στὴν Κρήτη ἔχει ἐπιτελέσει ἀξιέπαινον ἔργον! Ἂν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τῶν παιδιῶν, εἶναι ἀρκετὸν γιὰ νὰ ἀντιληφθῇ τὸ συντελούμενον ἔργον! Ὁ Διπλοῦς Πέλεκυς εἶναι τὸ σῆμα ποὺ στολίζει τὸ στῆθος ὅλων τῶν νέων καὶ νεανίδων τῆς Κρήτης. Τῶν παιδιῶν ποὺ σπουδάζουν ἀκόμη, τῶν παιδιῶν καὶ κοριτσιῶν ποὺ ἐργάζονται...

Ἐπισκέφθηκα τὸ στρατόπεδο τῶν θηλέων Ρεθύμνης ποὺ βρίσκεται σ' ἕνα ὕψωμα ὀλίγα χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν πόλιν... Βρῆκα ἐκεῖ Φαλαγγίτισσες τοῦ στρατοπέδου καὶ ἐκδρομεῖς ἀπὸ ἄλλη φάλαγγα τοῦ Νομοῦ. Στὰ κορίτσια αὐτὰ φαινόταν ὅλος ὁ ἄδολος ἐνθουσιασμός, ὅλη ἡ ἐθνικὴ ὑπερηφάνεια, ὅλη ἡ φαλαγγιτικὴ τους ἱκανοποίησις γιὰ τὸ ἔργον ποὺ ἐπιτελοῦν!... Μιὰ τάξις στὸ στρατόπεδο ὑποδειγματική. Καθαριότης ἄψογος. Καὶ ἡ διδασκαλία ἀσφαλῶς μέσα στὰ πλαίσια τῶν ἀρχῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Καὶ πρὸ παντὸς ἡ χαρὰ καὶ τὸ γέλιο, ἡ αὐτοπεποίθησις γιὰ τὸ μέλλον ἀφήνουν νὰ φαίνεται φωτεινὸ ὅλων τῶν Φαλαγγιτισσῶν τὸ πρόσωπο!... Εἶναι συγκινητικὸ τὸ θέαμα τῆς μεταβολῆς, τῆς μεταβολῆς ποὺ ἐπέφερε σ' ὅλα τὸ καθεστὼς τῆς 4ης Αὐγούστου.

Σὲ μία διαδρομὴ ἄλλη, τὰ κορίτσια τῆς Νεολαίας ποὺ ἦσαν μέσα στ' αὐτοκίνητο τραγουδοῦσαν τραγούδια τῆς Νεολαίας καὶ γνωστὲς Κρητικὲς μαντινάδες ποὺ τὶς κάνουν ἀλλάζοντας τὶς λέξεις, σχετικὲς μὲ τὸ κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου.

Κι' ὅπως ἔγραφα στὶς ἐντυπώσεις μου ποὺ δημοσιεύθηκαν στὸ προηγούμενο φύλλο, ὁλόκληρο τὸ ἐπιβαῖνον τοῦ αὐτοκινήτου ἔμψυχο ὑλικὸ ἐνθουσιάστηκε τόσο, ποὺ «σεγκοντάρισε» στὶς μαντινάδες τῶν κοριτσιῶν.

Μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς συμπεραίνοντας πὼς ἡ Κρήτη ὅλη φλέγεται ἀπὸ πατριωτικὸ ἐνθουσιασμό. Ἡ Νεολαία πρωτοπόρος δίνει τὸν τόνο τοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Οἱ μεγάλοι «συντονίζονται» κι' αὐτοὶ καὶ συναγωνίζονται...

— Καὶ οἱ κοπελλιὲς καὶ τὰ κοπέλλια, μοῦ ἔλεγε ἕνας σεβάσμιος Κρητικός, εἶναι καὶ πατριῶτες καλοὶ καὶ θὰ πολεμήσουν, ἂν χρειασθῇ... Μὰ κι' ἐμεῖς δὲν θὰ πᾶμε πίσω... Ὅσο καὶ νὰ γεράσαμε, ἡ χέρα μας δὲν τρέμει!...»

Μὰ πολὺ περισσότερο δὲν τρέμει οὔτε τὸ χέρι οὔτε ἡ καρδιὰ τῶν νέων καὶ νεανίδων τῆς Κρήτης.

Ἀγγ. Μεταξᾶς

Μάθημα σκοποβολῆς στὸ Κρητικὸ Στρατόπεδο Ρεθύμνης τῆς Ε.Ο.Ν.

ΠΑΝΟΠΛΙΑ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Η ΑΛΗΘΕΙΑ

«Νὰ ἀγαπᾶτε τὴν ἀλήθειαν, νὰ λέγετε τὴν ἀλήθειαν ὅπως τὴν αἰσθάνεται ὁ καθένας καὶ ἡ κάθε μιά σας. Ψέμα νὰ μὴ βγῇ ποτὲ ἀπὸ τὸ στόμα σας».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἐμβαθύνῃ καλὰ εἰς τὴν σκέψιν ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωκε τὴν λαλιὰν καὶ τὴν γλῶσσαν διὰ νὰ ἐξωτερικεύωμεν τὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας, τότε θὰ καταλάβῃ καλὰ τὸ τί εἶναι ἡ ἀλήθεια.

Ἡ ἔκφρασις τῆς ἀληθείας εἶναι ἡ συναίσθησις τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, ἡ συναίσθησις τῆς ἀνθρωπίνης ὀντότητος, εἶναι ἡ συναίσθησις τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας.

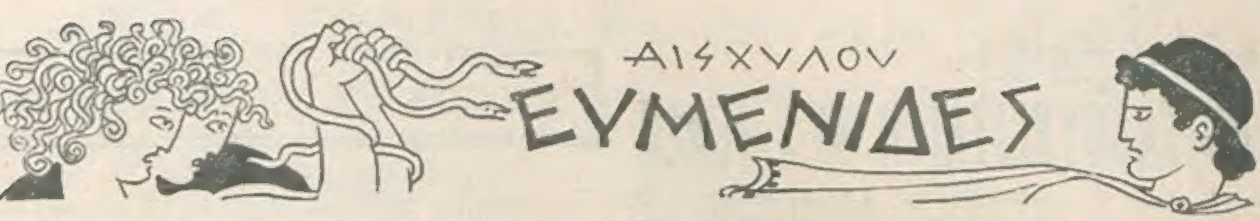
Ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν ἀλήθειαν εἶναι ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸν ἀνθρωπισμόν, εἶναι ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν ζωήν.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἡ γνησία καὶ πραγματικὴ ἀντίληψις τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν φαινομένων ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ ὁποία ἀνύψωσε τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν σημερινόν, καὶ τίς οἶδε εἰς ποῖον μέλλοντα θὰ τὸν ἀνυψώσῃ, πολιτισμόν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἡ θεὰ προστάτις τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὰς σκληρὰς δοκιμασίας καὶ τὰ ὀλισθήματα αὐτοῦ ἐν τῷ βίῳ, εἶναι τὸ ἀκλόνητον ὀχύρωμα τοῦ ἠθικοῦ του βίου, εἶναι ὁ πνευματικὸς ἥλιος ὁ ὁποῖος φωτίζει τὰ βήματά του καὶ θερμαίνει τὴν καρδίαν του. Τὸ ἠθικὸν αἴσθημα τῆς φιλαληθείας εἶναι τὸ κλειδὶ μὲ τὸ ὁποῖον ὁ νέος ἀνοίγει τὴν θύραν εἰς τὸν δρόμον τῆς ἐντιμότητος καὶ τῆς ὑπολήψεως, τὸν δρόμον τῆς ἐπικρατήσεως εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

Ἂς πάρωμεν μερικὰς εἰκόνας ἀπὸ τὸν κοινωνικὸν βίον: Ὁ ἐπαγγελματίας, ὁ ἔμπορος, ὁ βιομήχανος, ὁ ἐλεύθερος ἐπιστήμων ποτὲ δὲν ἐπρόκοψαν ἀπὸ τὴν ἀγυρτείαν καὶ τὰς ψευδεῖς διαφημίσεις. Εἶναι πιθανὸν πρὸς στιγμὴν νὰ προσείλκυσαν πελατείαν, ἀλλὰ ἐφ' ὅσον αἱ ἐπαγγελίαι των καὶ αἱ διαφημίσεις των ἦσαν ψευδεῖς, κατέπεσαν εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ κόσμου μὲ πάταγον. Ἐστάθησαν καὶ ἐπρόκοψαν πάντοτε διὰ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν πελατῶν των μόνον οἱ φιλαλήθεις.

Ὁ φιλαλήθης εἶναι πάντοτε ἄξιος προσοχῆς. Εἶναι πρᾶος καὶ ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ καλωσύνην καὶ ἁπλότητα· ἐμπνέει εὐθὺς ἀμέσως τὴν ὑπόληψιν καὶ τὸν σεβασμὸν τῶν ὁμοίων του καὶ παντὸς ἀνθρώπου, καὶ τὸ πρόσωπόν του καθρεπτίζει τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς του.

Γ. Π. Κ.

4. (Συνέχεια)

Στὶς φωνὲς τοῦτες καὶ τὰ καμώματα καὶ τὶς φοβέρες ποὺ φαντάζουν ἄπρεπα στὸν ἱερὸ τόπο δίνει τέλος ἡ Ἀθηνᾶ.

Ἄκουσε τὸ θόρυβο καὶ σὰ σεβαστὴ δέσποινα ποὺ νοιάζεται γιὰ τὸ σπιτικό της ἦρθε νὰ ξετάση καὶ νὰ μάθη τί τρέχει. Ὁ μακρύς της χιτώνας κατάλευκος, βαρὺς ὅλο δίπλες, ἀναδένεται στὴ μέση γιὰ νὰ μὴν ἐμποδίζη τὴν κίνηση... Κρατάει τὸ δόρυ στὸ ἕνα της χέρι καὶ τὴ στρογγυλὴ ἀσπίδα στὸ ἄλλο... Εἶναι ἥσυχη μὰ φοβερή.

ΑΘΗΝΑ

Δῶθε ἄκουσα πρωτύτερα νὰ μὲ φωνάζουν...
μὰ βλέπω συντυχιὰ πρωτόφαντη στὴ χώρα
καὶ δὲ φοβοῦμαι, μόνο ποὺ παραξενεύομαι.
Ποιοὶ νάστε τάχα; Ὅλους σας ρωτῶ νὰ μάθω
τὸν ξένο τοῦτο ποὺ ἀγκαλιάζει τ' ἄγαλμά μου
καὶ σᾶς ποὺ πλάσματα δὲ φαίνεστε θνητά.
Οὔτε θεοὶ σᾶς βλέπουνε στὴ συντροφιά τους
κι' οὔτε κι' ἀνθρωποφέρνετε πάλι καθόλου.
Μὰ εἶν' ἄδικο γιὰ τὴν ἀσκήμια του νὰ βρίζης
τὸ διπλανό σου· ὁ νόμος διόλου δὲν τὸ στέργει.

Οἱ Ἐρινύες μὲ τὸ σεβασμὸ ποὺ ταιριάζει στὴ θεὰ ἀποκρίνονται στὰ ρωτήματά της καὶ πληροφοροῦνε, ποιὲς εἶναι καὶ ποιὰ ἡ δουλειά τους ἡ προσταγμένη ἀπὸ τὸ Δία καὶ τὴ μοῖρα καὶ γιατί κυνηγᾶνε αὐτὸ τὸ νέο ποὺ ἔχει ἀγκαλιασμένο τ' ἄγαλμά της καὶ σωπαίνει.

Ἡ Ἀθηνᾶ στὴν περίσταση τούτη πρέπει βέβαια μιὰ κι' ὁ νέος βρῆκε ἐκεῖ καταφύγιο καὶ ζητάει τὴν προστασία της, νὰ κρίνη τὴ διαφορά τους καὶ ν' ἀποφασίση τί θ' ἀπογίνη. Μὰ πρὶν θέλει νὰ πάρη καὶ τῶν δυὸ τὴν συγκατάθεση.

ΑΘΗΝΑ

Ἀλήθεια δέχεστε τὴν κρίση ἐγὼ νὰ κάνω;

ΕΡΙΝΥΕΣ

Γιατί ὄχι; Σὲ σεβόμαστε καὶ σὲ τιμᾶμε.

Ὅσο γιὰ τὸν Ὀρέστη, μὲ τὴ σειρά του κι' αὐτὸς ἀποκρίνεται στὴ θεὰ μὲ θάρρος:

«Ἀργείτης εἶμαι» τῆς λέει. «Τὸν πατέρα μου τὸν Ἀγαμέμνονα τὸν ξέρεις, γιατὶ μαζὶ τότε ρήμαξες τὴν Τροία. Στὸ γυρισμό του ὅμως ἡ κακούργα ἡ μάνα μου τὸν σκότωσε μὲ δόλο μεσ' στὸ λουτρὸ καὶ καυχήθηκε γιὰ τὸ φόνο του.

Ἐγὼ τὴν ἐποχὴ κείνη ἤμουν μακρυὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα ξωρισμένος. Σὰ γύρισα πῆρα ἐκδίκηση, τὴ σκότωσα τὴ φόνισσα, δὲν τ' ἀρνιέμαι». Καὶ τελειώνει ἔτσι.

Σ' ὅλα ὅμως τοῦτα εἶναι ὁ Λοξίας συνεργός
μου!
Μονάχη τώρα κάμε κρίση ἂν εἶχα δίκιο.
Θάναι καλόδεχτο ἀπὸ σένα ὅ,τι καὶ νάναι.

Ἡ Ἀθηνᾶ στέκει συλλογισμένη... Μπλεγμένη ὑπόθεση καὶ σκοτεινὴ ὅσο καὶ νὰ φαίνεται ξεκάθαρη. Φοβερὴ εἶναι ἡ πράξη τοῦ νέου βέβαια καὶ σὲ κάνει ν' ἀνατριχιάζης μόνο ποὺ τὴν ἀκοῦς· μὰ κι' ὁ λόγος ποὺ τὴν παρακίνησε δὲν εἶναι ἀσήμαντος. Καὶ στὸν Ἄδη Ἀγαμέμνονας δὲ θάβρισκε ἀνάπαυση ἂν ὁ γυιός του ἀμελοῦσε τὸ χρέος του.

Γενικὰ κάθε ἐνέργεια ἀνθρώπινη ἔχει τὴν ἀφορμὴ καὶ τὴν αἰτία της. Καὶ πρέπει ὁ δικαστής, χωρὶς πάθος, χωρὶς φόβο, ν' ἀκούη, νὰ μπαίνη στὴν καρδιὰ τοῦ ἄλλου, σὰ θεός, καὶ κεῖ νὰ βλέπη ἂν λέη τὴν ἀλήθεια ἢ προφασίζεται κι' ἂν ὅ,τι τὸν κίνησε ἦταν τόσο δυνατὸ ποὺ τὸν παρέσυρε ἀθέλητά του.

Πρέπει σὰ σὲ ζυγαριὰ νὰ βάζη τὰ «ὑπὲρ» ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, τὰ «κατὰ» ἀπὸ τ' ἄλλο ἀκριβοδίκαια, μ' ὅσο βάρος πρέπει νάχη τὸ καθένα· ἔτσι μονάχα μπορεῖ νὰ βγάλη δίκαιη ἀπόφαση.

Εἶναι φυσικὸ ὅμως ὁ ἄνθρωπος γιὰ κάθε πράξη νάχη μιὰ γνώμη, ποὺ χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνη καλὰ καλά, ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὰ ἰδιαίτερα τ' ἀτομικά του συμφέροντα... Κι' ἐπειδὴ διαφορετικὰ εἶναι αὐτὰ τὰ συμφέροντα κι' ἀλλάζουν ἀνάλογα μὲ τὶς περιστάσεις, γι' αὐτὸ κι' οἱ γνῶμες τῶν ἀνθρώπων εἶναι συχνὰ διαφορετικὲς γιὰ τὴν ἴδια ὑπόθεση κι' ἀλληλοσυγκρούονται κι' ἀντιφάσκουν...

Ὄχι ἀλήθεια, σκέπτεται ἡ Ἀθηνᾶ, χρειάζεται θεϊκὴ σοφία... καὶ δίχως αὐτὴν δικαιοσύνη δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξη.

Εἶναι ἥσυχη μὰ φοβερή...

«Θνητὸς δὲ θὰ μπορέση ἀπόφαση νὰ βγάλη
γιὰ τοῦτο· εἶναι πάνω ἀπὸ τὴ δύναμή του!»

Πρέπει λοιπὸν ἡ ἴδια νὰ λύση τὴ διαφορά. Ὅμως γι' αὐτὸ ἐμποδίζεται ἀπὸ κάτι ἄλλο... Καθὼς εἶναι γεμάτη στοργὴ κι' ἔγνοια γιὰ τὴ χώρα της, γιὰ τὴν ἀγαπημένη της Ἀθήνα, συλλογιέται πὼς τοῦτες ἐδῶ οἱ φριχτὲς θυγατέρες τῆς νύχτας δὲ θὰ φύγουν ἔτσι εὔκολα, ἂν δὲν πετύχουν κεῖνο ποὺ πασκίζουν... καὶ τέτοιο ἀπὸ τὴν καρδιά τους θὰ στάξη φαρμάκι ποὺ μπορεῖ νὰ σκορπίση μαῦρο θανατικὸ στὸν τόπο.

Καταλήγει λοιπόν... μὰ ἂς ἀκούσωμε τὰ ἴδιά της τὰ λόγια.

Μὰ μιὰ ποὺ τέτοιο ξέσπασε κακὸ ἐδῶ πέρα
κριτὲς θὰ ὁρίσω γιὰ τοὺς φόνους ὡρκισμένους
καὶ νόμο ποὺ θὰ μείνη σεβαστὸς γιὰ πάντα.
Καλέσετε μαρτύρους, φέρετε ἀποδείξεις
κι' ὅρκους ποὺ τὴ σωστὴ ἀπόφαση βοηθοῦνε.
Ἀπ' τοὺς πολίτες μου τοὺς πρώτους θὰ δια-
λέξω
νὰ κρίνουν τὴν ὑπόθεση, νὰ δώσουν τέλος
ἀφοῦ ὁρκιστοῦν πὼς τ' ἄδικο δὲν πεθυμοῦνε.

Ἔτσι ἀποφασίζει ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ἔχει τοῦτο τὸ σημαντικὸ ἡ ἀπόφασή της. Δίνει συμβουλὴ καὶ διαταγὴ ὄχι μόνο πῶς πρέπει νὰ κριθῆ ἡ ὑπόθεση τούτη, μὰ καὶ κάθε παρόμοια μελλοντικὴ ὑπόθεση.

Ὁρίζει ἕνα νόμο, ποὺ πρέπει «νὰ μείνη σεβαστὸς γιὰ πάντα». Ἀπὸ τώρα κι' ὕστερα ὅποιος νομίζει πὼς ἀδικήθηκε δὲν πρέπει μὲ τὸ χέρι του νὰ παίρνη τὸ δίκιο του, γιατὶ τυφλωμένος ἀπὸ τὸ μῖσος, βλέπει μονάχα τὴν πράξη καὶ δὲν προσέχει καθόλου τὶς αἰτίες ποὺ τὴν παρακίνησαν...

Κινδυνεύει ἔτσι νὰ πέση σὲ ἀδικία ποὺ πάλι θὰ προκαλέση ἐκδίκηση... Ἔτσι ὁ ἕνας φόνος θ' ἀκλουθᾶ τὸν ἄλλο καὶ θὰ κυλιοῦνται μέσα στὸ αἷμα δίκαιοι καὶ ἄδικοι κι' ἀνάμεσα σὲ τόση σύγχυση δὲν θἆναι μπορετὸ νὰ διακρίνης πιὰ τὸ σωστό.

Κι' ὄχι μονάχα προστάζει μὲ ποιὸ τρόπο νὰ λύνωνται, καθὼς εἴπαμε, παρόμοιες διαφορές, μὰ καὶ ὅλη τὴ διαδικασία ποὺ πρέπει νὰ κρατιέται. Μιλάει γιὰ μάρτυρες, ἀποδείξεις, ὅρκους κι' ἀκόμα ποιοὺς πρέπει ἀνάμεσα στοὺς πολίτες νὰ διαλέγουν γιὰ δικαστές.

Ε'.

Ἡ Ἀθηνᾶ φεύγει γιατὶ πρέπει τὸ γρηγορώτερο νὰ νοιαστῆ γιὰ ὅλα τοῦτα καὶ στὴ σκηνὴ μένει μονάχα ὁ Ὀρέστης καὶ οἱ Ἐρινύες, ποὺ κρατοῦν πάντα γύρω του «σφιχτὸ καρτέρι» νὰ μὴ φύγη.

Ὡς τοσο ἀνησυχοῦν οἱ θυγατέρες τῆς νύχτας, γιατὶ φοβοῦνται, μ' ὅλο ποὺ δὲ θέλουν νὰ τὸ πιστέψουν, μήπως ὁ φονιὰς δικαιωθῆ. Καινούργιες ἰδέες κυκλοφοροῦν, καινούργιος ἀέρας πνέει καὶ τὸ νοιώθουν... Κι' ὅπως ὅλοι

ΕΘΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Καθένας ἀπὸ τοὺς Νέους νοιώθει καλὰ ποιὰ σημασία ἔχει ἡ ἀλληλεγγύη καὶ ἀλληλοβοήθεια γιὰ τὴν ἀτομικὴ καὶ Ἐθνικὴ ἐπικράτησι. Ὅλη ἡ Ἑλληνικὴ ἱστορία, ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους χρόνους μέχρι σήμερα, εἶναι γεμάτη ἀπὸ παραδείγματα ἀνθρώπων, ποὺ ὅλη τους τὴ ζωὴ καὶ τὸν πλοῦτό τους τὰ ἐθυσίασαν γιὰ τὴν ἀνακούφισι τῶν πτωχῶν καὶ ἀδυνάτων. Τὸ Ἔθνος μας σὲ κεῖνες τὶς ἐποχὲς τοῦ βίου του ἔγραψε σελίδες ἐπιβολῆς καὶ μεγαλείου, ποὺ τὰ μέλη του ἐθερμαίνοντο ἀπὸ τὸ συναίσθημα τῆς θυσίας τοῦ ἰδίου τοῦ ἑαυτοῦ των γιὰ τὸ καλὸ τῆς Πατρίδος μας καὶ τῶν συμπατριωτῶν μας.

Γι' αὐτὸ τὸν λόγο ἐμεῖς οἱ Νέοι τὴν ἀρετὴ αὐτή, ποὖναι Ἑλληνικὴ καὶ Χριστιανική, πρέπει νὰ τὴν ἀναπτύξουμε καὶ νὰ τὴ διατηρήσουμε σὲ μεγάλο βαθμό, ἂν θέλουμε στὶς δύσκολες στιγμὲς ποὺ ζοῦμε, νὰ διατηρηθοῦμε στὸν παγκόσμιο περὶ ὑπάρξεως ἀνταγωνισμό.

Ἔτσι ὄχι μόνο θὰ εἴμαστε ἀντάξιοι ἀπόγονοι τῶν προγόνων μας καὶ ἱκανοὶ θεματοφύλακες τῶν παραδόσεών τους καὶ συνεπεῖς πρὸς τὶς χριστιανικές μας πεποιθήσεις, ἀλλὰ καὶ τίμιοι ἐκτελεστὲς ἀτομικῶν καὶ Ἐθνικῶν ὑποχρεώσεων. Καὶ τοῦτο, διότι, ἂν ἄλλοτε ἡ ἀλληλεγγύη κι' ἀλληλοβοήθεια ἦτο χριστιανικὴ ἀρετή, στὴ σημερινὴ ἐξέλιξι τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς κοινωνίας ἀποτελεῖ ἐκπλήρωσι ὑποχρεώσεων. Σήμερα ὅ,τι ἀποκτοῦμε στὴ ζωή μας δὲν ὀφείλεται ἀποκλειστικὰ στὶς ἀτομικὲς μας προσπάθειες. Δὲν λέγω βέβαια ὅτι δὲν παίζει σημαντικὸ ρόλο στὴν ἐπιτυχία ἢ ἀποτυχία μας στὴ ζωὴ ἡ προσωπική μας συμβολή, ἀλλὰ μεγάλο ποσοστὸ ὀφείλεται καὶ στὸ σημερινὸ κοινωνικὸ καὶ οἰκονομικὸ σύνολο, μέσα στὸ ὁποῖο ζοῦμε κι' ἔχουμε τὴν εὐκαιρία, τὴν ἀσφάλεια καὶ τὰ μέσα γιὰ νὰ προαχθοῦμε καὶ προοδεύσουμε. Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ δὲν μποροῦμε νὰ ἰσχυρισθοῦμε, ὅσοι εἴμαστε εὐτυχεῖς, ὅτι αὐτὸ ὀφείλεται στὴν προσωπική μας ἀξία, κι' ἑπομένως δὲν αἰσθανόμαστε καμμιὰ ὑποχρέωσι ἀπέναντι τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, τῶν συνανθρώπων μας. Οὔτε πάλι νὰ ἰσχυρισθοῦμε ὅτι, ὅσοι εἶναι δυστυχεῖς, εἶναι προσωπικοὶ ὑπεύθυνοι τῆς δυστυχίας τους. Βέβαια ὑπάρχουν καὶ τέτοιοι, ἀλλὰ ὁ κανόνας εἶναι ἄλλος. Στὴ σημερινὴ μορφὴ τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς κοινωνίας, πολὺ δὲ περισσότερο σὲ μικρὲς κοινωνίες καὶ οἰκονομίες, ὅπως ἡ δική μας, ἡ ἐπιτυχία ἢ ἀποτυχία ἑνὸς δὲν εἶναι τὶς περισσότερες φορὲς ἀποτέλεσμα προσωπικῆς ἱκανότητος καὶ προσπάθειας, ἀλλ' ἀποτέλεσμα καταστάσεων καὶ συμπτώσεων, ποὺ βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὴ θέλησί μας.

Ἔτσι λοιπὸν σὰν τοποθετήσουμε τὰ πράγματα θὰ ἀντιληφθοῦμε τὸ πραγματικὸ νόημα τῶν λόγων τοῦ Ἀρχηγοῦ: «Δηλαδὴ καθεὶς ἀπὸ σᾶς ποὺ εἶναι εὐτυχισμένος — εἶπε ὁ Ἀρχηγὸς — εἶναι συγχρόνως ὑπεύθυνος διὰ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου καὶ ἔχει ὑποχρέωσιν τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου νὰ τὴν ἀνακουφίσῃ». Μέσα στὰ λίγα καὶ ἁπλᾶ αὐτὰ λόγια θεμελιώνεται ἡ κοινωνικὴ πολιτικὴ τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου. Ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου ἡ ἐνίσχυσι τῶν πτωχῶν δὲν ἀποτελεῖ πρᾶξι ἐλεημοσύνης, ἀλλὰ ἐκτέλεσι κοινωνικῆς ὑποχρεώσεως. Μέσα στὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου ἢ ὅλοι θὰ εὐτυχοῦμε ἢ ὅλοι ἀναλόγως θὰ δυστυχοῦμε. Γιὰ τὴν πραγματοποίησι αὐτῆς τῆς ἰσότητος δεχόμαστε μὲ εὐχαρίστησι κάθε περιορισμὸ τοῦ Κράτους, ποὺ εἶναι καὶ ὑποχρέωσί μας.

Μ.

Παιδικὴ χειροτεχνία

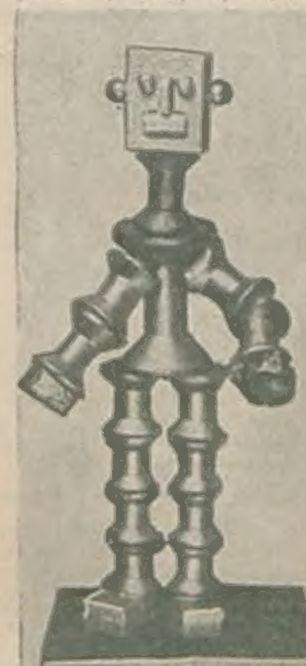
3ον.

Ἡ γόνιμη δουλειὰ εἶναι χαρὰ καὶ μιὰ τέτοια χαρὰ ποὺ ἔρχεται σὰν βραβεῖο καλῆς χρησιμοποιήσεως ὅλων μας τῶν δυνάμεων, εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦ ἀγαθοῦ ποὺ θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ μόνον σὲ καλὲς πράξεις. Μὲ τὸ ἠθικὸ λοιπὸν ἀνυψωμένο συνεχίσαμε τὴ δουλειὰ ποὺ μιλοῦσα στὸ προηγούμενο, μὲ ὑλικὸ τὰ κουκουνάρια. Ὅλα τὰ παιδιὰ κάτι φτιάξανε, πελαργούς, παγώνια, ποντίκια, ἐλάφια καὶ ἕνα σωρὸ ἀκόμα ἄλλα σχηματοποιημένα ζῶα, μὲ κίνησι καὶ μὲ χάρι. Μὰ σιγὰ σιγὰ ἐξαντλήσαμε ὅτι μποροῦσε νὰ μᾶς δώσῃ τὸ ὑλικὸ αὐτό. Τώρα πήραμε κάτι καινούργιο, μερικὰ παιδιὰ φέρανε κουβαρίστρες ἄδειες, οἱ ραφτάδες καὶ οἱ μοδίστρες τῆς γειτονιᾶς βρήκανε τὸ μπελλά τους ἀπὸ τοὺς ἀπαιτητικοὺς αὐτοὺς πελάτες, γιατὶ δὲν ἔμεινε παιδὶ ποὺ νὰ μὴν κουβαλήσῃ πρόθυμα ὅσο ὑλικὸ μποροῦσε καὶ ποὺ δὲν χρειζότανε ἄλλωστε λεπτὰ γιὰ νὰ τ' ἀποκτήσῃ ἀλλὰ μόνον νὰ παρακαλέσῃ, νὰ ψάξῃ, νὰ κινηθῇ, γιὰ νὰ τὸ βρῇ.

Ἔτσι συγκεντρώσαμε τὸ ὑλικὸ καὶ σὰν ἔφτασε ἡ ἡμέρα γιὰ τὴν καινούργια δουλειὰ ἔπρεπε νὰ βλέπατε μὲ πόση ἀνυπομονησία περιμένανε τὴν ὥρα τῆς χειροτεχνίας καὶ κάθε τόσο, στὰ διαλείμματα τῶν ἄλλων μαθημάτων μὲ ρωτούσανε: «θ' ἀρχίζαμε ἄραγε σήμερα ἢ θ' ἀναβάλουμε;» Λὲς καὶ ἐπρόκειτο νὰ βάλουνε μία καινούργια φορεσιά, τόση ἤτανε ἡ χαρά τους.

Τὸ νέο ὑλικὸ δὲν εἶχε τὶς πλαστικὲς ἱκανότητες τοῦ προηγούμενου, μᾶς περιώριζε τὴ σύλληψι καὶ τὴ φαντασία σὲ σχήματα καθαρῶς συμμετρικά. Στὴν ἀρχὴ τὸ χρησιμοποιήσανε σὰν συμπληρωματικὸ ὑλικό, δηλαδὴ σκεφτήκανε νὰ φτιάξουνε ρόδες ἁμαξιῶν, μακαράδες, μαγγάνια πηγαδιῶν κ.τ.λ., ἀλλὰ γρήγορα βρήκανε παρ' ὅλη του τὴν ἀκαμψία, μορφὲς περίφημες καὶ μέσα στὸ νοημά του. Ἡ καλλίτερη ἴσως ἀπὸ ὅλες καὶ ποὺ δίνει σύγχρονα τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, τὴ μηχανή, εἶναι τὰ διάφορα ρομπὸτ ποὺ κατασκευάσανε. Ἡ κουβαρίστρες εἴχανε διαφορετικὰ μεγέθη, τὰ ἐπωφεληθήκανε, πήρανε μιὰ μεγάλη κουβαρίστρα γιὰ τὸν κορμό, μὲ τὶς μικρότερες σχηματίσανε τὰ ἄκρα, τὰ χέρια, τὰ πόδια, καθὼς καὶ γιὰ τὸ κεφάλι χρησιμοποιήσανε φελλούς, γιὰ αὐτιὰ βάλανε δυὸ μεγάλες μεταλλικὲς χάνδρες καθὼς καὶ γιὰ μάτια, γιὰ στόμα καὶ μύτη δυὸ κομμάτια σπιρτόξυλα. Τὶς κουβαρίστρες τῶν ποδιῶν τὶς στερεώσανε περνῶντας μιὰ καβίλλια ξύλινη στὴν τρύπα ποὺ ἔχουν στὸ κέντρο. Τῶν χεριῶν ἐπέρασαν χονδρὸ σῦρμα γιὰ νὰ μποροῦν νὰ δίνουν καὶ κάποια κίνησι. Τοὺς φελλοὺς τοὺς κολλήσανε μὲ γόμμα, ὅλο δὲ μαζὶ τὸ χρωματίσανε μὲ χρῶμα ἀλουμινίου καὶ μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο τοῦ δώσανε τὴν ἐντύπωσι τοῦ μετάλλου ἀπ' τὸ ὁποῖο εἶναι ἄλλωστε καὶ τὰ πραγματικὰ ρομπότ.

Καθὼς εἴδαμε, μὲ τὸ καινούργιο ὑλικό, ἐπειδὴ ἀκριβῶς δὲν

Ρομπὸτ ἀπὸ κουβαρίστρες.

παρουσίαζε τὶς ἴδιες ἀρετὲς μὲ τὸ προηγούμενο, τὸ παιδὶ ἀναγκάστηκε νὰ ψάξῃ, νὰ στενοχωρηθῇ λίγο καὶ ἀπὸ καθαρὰ δευτερεύοντα ρόλο ποὺ θὰ ἔπαιζε σὲ ὁποιαδήποτε ἄλλη περίπτωσι αὐτὸ τὸ ὑλικὸ σὰν συμπλήρωμα, ἀναγκάστηκε νὰ ἀναζητήσῃ καὶ νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸ κάνῃ ἀνεξάρτητο, βρίσκοντας τὴν πραγματικὴ μορφὴ ποὺ μποροῦσε νὰ τοῦ δώσῃ, δηλ. χρησιμοποίησι 100%. Αὐτὸ εἶναι μια ἀκόμη ἐπαλήθευσι τοῦ ἀξιώματος, πὼς κάθε ὑλικὸ δίνει τὸ δικό του σχῆμα, ἀρκεῖ νὰ ἐπιμείνουμε καὶ νὰ τὸ θελήσουμε. Τὸ κέρδος ἀπὸ τὴ νέα δουλειὰ ἦταν μεγάλο καθὼς θὰ ἰδοῦμε σὲ ἄλλο σημείωμα.

Γ. ΡΩΜΑΝΟΣ

κεῖνοι ποὺ εἶναι δεμένοι μὲ τὴν παράδοση προβλέπουν μεγάλα κακὰ ἂν οἱ ἰδέες αὐτὲς ἐπικρατήσουν.

ΕΡΙΝΥΕΣ

Ἐγὼ μεγάλο βλέπω χαλασμὸ
ἀπ' τὸν καινούργιο νόμο, ἂν θὰ νικήσῃ
κι' ἔτσι ὁ φονιᾶς δικαιωθῇ.
Εὔκολα πιὰ σὲ φονικὸ
τοῦ καθενὸς τὸ χέρι θ' ἁπλωθῇ
γιὰ νὰ χτυπήσῃ.
Καὶ θὰ ὑποφέρουν οἱ γονιοὶ πολλὰ
ἀπ' τὰ παιδιά τους βάσανα.

Κι' οὔτε ὁ θυμὸς τῶν Ἐρινύων πιὰ
νὰ πέσῃ στὸ φονιὰ δὲ θὰ τολμήσῃ
μὰ λεύτερο θ' ἀφήσουμε τὸ φόνο...
Καὶ τοῦ γειτόνου του ὁ καθεὶς τὴ συμφορὰ
θὰ μάθῃ καὶ θ' ἀνιστορήσῃ...
Ὅμως τοῦ κάκου παρηγόρια θὰ ζητήσῃ
ἀλάφρωση δὲ θἄβρῃ πουθενά.

Παινοῦν ὕστερα τὸ σεβασμὸ στὴν παράδοση, ἀπ' ὅπου μονάχα κρέμεται ἡ τάξη καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου.

Τὴν ἀναρχία κανεὶς ἂς μὴ ζητᾶ
μὰ κι' οὔτε πάλι τὴ σκλαβιὰ μὴ τὴν παινέσῃ.
Στὸ κάθε τι ὁ Θεὸς κρατᾶ τὴ μέση
καὶ πότε ἐδῶ καὶ πότε κεῖ κοιτᾶ.
Θὰ πῶ ἕνα λόγο σύμφωνα μὲ τοῦτο:
Ἡ ἀσέβεια πάντα φέρνει τὸ χαμὸ
μὰ ἡ φρονιμάδα τὸν ἀγαπητὸ
πολυπεθυμημένο πλοῦτο.

Ὅποιος καὶ νἆσαι θὰ σοῦ τὸ πῶ
τὴ δικαιοσύνη νὰ τὴ σεβαστῇς.
Ἀπὸ τὸ κέρδος μὴ παρασυρθῇς
μὲ πόδι ἀσέβαστο νὰ τὴν κλωτσήσῃς...
Θἄρθῃ ἡ στιγμὴ τῆς πλερωμῆς.
Πρέπει λοιπὸν γιὰ τὸ γονιό σου
μέσ' στὴν καρδιά σου νἄχῃς σεβασμὸ
καὶ νὰ κρατήσῃς
πάντα φιλόξενο τὸ σπιτικό σου.

ΣΤ'.

Πλῆθος πολὺ ἀνεβαίνει στὴν ἀκρόπολη ὅπου θὰ γίνῃ ἡ κρίση ἀκολουθῶντας τὴν Ἀθηνᾶ ποὺ πηγαίνει μπροστὰ μεγαλόπρεπη, ὅλο ἔγνοια σὰ μάνα. Γέροι μὲ ἄσπρα γένεια, ἄντρες ὥριμοι, νέοι καὶ παιδιὰ ἀκόμα... Εἶναι περίεργοι ν' ἀκούσουν καὶ νὰ δοῦν καὶ καθὼς κουβεντιάζουν μεταξύ τους καὶ σχολιάζουν τὴν ὑπόθεση μιὰ ἀνεβαίνει, σὰ φουσκοθαλασσιὰ ποὺ ξεσπάζει στὰ βράχια τῆς ἀκρογιαλιᾶς.

Μ. Ἀναστασίου

(Ἀκολουθεῖ)

30. (Συνέχεια)

Μά ὁ Ἀλέξανδρος τήν ἡσύχασε.

—Δέν ἔσφαλες καθόλου, σεβαστή μητέρα, τῆς εἶπε, γιατί καί τοῦτος εἶναι Ἀλέξανδρος.

Πῆρε στήν ἀγκαλιά του τό μικρό γυιό τοῦ Δαρείου, πού ἦταν ἔξη χρονῶν. Καί τό ἀγοράκι ἔπλεξε τά χέρια γύρω στό λαιμό του χωρίς καθόλου νά τρομάξη.

Κι' ὁ Ἀλέξανδρος στράφηκε στόν Ἡφαιστίωνα καί τοῦ εἶπε σιγά:

—Τό ἀγοράκι αὐτό εἶναι πιό γενναῖο ἀπό τόν πατέρα του.

Ὕστερα ἀπό λίγες μέρες ὁ Ἀλέξανδρος ἔλαβε μιάν ἀλαζονική ἐπιστολή ἀπό τό Δαρεῖο, πού εἶχε καταφύγει πέρα, στή Μεσοποταμία.

Ὁ Ἀλέξανδρος τήν ἄνοιξε καί τή διάβασε καί μέ δυσκολία μπόρεσε νά συγκρατήση τήν ὀργή του.

Ἰδού τί ἔγραφε ἡ ἐπιστολή αὐτή:

«Ὁ Μέγας Βασιλιάς Δαρεῖος
στόν Ἀλέξανδρο:

Μή νομίσης πώς ἐπειδή νίκησες εἶσαι κύριος τῆς Ἀσίας. Κάποιος θεός τή μέρα ἐκείνη σέ βοήθησε. Ἄν θέλης τή φιλία μου γύρισέ μου πίσω τή μητέρα μου, τή γυναῖκα μου, καί τά παιδιά μου καί θά σοῦ δώσω τόσο χρυσάφι ὅσον δέν ἔχει ὁλάκαιρη ἡ Μακεδονία.

Ἄν τό κάμης αὐτό, θά συνάψω φιλία μαζί σου καί δέ θά σέ τιμωρήσω γιά τήν αὐθάδειά σου νἄρθης στή χώρα μου χωρίς αἰτία, χωρίς ἐγώ ποτέ νά σοῦ κάνω κανένα κακό».

* * *

Ὁ Ἀλέξανδρος διέταξε ἀμέσως καί τοῦ ἀπάντησαν:

«Ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Βασιλιάς τῆς Μακεδονίας κι' ἀρχιστράτηγος τῶν Ἑλλήνων
στό Δαρεῖο:

Ὁ Δαρεῖος, ὁ πρῶτος βασιλιάς σας πού τοῦ πῆρες τ' ὄνομα κατατυράννησε τούς Ἕλληνες πού ζοῦσαν στά παράλια τοῦ Ἑλλησπόντου καί τῆς Ἰωνίας. Ἔπειτα πέρασε πολυάριθμο στρατό καί πολέμησε τή Μακεδονία καί τήν Ἑλλάδα.

Ἔπειτα ἦρθε ὁ ἴδιος ὁ Ξέρξης μέ ἀναρίθμητους βάρβαρους. Νικήθηκε κατά θάλασσα, ἔφυγε κι' ἄφηκε τό Μαρδόνιο νά λεηλατήση καί νά κάψη τίς πολιτεῖες καί τά χωράφια.

Ὁ πατέρας μου ὁ Φίλιππος δολοφονήθηκε ἀπό ἀνθρώπους δωροδοκημένους ἀπό τήν περσική αὐλή. Μέ τόν τρόπο αὐτό, μέ δωροδοκίες κι' ἀδικίες πολεμᾶτε τούς ἐχθρούς σας.

Δέ φέρνω λοιπόν τόν πόλεμο στή χώρα σου· ἦρθα γιά νά τιμωρήσω παλιές ἀδικίες. Κι' οἱ θεοί πού βοηθοῦν πάντα τούς δίκαιους μέ βοήθησαν καί βρίσκεται τώρα στά χέρια μου μέγα μέρος τῆς Ἀσίας· καί σένα τόν ἴδιο νίκησα στή μάχη.

Δέν ἔχεις λοιπόν δικαίωμα νά μοῦ ζητήσης τίποτα. Ὅμως ἄν ἔρθης ἐδῶ μόνος σου καί πέσης στά πόδια μου καί μέ παρακαλέσης θά σοῦ δώσω τή μητέρα σου, τή γυναῖκα σου καί τά παιδιά σου, χωρίς καμμιά πληρωμή. Γιατί δέν ξέρω μονάχα νά νικῶ· ξέρω καί νἆμαι γενναιόδωρος στούς νικημένους. Σοῦ δίνω τό λόγο μου πώς μπορεῖς νἄρθης χωρίς κανένα κίνδυνο.

Κι' ἀπό τώρα, ὅταν μοῦ γράφης, μήν ξεχνᾶς πώς γράφεις σ' ἕνα βασιλέα καί μάλιστα στό βασιλέα σου!».

Ἅμα σφράγισε τό γράμμα αὐτό μέ τή χρυσή βασιλική του σφραγῖδα κάλεσε τόν ἀγαπημένο του μουσικό τόν Τέρπανδρο.

—Τέρπανδρε, τοῦ εἶπε, εἶμαι θυμωμένος, δέν μπορῶ νά δαμάσω τήν ὀργή μου. Πάρε τή λύρα σου καί παῖξε. Ἡ μουσική μονάχα μπορεῖ νά γαληνέψη τήν καρδιά μου.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔλαβε μιά ἐπιστολή ἀπό τό Δαρεῖο.

Κεφ. 44.

Ὁ Φίλιππος ὁ γιατρός κάθεται μέ τό γυιό του σ' ἕνα κῆπο τῆς Ἀνατολῆς καί μιλοῦν γιά τή μακρινή πατρίδα. Τέλη πιά τοῦ καλοκαιριοῦ καί τά δέντρα εἶναι φορτωμένα καρπούς. Ἀπό πάνω τους, ἀπό μιά κληματαριά, κρέμουνται μεγάλα μαῦρα σταφύλια...

—Πόσο πλούσια εἶναι ἡ χώρα τούτη, εἶπε ὁ Φίλιππος. Πόσο ὡραία. Κι' ὅμως νοσταλγῶ τήν πατρίδα. Τό μικρό φτωχικό σπιτάκι μας.

Ὁ Στέφανος δέ μίλησε. Δέν ἦταν σύμφωνος μέ τόν πατέρα του. Ἀγαποῦσε κι' αὐτός τό μικρό σπιτάκι τους, μά ποτέ δέ θά δέχουνταν νά περάση τή ζωή του, ἄς ἦταν κι' εὐτυχισμένη, μέσα στούς τέσσερις στενούς τοίχους του. Τόν εἶχε συνεπάρει κι' αὐτόν ἡ ὁρμή τοῦ Ἀλεξάνδρου.

—Δέ θές νά γυρίσουμε; ρώτησε ὁ Φίλιππος.

—Ὄχι, πατέρα! ἀποκρίθηκε ὁ Στέφανος μέ ἥσυχη κι' ἀποφασισμένη φωνή. Συγχώρεσέ με. Ἡ γενεά μας λαχταρίζει μεγάλα ἔργα.

—Ἡ εὐτυχία βρίσκεται, μουρμούρισε ὁ Φίλιππος, στή γαλήνη τοῦ προγονικοῦ σπιτιοῦ. Δέν τό νοιώθεις;

—Ἴσως, ἀποκρίθηκε ὁ Στέφανος. Μά τό ἀνώτατο ἀγαθό τοῦ ἀνθρώπου δέν εἶναι ἡ εὐτυχία.

—Τί εἶναι λοιπόν;

—Νά θέσης ἕνα δύσκολο σκοπό στή ζωή σου καί νά τόν πραγματοποιήσης. Ἐσύ ὁ ἴδιος δέν μοῦ ἔλεγες πώς δέν πρέπει ποτέ νἆμαι εὐχαριστημένος μέ τό ὅ,τι κάνω; Νά θέλω πάντα ν' ἀνέβω περισσότερο; Ἀκολουθῶ τή συμβουλή σου.

Ὁ Φίλιππος σώπασε. Ἔνοιωσε πώς ὁ γυιός του εἶχε δίκιο. Μά ἦταν νέος αὐτός κι' εἶχε τή δύναμι ν' ἀκολουθήση μιάν ἐπικίνδυνη ζωή. Αὐτός δέν μποροῦσε πιά. Οἱ νέοι πρέπει νἆναι ἄπληστοι καί νἄχουν μεγάλες φιλοδοξίες γιά τό καλό τῆς πατρίδας τους. Ν' ἀγαποῦν τούς κιντύνους.

Ὕστερα ἀπό λίγη σιωπή εἶπε σιγά:

—Ἔχεις δίκιο, Στέφανε. Ἐγώ γέρασα.

Καί σέ λίγο:

—Εἶδες τόν Ἀλέξανδρο σήμερα;

—Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ Στέφανος. Ὅλη νύχτα εἶχε συμβούλιο μέ τούς στρατηγούς. Θά φύγουμε αὔριο.

—Γιά ποῦ;

—Γιά ποῦ; ἔκαμε ὁ Στέφανος. Μά γιά πιό μακριά, πατέρα!

—Ὡσπότε;

—Ὡς νά τελειώση ὁ κόσμος, εἶπε σιγά ὁ Στέφανος.

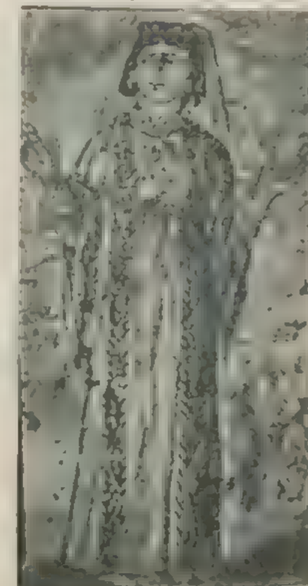
—Κι' ἔπειτα;

—Δέν ἔχει ἔπειτα. Κάνουμε τό

ΤΟ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟ ΕΠΟΣ
ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

XII
IV. ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΤΟΛΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΤΕΧΝΗ

Ἔτσι ἀπὸ τὴ μεγάλη Ἀλεξάνδρεια τῶν Πτολεμαίων προῆλθε ἕνας λαμπρὸς κοινὸς πολιτισμός, ἀπόγονος τοῦ κλασσικοῦ Ἀθηναϊκοῦ καὶ ἄμεσος πρόγονος τοῦ Βυζαντινοῦ, ὁ Ἀλεξανδρινός, ποὺ ἐπεκράτησε νὰ λέγεται καὶ Ἑλληνιστικὸς γιὰ νὰ καταφαίνεται περισσότερο ὁ κοσμοπολιτικὸς χαρακτῆρας του. Τὰ καλλιτεχνικὰ μνημεῖα του εἶναι κολοσσιαῖα ὅπως τὰ σύγχρονα γεγονότα. Ἡ τέχνη παύει πλέον νὰ ἐκφράζῃ τὴν ἠρεμία καὶ τὴ γαλήνη ἢ τὴν θλῖψι τὴ γεμάτη ἐγκαρτέρησι, προσπαθεῖ τώρα ν' ἀποτυπώσῃ τὴν ἀγωνία καὶ τὴν ὀδύνη, τὴν ἔντασι καὶ ἔκτασι τῶν παθῶν, τὴν ὁρμὴ καὶ βιαιότητα τῶν συγκρούσεων. Δὲν παριστάνει πλέον θεούς, ἡμιθέους, ἥρωες, ἀθλητές, ἀμαζόνες, ἀλλ' ἀνθρώπους κοινοὺς ἀκόμα καὶ βαρβάρους καὶ ἀνθρώπους τῆς ἀγορᾶς, προτιμᾷ τὴ ρεαλιστικὴ ἀπεικόνισι, εἰσάγει τὴν προσωπογραφία καὶ ἰδίως τὶς γοητευτικὲς σκηνὲς τοῦ καθημερινοῦ βίου. Τὸ ἐνδιαφέρον της ἐκτείνεται ἀκόμη καὶ πρὸς τὰ ζῶα καὶ τὴ φύσι κι' ἔτσι δημιουργεῖται τὸ τοπίο καὶ οἱ ἀγροτικὲς σκηνὲς καὶ στὴν ποίησι τὸ τερπνὸ εἶδος τοῦ εἰδυλλίου μὲ τὸ ὁποῖο ὁ Θεόκριτος ἐξυμνεῖ στοὺς κουρασμένους ἀπὸ τὸ θόρυβο καὶ τὴν τύρβη τῶν μεγαλοπόλεων τὰ θέλγητρα τοῦ ποιμενικοῦ βίου μὲ εἰκόνες ἐναργεῖς που ἁμιλλῶνται σὲ χάρι καὶ λεπτότητα τὶς ὀνομαστὲς Ἀλεξανδρινὲς ζωγραφιές, ἕνα εἶδος γοητευτικὸ ποὺ στάθηκε ὑπόδειγμα στοὺς κατοπινοὺς καλους Λατίνους ποιητές, τὸν Ὀβίδιο, τὸν Βιργίλιο, τὸν Τίβουλο, τὸν Προπέρτιο κι' ὅλους τοὺς μέχρι σήμερα μιμητές του. Ἐπινοεῖ ἀκόμη τὶς φανταστικές, γεμᾶτες περίκομψη ρητορεία διηγήσεις ἀπὸ ἐρωτικὲς περιπέτειες, ὅπως «τὰ κατὰ Λευκίππην καὶ Κλειτοφῶντα», τὰ πρῶτα αὐτὰ ἐρωτικὰ μυθιστορήματα, ποὺ ἡ ἐπιτυχία τους ἐστάθηκε ἀπὸ τότε σταθερὰ καὶ διαρκής, καὶ συγχρόνως φιλοτεχνεῖ τὶς ἔντεχνες ἐκεῖνες σύντομες διατυπώσεις,— αἰσθήματος, σκέψεως ἢ ἐντυπώσεως — μὲ λίγους στίχους ποὺ μᾶς ἔδωσαν μερικὰ ἀπὸ τὰ θαυμασιώτερα ἐπιγράμματα τῆς Ἑλληνικῆς ἀνθολογίας, κομψὰ καὶ περίτεχνα ὅπως τάφθαστα τεχνουργήματα τῆς ἀναγλυφικῆς, τῆς τορευτικῆς καὶ τῆς μεταλλουργίας της, καθὼς καὶ πολλὲς ἄλλες μορφὲς πρωτότυπες, καλλιτεχνικὲς καὶ λογοτεχνικές, ποὺ ηὔρυναν τὸν ὁρίζοντα τῆς τέχνης καὶ ἄνοιξαν εὐρεῖα τὴ λεωφόρο πρὸς τὴ νεωτέρα. Χαρακτηριστικὸ τοῦ καιροῦ τούτου ἐπίσης εἶναι ἡ πολυμάθεια, ποὺ τὴ γεννοῦν οἱ ποικίλες ἀνάγκες τῆς ἐποχῆς, καὶ ποὺ προέρχεται τόσο ἀπὸ τὴ διεύρυνσι τοῦ ἑλληνικοῦ πνευματικοῦ περιβάλλοντος, που ἐπιβάλλει τὴ διάδοσι τῶν κλασσικῶν λογοτεχνημάτων μὲ ἑρμηνευτικὰ σχόλια καὶ διασαφήσεις, ὥστε νὰ διευκολύνεται ἡ κατανόησί τους ἀπὸ τοὺς μιξοέλληνες,

Δεομένη Συριακῆς τέχνης.

ὅσο καὶ ἀπὸ τὴ διάδοσι τῶν νέων γνώσεων, ποὺ προσκτηθῆκαν κι' ἔγιναν κτῆμα κοινό, μὲ την ἐπικοινωνία τῶν διαφόρων λαῶν, που διευκόλυνε τους ἐρευνητὲς καὶ μελετητὲς τῶν ἀνθρωπίνων καὶ τῆς φύσεως να στερεώσουν περίλαμπρο τὸ μέγαρο που τότε ἀνεγέρθηκε, τῆς φιλολογικῆς, τῆς φυσικῆς, μαθηματικῆς καὶ γεωγραφικῆς ἐπιστημης. Οἱ καινοτομίες αὐτὲς κι' οἱ κατακτήσεις ποὺ κατὰ τους τρεῖς τούτους π. Χ. αἰῶνας ἐπετεύχθηκαν σημειώνουν ἕνα ἱστορικὸ σταθμὸ εἰς τὸν πνευματικο βίο τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ ἀναδεικνύουν μεγάλη τὴν περίοδο τούτη τοῦ Ἑλληνισμοῦ ποὺ τὶς ἐπιτέλεσε. Δὲν μπορεῖ λοιπὸν και ἡ βαθειὰ τούτη ἀλλοίωσι καὶ τροπὴ τῆς τέχνης ποὺ συντελέστηκε κυρίως στὴν κοσμοπολιτικὴ Ἀλεξάνδρεια, ἀλλοίωσις ποὺ ἀνταποκρίνονταν στὰ αἰσθήματα τῆς διευρυνθείσης πολιτισμένης ἀνθρωπότητος, καὶ μποροῦσε ἀπὸ τὴ φύσι της νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἄνθρωπο γενικά, κάθε χώρας καὶ οἱωνδήποτε αἰώνων νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς κατάπτωσις καὶ παρακμή. Εἶναι ἁπλῶς ἐξέλιξις τῆς προηγουμένης. Κι' εἶναι πραγματικὰ μεγάλος καὶ δημιουργικὸς ὁ πολιτισμὸς τοῦτος ποὺ τὴν ἐξέθρεψε, πολιτισμὸς ποὺ ἐμφανίζει νέες μορφές, ποὺ ἀναπτύσσει νέους χαρακτῆρες καὶ προσκομίζει νέα καλλιτεχνικὰ στοιχεῖα ποὺ θὰ διοχετευθοῦν ἀργότερα στὴ βυζαντινὴ καὶ ἀπ' αὐτὴ εἰς τὴ νεώτερη τέχνη.

ΣΤΡΑΤΗΣ ΔΟΥΚΑΣ

χρέος μας. Ἔπειτα θὰ πεθάνουμε!

«Ἄλλη τούτη γενεά, ψιθύρισε μέσα του ὁ Φίλιππος. Δὲ χορταίνει. Δὲ φοβᾶται. Τραβάει μπροστὰ καὶ δὲν τρέμει τὸ θάνατο».

Σηκώθηκε.

—Ὁ Ἀλέξανδρος, εἶπε, κουράζεται πολύ. Πρέπει νὰ τὸν προσέχω. Χτὲς βράδυ εἶχε λίγο πυρετό. Πάω νὰ δῶ πῶς εἶναι.

—Ἔχει πάντα πυρετό, εἶπε ὁ Στέφανος γελῶντας. Μὴν ἀνησυχεῖς, πατέρα. Τὸ αἷμα του βράζει. Κυκλοφορεῖ πιὸ γρήγορα ἀπὸ τὸ δικό μας.

Σηκώθηκε κι' αὐτός.

— Σήμερα, εἶπε, περιμένουμε ἀπεσταλμένους ἀπὸ τὶς διάφορες πολιτεῖες τῆς Συρίας. Ὁ βασιλιᾶς θέλει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ δρόμο του γιαλὸ γιαλὸ καὶ νὰ φτάσῃ στὴν Αἴγυπτο. Μήνυσε στὶς διάφορες πολιτεῖες ποὺ θὰ περάσῃ νὰ τοῦ ἀνοίξουν τὶς πόρτες. Νὰ δοῦμε τί ἀπάντησι θὰ τοῦ δώσουν.

Πατέρας καὶ γυιὸς κίνησαν πρὸς τὸ παλάτι. Ὁ Φίλιππος μπῆκε μέσα νὰ δῇ τὸν Ἀλέξανδρο πῶς εἶναι κι' ὁ Στέφανος ἔμεινε ἀπέξω.

Οἱ δυὸ φίλοι του, ὁ Λεωνίδας κι' ὁ Ἑρμόλαος, τὸν ζύγωσαν.

— Λοιπόν, τὸν ρώτησαν, πότε φεύγουμε;

— Βιάζεστε; ρώτησε ὁ Στέφανος γελῶντας.

— Ἐδῶ θὰ σαπίσουμε! εἶπε ὁ Ἑρμόλαος. Ἀνέβηκα σήμερα τὸ πρωῒ σ' ἕνα λόφο κι' εἶδα. Ἀπέραντη ἁπλώνεται ἡ ἄγνωστη στεριὰ μπροστά μας. Γιατί δὲν πᾶμε;

— Σούτ! εἶπε ὁ Στέφανος. Νὰ οἱ πρέσβεις.

Δυὸ σεβάσμιοι γέροι, ντυμένοι μὲ πλούσιους χιτῶνες, φάνηκαν. Πίσω τους πλῆθος δοῦλοι φορτωμένοι μὲ δῶρα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη πρόβαινε στὸ κατώφλι ὁ Ἀλέξανδρος μὲ τὸ γιατρό του τὸ Φίλιππο.

Οἱ γερόντοι σήκωσαν μὲ ὑπερήφανη ἀξιοπρέπεια τὰ χέρια.

— Χαῖρε, ὦ βασιλιᾶ Ἀλέξανδρε! εἶπαν. Εἴμαστε ἀποσταλμένοι ἀπὸ τὴν πλούσια πόλι τῆς Τύρου.

— Τί ἀπάντησι μοῦ φέρνετε; ρώτησε ἀνυπόμονα ὁ Ἀλέξανδρος. Εἰρήνη ἢ πόλεμο;

— Ἐσὺ θὰ διαλέξῃς, βασιλιᾶ μου. Καὶ πρῶτα - πρῶτα ἡ πόλι Τύρος σοῦ στέλνει τὸ χρυσὸ τοῦτο στεφάνι γιὰ τὰ μαλλιά σου. Κι' οἱ δοῦλοι τοῦτοι σοῦ κουβαλοῦν πλούσια δῶρα.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπάντησι, εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος. Ἔθεσα στοὺς ἄρχοντους τῆς Τύρου τοῦτο τὸ ἐρώτημα: Θέλω νὰ μπῶ στὴν πολιτεία σας, νὰ προσφέρω θυσία στὸ θεό σας τὸ Μελκάρτ· μὲ ἀφήνετε; Ναὶ ἢ ὄχι;

Ὁ γεροντότερος ἀποκρίθηκε:

— Κανένας ξένος καταχτητὴς δὲν μπῆκε ποτὲ στὴν πόλι μας. Δὲν ἀφήκαμε [illegible]...

— [illegible];

— Οὔτε [illegible], βασιλιᾶ μου.

— Δὲν [illegible] καταχτητής. Ὁ θεός σας [illegible] ὁ [illegible] μας [illegible] ὁ Ἡρακλῆς. Ὁ Ἡρακλῆς [illegible] ἀπὸ [illegible] τοῦ σπιτιοῦ μου, πρόγονός μου. Εἶμαι Ἡρακλείδης καὶ θέλω νὰ προσφέρω θυσία στὸ πρόγονό μου.

[illegible] θηκαν πάλι οἱ [illegible] ζει μέσα στὴν [illegible]

Ὁ Ἀλέξανδρος [illegible] σμὸ τὰ περήφανα λόγια τῶν γερόντων. Ἤξερε πὼς ἡ πολιτεία τους ἦταν παντοδύναμη. Ἦταν χτισμένη σ' ἕνα νησάκι δίπλα στὴ στεριὰ κι' ὅποιος ἤθελε νὰ τὴν πάρῃ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ [illegible] ἔτρεχε [illegible] βοηθήσῃ κι' ὁ Ἀλέξανδρος κινδύνευε νὰ νικηθῇ.

—Ὅ,τι θέλεις σοῦ τὸ παραχωροῦμε, ὦ βασιλιᾶ, ἐξακολούθησαν οἱ πρέσβεις. Ἕνα μονάχα δὲ σοῦ παραχωροῦμε: τὴ λευτεριά μας.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΣΕΛΛΕΥ ΚΑΙ Η ΕΛΛΑΣ

Ὁ Σέλλεϋ ἦτό κατ' ἐξοχὴν ποιητής. Μὲ μίαν ἀνωτέραν πανελευθέραν ἀντίληψιν τῆς ζωῆς, εἶχεν ἀνεβῆ εἰς σφαίρας πνευματικάς, ἀπὸ τὰς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος ἀποκτᾷ τὴν θέαν τοῦ ὁρίζοντος τῆς αἰωνιότητος. Εἶχεν ἐγγίσει τόσον εἰς τὰ «ἀρχέτυπα», ὥστε τὸ κάθε τι, κάθε γεγονός, ἀπαιτοῦσε δι' αὐτὸν τὴν ἱεροπρεπῆ σημασίαν μιᾶς ἐκδηλώσεως τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Εἶχε δυνατὰ φτερὰ ἀετοῦ, ἱκανὰ νὰ τὸν κρατοῦν εἰς ὕψη παρθένα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα, ὅπως ὁ βασιλεὺς τῶν φτερωτῶν, ἠτένιζε τὸν ἥλιον χωρὶς νὰ θαμβώνεται. Δι' αὐτὸ τὸ θέαμα τῆς Ἑλλάδος, ποὺ ἀνελάμβανε ἄνισον ἀγῶνα διὰ ν' ἀποκτήση ἐλευθέραν ὕπαρξιν — ὅρον πρωταρχικὸν διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ προορισμοῦ κάθε ἐθνικῆς ὁλότητος καὶ διὰ τὴν ἀπότισιν τῆς ὀφειλῆς της πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα — τοῦ ἐφάνη ὡσὰν ἕνα μεγάλο ἀνθρώπινο γεγονός.

Εὑρίσκετο τὸ 1821 εἰς τὴν Πίζα τῆς Ἰταλίας, ὅπου γνώρισε πολλοὺς Φαναριῶτες. Ὁ Μαυροκορδᾶτος τοῦ μιλοῦσε συχνὰ μὲ θέρμην διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν καὶ ἡ ψυχή του ᾐσθάνετο ἀγαλλίασιν. Τὴν πρώτην Ἀπριλίου — γράφει ἡ σύζυγος τοῦ ποιητοῦ — ἦλθεν ὁ Μαυροκορδᾶτος καὶ τοῦ ἔφερε προκήρυξιν τοῦ ἐξαδέλφου του Ὑψηλάντου καὶ ἀκτινοβολῶν ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν καὶ χαράν, ἐδήλωσεν ὅτι ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ἡ Ἑλλὰς θὰ εἶναι ἐλευθέρα. Ὁ Σέλλεϋ συνεκινήθη βαθύτατα καὶ ἔγραψε τὸ δρᾶμα του «Ἑλλάς» εἰς μίαν στιγμὴν ἐνθουσιασμοῦ. Μερικὰ ἀποσπάσματα ἔχουν ὡς ἑξῆς:

«Κατὰ τὴν μεγάλην τοῦ κόσμου χαραυγήν, τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ξεδίπλωσε μεγαλόπρεπα τὴν σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας ἀπάνω ἀπὸ τὸ χάος. Καὶ οἱ συμμορῖται τῆς πνευματικῆς ἀναρχίας ἐσκορπίσθησαν ὡσὰν σμῆνος τρομαγμένων γυπαετῶν ἀπὸ τὸ Ἰμαούς, ὅταν κατασείῃ ὁ σεισμὸς τὰ θεμέλιά του. Κι' ἔτσι, ἀπὸ τὴν τρικυμισμένην αὐγὴν τοῦ χρόνου ἀνέλαμψεν ἡ παντοδυναμία τῆς Ἐλευθερίας. Αἱ Θερμοπύλαι καὶ ὁ Μαραθών, ὡσὰν βουνά, εἰς τὴν κορυφὴν τῶν ὁποίων ἀναθρώσκει πυρά, ἅρπαξαν ἀπὸ τὴν πηγήν της τὴ φωτιά. Ἡ πτερωτὴ Νίκη ἐστάθη γιὰ μιὰ στιγμὴ εἰς τοὺς Φιλίππους, ὡσὰν ἀετὸς εἰς τὸ χεῖλος ἀκρωτηρίου ὑψηλοῦ... Ἔπειτα ἐπῆλθεν ἡ νύχτα καί, ὡσὰν μεσ' ἀπὸ τὰ σκότη, ξαναρχίζοντας τὸ παντοδύναμον πέταγμά της ἡ Ἐλευθερία ἦλθε γοργὴ ἀπὸ τὴν δύσιν, ἀντίθετα πρὸς τὴν κίνησιν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Μοίρας. Δεύτερος ἥλιος ἀνέτειλε, φλογερός, διὰ νὰ καύσῃ, ν' ἀναζωογονήσῃ, νὰ φωτίσῃ. Ἀπὸ τὴν μακρινὴν ἀντίπεραν ὄχθην τοῦ Ἀτλαντικοῦ αἱ νέαι ἀκτῖνες του ἐδίωξαν τὰς σκιὰς καὶ τὰ ὄνειρα. Ἡ Γαλλία μὲ ὅλους τοὺς αἱματηροὺς ἀτμούς της, τὸν ἔκρυψεν, ἀλλὰ δὲν τὸν ἔσβησε. Καὶ μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα τοξεύει καὶ πάλιν τὰς ἀκτῖνας του ἀπὸ τὴν ἀκροτάτην Γερμανίαν, ὡς τὴν Ἰσπανίαν. Ὡσὰν ἀετός, θρεμμένος μὲ τὸ πρωϊνὸ φῶς, ποὺ περιφρονεῖ τὰ ἄγρια προμηνύματα τῆς καταιγίδος ὅταν ἀναζητῇ τὴν φωλεάν του, ποὺ αἰωρεῖται εἰς τοὺς κεδροσκέπαστους βράχους τοῦ βουνοῦ καὶ τὰ ἀητόπουλα περιμένουν ἀνυπόμονα ν' ἀκούσουν τὸ κλάγγισμα τῶν μεγάλων του πτερῶν εἰς τὸν ἀέρα, διότι πεινοῦν, ἔτσι ξαναγυρίζει τώρα ἡ ἐλευθερία εἰς ὅ,τι ἀπέμεινεν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ἡ ἐλευθερία ἂς ἀφήνῃ ἐκεῖ ὅπου πετᾷ μίαν ἔρημον ἢ ἕναν παράδεισον, οἱ ὡραῖοι καὶ οἱ ἀνδρεῖοι

Ὁ Σέλλεϋ

ἂς μοιρασθοῦν τὴν δόξαν της ἢ ἂς εὕρουν τὸν θάνατον.

— Μὲ τὰ δῶρα τῆς χαρᾶς ἡ Ἑλλὰς ἔστρωσε τὸ λίκνον σου.

— Μὲ τὰ δάκρυα τῆς λύπης ἡ Ἑλλὰς ἐρράντισε τὸ σάβανό σου.

— Μὲ τὴν θλῖψιν τοῦ ὀρφανοῦ ἀκολούθησε τὴν σορόν σου — διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

— Καὶ εἰς τὴν ἀνάστασίν σου ἐμφανίζεται καὶ πάλιν ὑπέροχος ὅπως ἐσύ.

— Ἂν ὁ οὐρανὸς σὲ ξαναπάρῃ εἰς τὴν ἀγκαλιά του, εἰς τὸν οὐρανὸν τὸ πνεῦμα της θ' ἀνεβῇ.

— Ἂν ἡ κόλασις ἤθελε σ' ἐνταφιάσει, εἰς τὴν κόλασιν θὰ ἔκλιναν αἱ ὑψηλαί της καρδίαι.

— Ἂς γίνουν αἱ δόξαι της κονιορτός! Ἕνα ὄνομα καὶ ἕνα ἔθνος ἂς λησμονηθῇ ὦ ἐλευθερία μαζί σου».

Καὶ ἔπειτα τὸ ὑψηλότερον ἴσως μέρος τῶν χορικῶν τοῦ δράματος:

Ἡμιχόριον Α΄.

Γεννηθήτω φῶς! Εἶπεν ἡ ἐλευθερία,
Καί, ὅπως ὁ ἥλιος ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ πόντου,
Ἀνέτειλαν αἱ Ἀθῆναι! Τριγύρω των ἐγεννήθησαν
Κι' ἔλαμψαν, ὡσὰν τὰ βουνὰ τὴν αὐγήν,
Δοξασμέναι πολιτεῖαι — καὶ εἶναι αὐταὶ τώρα
τέφρα, ἐρείπια, λήθη:

Ἡμιχόριον Β΄.

Ὅπου αἱ Θερμοπύλαι καὶ ὁ Ἀσωπὸς κατέπιαν
τὴν Περσίαν, ἀφρίζει ἀκόμη ἡ ἄμμος
ἦλθε κατόπιν κατακλυσμὸς ἐπὶ κατακλυσμοῦ:
Ἡ διχόνοια, ὁ Μακεδὼν καὶ ἡ Ρώμη
καὶ ἐπὶ τέλους ἐσύ!

Ἡμιχόριον Α΄.

Ναοὶ καὶ Πύργοι. Φρούρια καὶ ὀχυρά, καὶ ὅσοι ἔζησαν καὶ ἐπέθαναν ἐκεῖ μέσα ἦσαν δικά σου καὶ μπορεῖ νὰ εἶναι δικά σου καὶ πρέπει νὰ φθαροῦν. Ἡ Ἑλλὰς ὅμως καὶ τὰ θεμέλιά της εἶναι κτισμένα κάτω ἀπὸ τὴν παλίρροια τοῦ πολέμου, ριζωμένα στερεὰ εἰς τὴν κρυσταλλίνην θάλασσαν τῆς σκέψεως καὶ τῆς αἰωνιότητός της, οἱ πολῖταί της, πνεύματα αὐτοκρατορικά, κυβερνοῦν τὸ παρὸν καὶ τὸ παρελθὸν καὶ εἰς ὅ,τι ἔχει κληρονομήσει ἡ ἀνθρωπότης ἡ σφραγίς των ἔχει τεθῆ.

Ἡ Ἑλλάς, ποὺ ἦτο νεκρά, ἀνεστήθη. Ξαναρχίζει τώρα ἡ μεγάλη τοῦ κόσμου ἐποχή, ξαναρχίζουν τὰ χρόνια τὰ χρυσᾶ. Ἡ γῆ ὡσὰν φίδι, ἀλλάζει τὸ χειμωνιάτικό της περίβλημα. Ὁ οὐρανὸς χαμογελᾷ καὶ πίστεις καὶ βασιλεῖαι μοιάζουν τώρα ὡσὰν ἐρείπια εἰς ἕνα ὄνειρο ποὺ διαλύεται.

Μιὰ λαμπροτέρα Ἑλλὰς πυργώνει τώρα τὰ βουνά της, ἀπὸ κύματα πολὺ γαληνότερα, ἕνας νέος Πηνειὸς ἀναβλύζει χαρωπὰ ἀπὸ τὰς πηγάς του, εἰς τὰς ὁποίας καθρεπτίζεται τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς. Δροσερώτερα Τέμπη ἀνθίζουν καὶ εἰς τὴν ἀγκαλιὰ φωτεινότερον πέλαγος, νέαι Κυκλάδες λικνίζονται ἁπαλά.

Σχίζει τὸν πόντον μιὰ νέα Ἀργώ, ξεκινημένη διὰ νεώτερον γέρας, ἕνας ἄλλος Ὀρφεὺς ξανατραγουδεῖ καὶ ἀγαπᾷ καὶ θρηνεῖ καὶ πεθαίνει, ἕνας νέος Ὀδυσσέας ξαναφίνει τὴν Καλυψὼ διὰ τὴν γενέθλιον ἀκτήν του.

Νέαι Ἀθῆναι θὰ γεννηθοῦν καὶ εἰς τοὺς μακρινοὺς μέλλοντας αἰῶνας θὰ κληροδοτήσουν, ὅπως ἡ δύσις τοῦ ἡλίου φλογίζει τὸν οὐρανόν, τὴν λάμψιν τῆς νεότητός των καὶ θ' ἀφήσουν ἐὰν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ζήσῃ κάτι τόσον λαμπρὸν — ὅ,τι ἡ γῆ μπορεῖ νὰ δεχθῇ καὶ ὁ οὐρανὸς νὰ χαρίσῃ.

Ἡ νέα Ἑλλάς, ποὺ ὡραματίσθη ὁ ποιητὴς μὲ τὴν ἀληθινὴν δημιουργική του διαίσθησι, ἔχει ὑψηλὴν ἀποστολὴν εἰς τὴν πνευματικὴν ἐξύψωσι τῆς ἀνθρωπότητος σήμερα πιὸ πολὺ ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐποχή.

Γ. Π. ΜΠ.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

14ΗΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Εὐαγγέλιον (Μάρκου η΄ 34 — θ΄ 1)

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθείτω μοι. Ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν. Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; Ὃς γὰρ ἐὰν ἐπαισχυνθῇ με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἁμαρτωλῷ, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτὸν ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων. Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι εἰσί τινες τῶν ὧδε ἑστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσωνται θανάτου ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει.

Ἀπόστολος (Πρὸς Γαλάτας β΄ 16 — 20)

Εἰδότες δὲ ὅτι οὐ δικαιοῦται ἄνθρωπος ἐξ ἔργων νόμου ἐὰν μὴ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡμεῖς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν ἐπιστεύσαμεν, ἵνα δικαιωθῶμεν ἐκ πίστεως Χριστοῦ καὶ οὐκ ἐξ ἔργων νόμου, διότι οὐ δικαιωθήσεται ἐξ ἔργων νόμου πᾶσα σάρξ. Εἰ δὲ ζητοῦντες δικαιωθῆναι ἐν Χριστῷ εὑρέθημεν καὶ αὐτοὶ ἁμαρτωλοί, ἆρα Χριστὸς ἁμαρτίας διάκονος; Μὴ γένοιτο. Εἰ γὰρ ἃ κατέλυσα ταῦτα πάλιν οἰκοδομῶ, παραβάτην ἐμαυτὸν συνίστημι. Ἐγὼ γὰρ διὰ νόμου νόμῳ ἀπέθανον, ἵνα Θεῷ ζήσω. Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός· ὃ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός με καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Καὶ ἡ ἄνω περικοπὴ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἀνήκει εἰς τὴν πρὸς Γαλάτας τοιαύτην, ὅπως καὶ ἡ τῆς προηγουμένης Κυριακῆς. Καὶ προχθὲς εἴπαμεν ὅτι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔλαβε ἀφορμὴ νὰ γράψῃ τὴν ἐπιστολή του αὐτὴ ἐπειδὴ διάφοροι Ἑβραῖοι τῆς Γαλατίας εἶχαν παρουσιασθῆ μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν καὶ προσπαθοῦσαν μὲ δι[illegible] μέσα νὰ κάνουν τοὺς Χριστιανοὺς τῆς χώρας αὐτῆς νὰ παραστρατήσουν ἀπ' τὸ Χριστιανισμό. Εἰς τὴν σημερινήν του δὲ περικοπὴν ὁ Παῦλος συμβουλεύει τοὺς νεοφωτίστους καὶ βεβαιοῖ συγχρόνως αὐτοὺς ὅτι μόνο μὲ τὴν εἰλικρινῆ τους πρὸς τὸ [illegible] στὸ πίστι θὰ σωθοῦν.

Ὁ Παῦλος μὲ τὸ κήρυγμά του αὐτὸ διακηρύττει ὅτι ἡ δικαίωσις καὶ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται μόνη της ἔπειτα ἀπὸ τὴν τυφλὴ πίστι μας πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ οἱ Ἰουδαῖοι ἐπέμεναν [illegible] ἀνθρώπων ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν τήρησι τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου. Λαμ[illegible]τας λοιπὸν ἀφορμὴ ὁ [illegible]λος ἀπὸ τοὺς ψευτοδ[illegible] στοὺς Χριστια[illegible] [illegible]γμα τὸ ἴδιό του καὶ ὅλων τῶν ἄλλων Ἀποστόλων. Οἱ Ἀπόστολοι προτοῦ πιστεύσουν στὸ Χριστὸ ἦσαν βέβαια κι' αὐτοὶ Ἰουδαῖοι καὶ ἑπομένως εἶχαν ἀνατροφὴ καὶ μεγαλώσει μὲ [illegible] τὸν σεβασμὸ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου τοῦ Μωϋσέως. Καὶ ὅμως, γράφει ὁ Παῦλος, [illegible] στεύσαμε τὴν διδασκαλία τοῦ Θεανθρώπου, ἔχομε πεισθῆ ἀκράδαντα ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὴν ἁμαρ[illegible] διατάσσει ὁ Μωσαϊκὸς νόμος. Ἡμεῖς οἱ Ἀπόστολοι, λέγει ὁ Παῦλος, ἀφοῦ ἐκάμαμε σύγκρισι μεταξὺ τῶν δύο νόμων, τοῦ Μωσαϊ[illegible] ὁ ἄνθρωπος τὸν Μωσαϊκὸ νόμο, εἶναι ἀδύνατο μὲ μόνον αὐτὸν νὰ ἐπιτύχῃ τὴ σωτηρία του. Καὶ προηγουμένως, εἰς ἄλλην ἐπιστολὴν τοῦ Παύλου, εἴπαμεν ὅτι αὐτὸς ἦτο ἕνας ἀπ' τοὺς μ[illegible]τέρους διδασκάλους τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου καὶ ὁ φανατικώτερος διώκτης τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ ὅμως ἀφοῦ ἐγνώρισε τὴν διδασκαλίαν αὐτὴν ἔγινε ὁ μεγαλύτερος θιασώτης της. Ἐκατάλαβε δηλαδὴ καὶ ἐπείσθη ὅτι ὁ Μωσαϊκὸς νόμος ἦταν ἁπλῶς [illegible] γιὰ ὁδηγὸ τὴν Μωσαϊκὴ διδασκαλία. Ἐν τούτοις τώρα ἔπαυσα νὰ [illegible], διέκοψα [illegible] μαζί της. Τώρα, λέγει, στὴ νέα [illegible] Παῦ[illegible]ός ὁ [illegible] χριστιανικῆς θρησκείας ἐκατάλαβε πόσο ὁ Χριστὸς ἠγάπησε τὸν ἄνθρωπο καὶ ἐπέριδεξ γι' [illegible] τὴν ἀγάπη ὁ Υἱὸς τοῦ [illegible] τῆς ἀγάπης [illegible]τία καὶ τὰ διάφορα παραπλανητικά της θέλγητρα θὰ ταφοῦν γιὰ πάντα καὶ μέσα στὶς ψυχές μας θὰ βασιλεύῃ ἡ ἀγάπη καὶ μακαριότης τοῦ Χριστοῦ μας. Διότι ὁ Χριστὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ με[illegible]ται τὸ φῶς τῆς ἀληθείας τοὺς θησαυροὺς τῆς παρηγορίας καὶ τὴν πραγματικὴ καὶ παντοτεινὴν εἰ[illegible]

ΤΑ ΑΚΛΟΝΗΤΑ ΘΕΜΕΛΙΑ

Ὁ πόθος τῆς εὐτυχίας, ὁ πόθος μιᾶς ζωῆς ἀνώτερης καὶ χαρμοσυνώτερης, μιᾶς ζωῆς εἰρηνικῆς [illegible] εἶναι ἔμφυτος σὲ κάθε ἄνθρωπο. Ὁλόκληρη ἡ ἀνθρωπότης αὐτὸν τὸν πόθο τρέφει πάντα μέσα της. [illegible] Οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς λεγόμενους χριστιανικοὺς λαοὺς δυστυχῶς τὴν πίστι τὴν εἶχαν πάρει ὡς τώρα σὰν κάτι δευτερεῦον. [illegible] μὲ τὴν ἐπιστημονικὴ τῶν καλλιέργεια.

[illegible] Μήπως [illegible] οἱ [illegible]; Μήπως [illegible] ὁ [illegible] καὶ ὁ πλοῦτος [illegible] περισσότερ[illegible] φορά, ὁ κό[illegible] γιὰ τὶς ἐπιστήμες [illegible] τὴ σοφία του. Τὰ [illegible] ἀγαθὰ χάρις στὶς [illegible] μεθόδους ἔχουν [illegible] ὁ χρυσὸς ἐξάγεται [illegible] ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς [illegible] μιάζεται τώρα μὲ τόσο τραγικὸ καὶ ὀδυνηρὸ τρόπο. Ἡ αἰτία εἶναι τὸ ὅτι δὲν ἔβαλε τὴν πίστι ὁδηγὸ καὶ ρυθμιστὴ τῆς ζωῆς του. Τὴν εἶχε παραμερίσει. Τὴν εἶχε περιφρονήσει. Δὲν ἠθέλησε νὰ τὴ βάλῃ θεμέλιο καὶ νὰ χτίσῃ πάνω σ' αὐτήν.

Τὸ τραγικὸ τοῦτο κατάντημα, μὲ λόγους ζ[illegible] τὰ λόγια μου — εἶπεν ὁ Ἰησοῦς — ὁποῖος ἀκούει τὴ διδασκαλία μου χωρὶς ἀμφιβολίες [illegible] πέτρα, πάνω [illegible] ἔδαφος. Καὶ κατέβηκε ἡ βροχή, κι' ἦρθαν οἱ ποταμοὶ κι' ἐφύσηξαν οἱ ἄνεμοι, καὶ χτύπησαν τὸ σπίτι ἐκεῖνο, καὶ δὲν ἔπεσε. Γιατὶ εἶναι τὰ θεμέλιά του στὴν πέτρα. Ὅ[illegible]

[illegible]

[illegible] θεμέλια ἀκλόνητα.

Α. Ι. ΓΚΙΑΛΑΣ

Ο ΝΙΚΗΤΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ψηλά, ἀπὸ τὰ δυνατὰ τείχη τῶν Πατρῶν, τῆς πλούσιας πρωτεύουσας τῆς Ἀχαΐας καὶ ὅλου τοῦ Μωρηᾶ, οἱ βιγλάτορες ἀντίκρυσαν τὸν συρφετὸ τῶν Σλαύων, ποὺ ὅσο κι' ἂν κατοικοῦσαν χρόνια τώρα στὶς ἑλληνικὲς χῶρες ἔμεναν πάντα ἐχθρικοὶ καὶ ξένοι στὴ μεγάλη αὐτοκρατορία.

Εἶχαν πληροφορηθῆ πὼς οἱ Μαυριτανοὶ τῆς Ἀφρικῆς εἶχαν ἐπιδράμει στὰ παράλια, καὶ ἐκεῖνοι πάντοτε πρόθυμοι σὲ ἀνταρσία εἶχαν ξεσηκωθῆ σ' ἐπανάστασι καὶ εἶχαν κατεβῆ ὁρμητικοὶ σὰν χείμαρρος στὶς πλούσιες πεδιάδες τῆς Ἀχαΐας καταστρέφοντας καὶ ἀφανίζοντας κάθε τι στὸ διάβα τους. Ἔπειτα συννενοημένοι μὲ τοὺς Μαυριτανοὺς ὥρμησαν στὴν Πάτρα, τὴν ξακουστὴ γιὰ τὰ μεταξωτὰ καὶ τὰ κρασιά της.

Μὰ οἱ Πατρινοὶ εἶχον εἰδοποιηθῆ ἐγκαίρως γιὰ τὴν ἐπανάστασι τῶν Σλαύων. Οἱ χωρικοί, ποὔχαν δῆ ν' ἁρπάζωνται οἱ σοδειές τους καὶ νὰ καίωνται τὰ σπίτια τους, εἶχαν τρέξει περίτρομοι στὴ μητρόπολι τῆς Πελοποννήσου ζητῶντας προστασία, καὶ ἡ μικρὴ φρουρὰ τῶν Πατρῶν ἔσπευσε ἀμέσως νὰ κλείσῃ τὶς πόρτες καὶ νὰ ὀχυρωθῇ μέσα στὴν πόλι.

Οἱ Σλαῦοι, ποὺ προχωροῦσαν ἕως τώρα ἀνεμπόδιστα, μαζεύοντας παντοῦ λάφυρα, βρέθηκαν γιὰ πρώτη φορὰ μπροστὰ σὲ πόλι δυνατή, ὠχυρωμένη, ἀποφασισμένη νὰ πολεμήσῃ, καὶ μανιασμένοι ρίχτηκαν στὴ διαρπαγὴ τῆς ὑπαίθρου. Ὁ αὐτοκράτωρ Νικηφόρος ἦταν μακρυὰ καὶ ἡ ἀπότομη ἄνθησι τῶν Βουλγάρων, ποὔχαν ἀποκτήσει καινούργια δύναμι ἀφ' ὅτου βασίλευε ὁ Κροῦμμος, ἔδινε θάρρος στοὺς ἐπιδρομεῖς.

Συγχρόνως στὸ λιμάνι τῶν Πατρῶν φάνηκαν τὰ Μαυριτανικὰ καράβια ἕτοιμα νὰ κόψουν κάθε ἐπικοινωνία μὲ τὸ ἐξωτερικό. Ἡ πόλις ἦταν στενὰ πολιορκημένη καὶ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα ἦταν ὅτι ἡ ξαφνικὴ ἐπιδρομὴ εἶχε βρῆ ὑλικὰ ἀπροετοίμαστους τοὺς Πατρινούς. Τὰ τρόφιμα ἦταν λιγοστά.. τὸ νερὸ σπάνιζε... ἡ φρουρὰ ἦταν ἀσήμαντη.

Μὰ τὸ θάρρος καὶ ἡ ἀποφασιστικότης τῶν κατοίκων δὲν εἶχαν ὅρια. Στὴν ψυχὴ τῶν φιλειρηνικῶν αὐτῶν ἀστῶν, τῆς πιὸ βιομηχανικῆς πόλεως τῆς αὐτοκρατορίας, ξυπνοῦσαν, μονομιᾶς, ἀδάμαστες πολεμικὲς ὁρμὲς καὶ κάθε πολίτης μεταμορφωνόταν σὲ μαχητὴ γεμᾶτο θάρρος. Πλούσιοι καὶ φτωχοί, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἦταν ἀποφασισμένοι νὰ ἀντισταθοῦν ὣς τὴν τελευταία πνοή τους, στοὺς βαρβάρους.

Κλεισμένοι στὰ κάστρα τους πολεμοῦσαν ἀπεγνωσμένα μὲ λύσσα, καὶ καθένας ἀπ' τοὺς θαρραλέους αὐτοὺς ἀνθρώπους ἀντιμετώπιζε δεκάδες ἐχθρῶν. Μὰ τὰ τρόφιμα ὅλο καὶ λιγόστευαν καὶ τὸ νερὸ γίνονταν ὅλο καὶ πιὸ σπάνιο.

—Ἅγιε Ἀνδρέα λυπήσου μας καὶ λύτρωσέ μας, ψιθύριζαν μικροὶ μεγάλοι. Ἀπὸ τὶς πρῶτες ἤδη μέρες τῆς πολιορκίας εἶχαν στείλει μυστικὰ ἀγγελιαφόρο στὸν στρατηγὸ τῆς Κορίνθου, ποὺ διέθετε τὴ μεγαλείτερη φρουρὰ τῆς Πελοποννήσου, ζητῶντας βοήθεια, καὶ ἐκεῖνος εἶχε ὑποσχεθῆ π[illegible] θὰ ἐρχόταν...

Μά... οἱ ἑβδομάδες περνοῦσαν καὶ βοήθεια δὲν φαινόταν ἀπὸ πουθενά. Τὸ κρέας εἶχε γίνει δυσεύρετο... τὰ λαχανικὰ ἐπίσης... καὶ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα ἡ ἄγρια δίψα ἀπειλοῦσε τὴν πόλι.

Οἱ προεστοὶ συσκέφθηκαν καὶ πάλι. Τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ;

Πολλῶν τὸ θάρρος εἶχε ἀρχίσει νὰ λυγίζῃ καὶ τόλμησαν μάλιστα νὰ μιλήσουν γιὰ παράδοσι. Μὰ οἱ περισσότε- [illegible] νὰ περιμένουν. Ὡς πότε ὅμως;

Ἀπεφάσισαν νὰ στείλουν στὸ βουνὸ ἕνα βιγλάτορα νὰ κατοπτεύῃ πέρα τὴν πεδιάδα μήπως φαινόντουσαν πουθενὰ οἱ αὐτοκρατορικοί. Θὰ κρατοῦσε μιὰν ἄσπρη σημαία κι' ἂν ἔβλεπε ἀπὸ μακρυὰ τὰ φουσᾶτα τοῦ στρατηγοῦ θὰ τὴν χαμήλωνε γιὰ νὰ καταλάβουν οἱ πολιορκημένοι πὼς εἶχε φτάσει πιὰ τοῦ λυτρωμοῦ ἡ ὥρα.

Εἶδαν νὰ κατεβαίνη ἀπ' τὸ βουνὸ ἕνας καβαλλάρης . .

Μὰ ἀλλοίμονο! ὁ κάμπος ὅλος, ὅσο μακρυὰ κι' ἂν ἔφθανε τὸ μάτι, φαινόταν ἔρημος. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄτακτα στίφη τῶν βαρβάρων ποὺ κύκλωναν τὴν πλούσια πολιτεία τοῦ Πρωτοκλήτου, ἄλλα στρατεύματα δὲν φαινόντουσαν πουθενά. Τὰ μάτια τοῦ σκοποῦ δάκρυσαν ἀπ' τὴν ἔντασι· ἄδικα ἔψαχνε νὰ δῇ ἐκεῖνο ποὺ μὲ τόση λαχτάρα περίμεναν οἱ συμπολῖτες του. Τίποτε! Δὲν φαινόταν τίποτε!...

Μὲ τὴν ἀπελπισία στὴν καρδιὰ σήκωσε ψηλὰ τὴ λευκὴ σημαία — σημάδι πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένουν βοήθεια.

—Ἄχ! Ἅγιε Ἀνδρέα, μουρμούρισε θλιμμένα, μᾶς ἐγκατέλειψες καὶ σὺ καὶ δὲν μᾶς προστατεύεις πιά!

Τὴν ἴδια στιγμὴ τοῦ φάνηκε πὼς κάποιο χέρι τὸν ἔσπρωξε δυνατά. Γλίστρησε, ἔπεσε καὶ ἡ σημαία ξέφυγε ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ κυλίσθηκε σ' ἕνα βάραθρο.

Πάνω ἀπ' τὰ τείχη περίμεναν μ' ἀγωνία τὸ σημάδι τοῦ ἀπεσταλμένου τους. Εἶδαν τὴν λευκὴ σημαία νὰ ὑψώνεται καὶ περίμεναν μὲ καρδιὰ σφιγμένη. Ἔπειτα, μονομιᾶς τὴν εἶδαν νὰ χαμηλώνῃ καὶ νὰ ἐξαφανίζεται.

Ὅλοι σκιρτήσανε ἀπὸ χαρά.

Ἡ σημαία εἶχε χαμηλώσει, ἄρα ὁ στρατηγὸς ἐρχόταν.

—Ἔρχεται βοήθεια!

—Ἔρχεται ὁ στρατηγὸς μὲ τοὺς αὐτοκρατορικούς!

—Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας μᾶς λυπήθηκε.

Καὶ πράγματι τὴν ἴδια στιγμὴ εἶδαν νὰ κατεβαίνῃ ἀπ' τὸ βουνὸ ἕνας καβαλλάρης πάνω σὲ ἄσπρο περήφανο ἄλογο, τὰ πέταλά του σπίθιζαν πάνω στὰ χαλίκια καὶ ὑπέθεσαν πὼς ἦταν κάποιος ἀγγελιαφόρος τοῦ στρατηγοῦ τῆς Κορίνθου. Ἕνα ἀπέραντο κῦμα θάρρους τοὺς πλημμύρισε καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ὁρμήσουν κατὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ νὰ τοὺς βάλουν ἀνάμεσα σὲ δυὸ πυρά.

Ἄνοιξαν διάπλατες τὶς πύλες τῶν τειχῶν, οἱ σάλπιγγες σήμαναν ἔφοδο καὶ συνεπαρμένοι ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ ρίχτηκαν πάνω στοὺς πολιορκητὲς ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ προβλέψουν μιὰ τέτοια τολμηρὴ ἔξοδο.

—Ἅγιε Ἀνδρέα βοήθα! κραύγαζαν οἱ Πατρινοί.

Καὶ ὁ καβαλλάρης μὲ τ' ἄσπρο ἄτι ποὺ λίγο πρὶν εἶχε φανῆ πάνω στὸ βουνὸ φάνηκε τώρα νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ στρατόπεδο τῶν Σλαύων.

Ξαφνικὰ μιὰ μυριόστομη ἰαχὴ βγῆκε ἀπ' τὰ χείλη τῶν πολιορκουμένων:

—Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας πολεμᾶ μαζί μας!

Κι' ἡ πεποίθησις αὐτὴ ἑκατονταπλασίασε τὰς δυνάμεις τους καὶ ἔκανε τὰ χέρια τους χαλύβδινα.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 1600)

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΤΗΣ

Διηγοῦνται διὰ τοὺς Λαγκαδιτους μαστόρους αὐτὸ τὸ ἀνέκδοτον:

Ἔτρωγαν τὰ πράσσα καὶ ἔδιναν εἰς τοὺς μαθητευομένους τὰ φύλλα.

Κάποτε ἕνας μαθητευόμενος ἐτόλμησε νὰ παραπονεθῇ

— Ὅλο τὰ φύλλα θὰ τρώω μάστορη;

— Θὰ φᾶς πολλὰ πρασσόφυλλα ἀκόμη, παιδί μου, ὡς νὰ γίνης τεχνίτης, τοῦ εἶπεν ὁ μάστορης.

Σκληρὰ ἦτο ἡ ζωὴ τῶν μικρῶν μαθητευομένων ἄλλοτε. Ἠγωνίζοντο πολὺ ὡς νὰ γίνουν τεχνῖται. Καὶ ἐπειδὴ καὶ οἱ μαστόροι ἦσαν λιτοδίαιτοι καὶ ἐτρέφοντο συνήθως μὲ πράσσα ἢ κρεμμύδια ἢ σκόρδα, οἱ μαθητευόμενοι ἔτρωγαν τὰ φύλλα, ἐνῷ οἱ καρδιὲς καὶ τὰ κεφάλια ἦσαν προωρισμένα διὰ τοὺς μαστόρους.

Ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα ἔχουν τους μαθητευομένους των. Τὸ γεφύρι τῆς Ἄρτας, τὸ περίφημο, ἐκτίσθη, σύμφωνα μὲ τὸ δημοτικο ποίημα, ἀπὸ σαράντα μαστορόπουλα, ἑξηνταδυὸ μαστόρους καὶ ἕνα πρωτομάστορη.

«Σαράντα μαστορόπουλα
κι' ἑξηνταδυὸ μαστόροι
γεφύρι θεμελιώσανε
στῆς Ἄρτας τὸ ποτάμι».

Λέγονται, κατὰ ἐπαγγέλματα, οἱ μαθητευόμενοι, μαστορόπουλα, μαθηταί, δόκιμοι, παραγυιοί, ψυχογυιοί, παιδιά, βοηθοί. Ἔχουν ὅμως καὶ μερικα παράδοξα ὀνόματα. Οἱ μικροὶ ὑπάλληλοι τῶν παντοπωλείων ὀνομάζονται μπακαλόγατοι. Οἱ μαθητευόμενοι ναῦται μοῦτσοι ἢ ναυτόπαιδες ἢ ἁπλῶς παίδες. Οἱ μικροὶ ὑπάλληλοι τῶν κέντρων ἀναψυχῆς «παιδιά». Ὁ πελάτης παραγγέλλει:

— Παιδί, ἕνα βαρὺ γλυκόν.

— Ἀμέσσσος!

«Ἀμέσσσος» σημαίνει ἀμέσως. Μια ἀπὸ τὰς πρώτας ὑποχρεώσεις τοῦ μαθητευομένου εἶναι νὰ συνηθίζῃ εἰς τὴν τροποποίησιν τῆς φωνῆς του. Πρέπει νὰ φωνάζῃ τὰ παραγγέλματα κατὰ μουσικὸν τρόπον καὶ νὰ τρώγῃ ἄλλοτε τὰ φωνήεντα προσθέτων εὔηχα σύμφωνα καὶ παρατείνων τὴν προσφορὰν τοῦ σίγμα ἰδίως καὶ τοῦ ρὸ καὶ ἄλλοτε νὰ παρατείνῃ τὴν τελευταίαν συλλαβήν, τρώγων ὁλόκληρον τὴν ἄλλην λέξιν.

Ἕνα λοιπὸν ἀπὸ τὰ κυριώτερα προσόντα τοῦ μαθητευομένου εἰς τὰ ἐπαγγέλματα πού διαλαλεῖται τὸ ἐμπόρευμα ἢ ἡ παραγγελία τοῦ πελάτου εἶναι ἡ εὔηχος καὶ παραποιημένη φωνή. Μουσικώτεροι δὲ φαίνεται ὅτι εἶναι οἱ μικροὶ βοηθοὶ τῶν πλανοδίων μανάβηδων. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ κελαιδοῦν σὰν κοτσύφια, ἐπαναλαμβάνοντα εἰς ὀξύτερον τόνον τὰ βραχνὰ διαλαλήματα τῶν μεγάλων καὶ γίνεται ἕνα εἶδος συναυλίας.

Οἱ μαθητευόμενοι μανάβηδες εἶναι συνήθως παιδιὰ τῶν μανάβηδων ἢ μικρότεροι ἀδελφοί. Ὁδηγοῦν τὴν σούστα ἢ τὸν γάιδαρο, βοηθοῦν εἰς τὸ φόρτωμα καὶ τὸ ξεφόρτωμα τῶν λαχανικῶν καὶ τῶν φρούτων, κυρίως ὅμως κελαιδοῦν σάν κοτσύφια. Οἱ μικροὶ λαχανοπῶλαι καὶ ὀπωροπῶλαι λέγονται «μαναβάκια». Εἰς τὰ χωριὰ ὀνομάζονται «περιβολαρόπουλα». Γιατι αὐτοῦ οἱ ἴδιοι οἱ περιβολαρηδες φέρνουν τὰ προιόντα των εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ τὰ πωλοῦν.

Οἱ μαθητευόμενοι σπογγαλιεῖς ποὺ πηγαίνουν μὲ τὰ σπογγαλιευτικὰ σκάφη λέγονται «ἀτζαμήδες». Εἶναι τὸ πλέον ἐπικίνδυνον ἐπάγγελμα τοῦ δύτου σπογγαλιέως. Βουτοῦν εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης εἰς ἀπίστευτα βάθη, γιὰ νὰ πιάσουν σφουγγάρια. Οἱ κίνδυνοι εἶναι συνεχεῖς. Χρειάζεται μεγίστη τόλμη διὰ νὰ γίνῃ καντὶς σπογγαλιεύς. Οἱ μαθητευόμενοι σπογγαλιεῖς εἶναι ἀληθινοὶ ἥρωες καὶ ἂς λέγωνται εἰς τὴν σπογγαλιευτικὴν γλῶσσαν «ἀτζαμῆδες», δηλαδὴ ἀνεπιτήδειοι.

Εἰς τὴν Θεσσαλίαν καὶ τὴν Ἤπειρον καὶ τὴν Δυτικὴν Μακεδονιαν οἱ μικροὶ ὑπηρέται λέγονται καὶ «χουσμεκιάρηδες». Γενικῶς ὅμως ἐπικρατοῦν τὰ ὀνόματα «ψυχογυιός», «παραγυιός», «ψυχοπαίδι». Ὁ τίτλος «παραγυιός» εἶναι λεπτὸς καὶ εὐγενής. Παρὰ τὸν ἀληθινὸν υἱὸν εἶναι ὁ ὑπηρέτης, θεωρούμενος καὶ αὐτος ὡς υἱός. Αἱ δὲ ὑπηρέτριαι λέγονται «παρακόραι» ἢ «ψυχοκόραι». Οἱ παλαιότεροι ἄνθρωποι δὲν ἤθελαν νὰ χρησιμοποιοῦν τὸν τίτλον τοῦ ὑπηρέτου διὰ νὰ μὴ προσβάλλουν τοὺς ἀνθρώπους που εἶχαν εἰς τὸ σπίτι των. Ψυχογυιοὶ ἐλέγοντο καὶ οἱ μικροὶ μαθητευόμενοι τῶν ἁρματωλῶν καὶ κλεφτῶν. Οἱ πλεῖστοι δὲ ἥρωες τοῦ 1821 εἶχαν ἀρχίσει ἀπὸ ψυχογυιοὶ τὸ πολεμικόν των στάδιον.

Οἱ μικροὶ ὑπηρέται τῶν ἐκκλησιῶν ἐλέγοντο «ἀναγνῶσται». Μᾶλλον ὅμως ἀναγνῶσται ἦσαν τὰ παιδιὰ τὰ ὁποῖα ἀφιερώνοντο εἰς τὴν ἐκκλησίαν μὲ σκοπὸν ὅπως ἀκολουθήσουν τὸ ἱερατικὸν ἢ μοναχικὸν στάδιον. Εἶχον τὸ προνόμιον νὰ διαβάζουν τὸν «Ἀπόστολον» καὶ δι' αὐτὸ ὠνομάσθησαν «ἀναγνῶσται». Πολλοὶ μεγάλοι σοφοὶ τῆς Ἑλλάδος, μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ 1821, εἶχαν ἀρχίσει τὸ στάδιόν των ἀπὸ ἀναγνῶσται. Ἡ ἐπίσημος ὀνομασία τοῦ μαθητευομένου εἶναι «δόκιμος». Σημαίνει ἡ λέξις αὐτὸν ὁ ὁποῖος εἶναι ὑπὸ δοκιμασίαν. Ἐπεκράτησε νὰ λέγωνται δόκιμοι καὶ οἱ μαθηταὶ τῆς Ναυτικῆς Σχολῆς ἀξιωματικῶν τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ. Ἐπίσης καὶ οἱ θέλοντες νὰ γίνουν μοναχοὶ λέγονται «δόκιμοι». Εἰς τὴν ραπτικὴν οἱ δοκιμοι ἢ μαθητευόμενοι τῆς τέχνης λέγονται μαθηταί. Οἱ δὲ μαθηταὶ ραπται ἀποκαλοῦν τους τεχνίτας «δασκάλους». Καὶ τὰ μικρα κορίτσια ποὺ μαθαίνουν ραπτικὴν ἀποκαλοῦν τὴν μοδίσταν των «δασκάλαν». Οἱ ὑπάλληλοι τῶν φαρμακείων λέγονται «φαρμακοτρίφται». Ἄλλοτε οἱ μὲν φαρμακοποιοὶ παρεσκεύαζον τὰς συνθέσεις τῶν φαρμάκων, οἱ δὲ ὑπάλληλοι ἔτριβαν τὰ φάρμακα. Ἐντεῦθεν ὁ τίτλος. Σήμερα τὰ πλεῖστα φάρμακα παρασκευάζονται εἰς τὰ χημεῖα καὶ τὰ χημικὰ ἐργοστάσια καὶ οἱ φαρμακοποιοὶ τὰ πωλοῦν. Παλαιότερα ἀκόμη τὰ φάρμακα παρεσκευάζοντο ἀπὸ τους ἰατρους. Φαρμακοτρίφται δὲ ἐλέγοντο οἱ βοηθοὶ τῶν ἰατρῶν.

Εἰς τὴν οἰκοδομικὴν οἱ βοηθοὶ τῶν μαστόρων λέγονται καὶ «ἀπορyοί». Κουβαλοῦν πέτρες καὶ λάσπη καὶ ἀσβέστη. Ὁ κτίστης φωνάζει: «Ἀποργός, λάσπη!». Οἱ ἀρχαῖοι τους ἔλεγαν «ὑπουργούς». Ἐσήμαινεν ἡ λέξις τὸν βοηθόν. Εἰς τὴν ψαλτικὴν ὅμως οἱ μαθητευόμενοι λέγονται βοηθοί. «Βοηθὸς ψάλτου» εἶναι ὁ μὴ πεπειραμένος ψάλτης. Ἐλέγοντο καὶ κανονάρχαι ἢ καλονάρχαι. Εἰς τὸ Βυζάντιον ὑπῆρχον χοροὶ βοηθῶν ψαλτῶν, που ἦσαν παίδες. Ἀλλὰ καὶ σήμερα οἱ βοηθοὶ τῶν ψαλτῶν εἰς τὰ χωριὰ εἶναι συνήθως παιδιὰ τοῦ σχολείου.

Ἡ τέχνη, οἱαδήποτε τέχνη, πάντοτε ἀφίνει κάτι πρὸς ἐκμάθησιν. Λέγομεν συνήθως «Ἡ τέχνη ποτὲ δὲν μαθαίνεται». Ὥστε μαθητευόμενοι πρέπει νὰ θεωρηθοῦν ἐκεῖνοι που δὲν κάνουν ὑπεύθυνον ἐργασίαν, τεχνῖται δὲ οἱ ὑπευθύνως ἀναλαμβάνοντες κάποιαν ἐκτέλεσιν. Ἀλλὰ ἔναντι τῆς τέχνης, ἡ ὁποία πάντοτε ἔχει καὶ ἕνα νέον μυστικὸν νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ, ὅλοι εἴμεθα μαθηταί. Ἰσχύει δι' αὐτὴν ἐκεῖνο που εἶπεν ὁ Σόλων, ὁ σοφὸς νομοθέτης τῶν Ἀθηνῶν: «Γηράσκω ἀεὶ διδασκόμενος».

Κ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ

— Ἐμεῖς ὅλο πρασσόφυλλα θὰ τρῶμε;

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

ὑπὸ Η. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

26. (Συνέχεια)

Ὁ Νικηφόρος πῆρε πάλι τὸ λόγο...

—Ἔχω κάτι ἀκόμα νὰ προσθέσω· εἶπε. Ἡ Δέσποινα μου μίλησε γιὰ ἀνταμοιβή. Ἔκαμα μονάχα τὸ χρέος μου στὴν περίσταση αὐτή... Δὲ ζητῶ τίποτα παρὰ τὴν εὐκαιρία νὰ προσφέρω μιὰ μεγαλείτερη ὑπηρεσία, ὄχι πιὰ στὴ βασιλεία σας μονάχα, μὰ στὴ Χριστιανωσύνη ὁλόκληρη...

— Καὶ θὰ τὴν ἔχῃς, Νικηφόρε, εἶπε ὁ Βρίγγας...

— Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα... Ὅταν μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Παντοδύναμου τελέψω καὶ τὸ δεύτερο τοῦτο χρέος μου νὰ μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ πῶ, σὰν τὸν ἄξιο κεῖνο δοῦλο τοῦ Θεοῦ... Νῦν ἀπολύοις τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα, καὶ νὰ φροντίσω πιὰ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μου.

Ἡ Θεοφανὼ τὸν κοίταξε μιὰ στιγμὴ ξαφνιασμένη... ὕστερα μ' ἕνα χαμόγελο ὅλο γυναίκεια χάρη εἶπε γυρίζοντας πρὸς τὸ Βρίγγα...

— Δὲ σοῦ φαίνεται, Ἰωσήφ, πὼς ὁ στρατηγὸς ζητάει πάρα πολλά;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Κάθε δουλειὰ χρειάζεται ἐνθουσιασμό. Δίχως αὐτὸν δὲν γίνεται τίποτα. Εἶναι σὰν τὸ μαγικὸ γυαλί, νὰ ποῦμε, ποὺ τὸ βάζεις στὸ μάτι, κοιτάζεις κι' ὅλα σοῦ φαίνονται πρόσχαρα καὶ εὔκολα... Δὲ βλέπεις τὴν ὥρα νὰ ριχτῇς μπροστὰ γιὰ νὰ φτάσῃς μιὰ ὥρα ἀρχίτερα στὸ σκοπό σου. Ἀκόμα κι' ἂν εἶναι ἀνάγκη νὰ πετάξῃς ἀνάμεσα οὐρανοῦ καὶ γῆς... Εἶναι ἀλήθεια ὁ ἐνθουσιασμὸς σὰν τὰ φτερὰ στὸν ἄνθρωπο... Κι' εἶναι λογῆς λογῆς τὰ φτερὰ ταῦτα... Ἄλλα μεγάλα τόσο, τρεῖς φορὲς σὰν τὸ μπόι σου καὶ περισσότερο... Μὰ ὅλο χνούδι σὰν τῆς πεταλούδας, ἀκόμα κι' ἕνας δυνατὸς ἀγέρας μπορεῖ νὰ τὰ μαδήσῃ καὶ νὰ τὰ κάμῃ ἄθλια κι' ἀξιοθρήνητα... Ὡς τόσο ὁ ἀγέρας αὐτὸς δὲ φύσησε καὶ μέσα στὴν καλοκαιριάτικη ἥσυχη μέρα τὰ κοιτάζεις καὶ τὰ καμαρώνεις καθὼς λάμπουν ἔτσι ὅλο χρώματα καὶ στολίδια... Σ' ἐμποδίζουν ἀκόμα καὶ νὰ περπατήσῃς, γιατὶ πλέκονται στὰ πόδια σου κι' ἀναγκάζεσαι νὰ προχωρᾷς, ὄχι κανονικά, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, μὰ μὲ πηδήματα ἀστεῖα.

Ὅσοι ξέρουνε πόσο ἀχαμνὰ εἶναι τὰ φτερά σου κι' ἄχρηστα σὲ βλέπουν καὶ χαμογελοῦνε...

Ἄλλα ὅμως φτερὰ μ' ὅλο ποὺ εἶναι μικρότερα στέκουν γερά, ὅλο νεῦρο καὶ δύναμη... Σφυρίζουν καθὼς ἀνοιγοκλείνουν στὸν ἀγέρα καὶ σηκώνουν χωρὶς κόπο τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ πάνω ἀπὸ τὰ ἐμπόδια ποὺ τοῦ κόβουν τὸ δρόμο...

Τέτοια φτερὰ ἀλήθεια εἶναι νὰ τὰ ζηλεύῃ κανείς.

Τέτοια φτερὰ πρέπει νἄχουν τὰ νειᾶτα.. δοκιμασμένα στὸν ἄνεμο κι' ὄχι φανταχτερὰ κι' ἄχρηστα σὰν τὰ πρῶτα... Ὡς τόσο κάλλιο νἄχουν κι' ὅ,τι θέλει ἂς εἶναι παρὰ νὰ μὴν ἔχουν καθόλου... γιατὶ τότε εἶναι σωστὰ γεροντάματα...

Ἀφήσαμε τοὺς τρεῖς φίλους τότε ποὺ εἴχανε καταστρώσει ὅλα τὰ σχέδιά τους καὶ περίμεναν νὰ ξημερώσῃ γιὰ νὰ ριχτοῦνε στὴ δουλειά... Ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό τους δὲν ἔβλεπαν καμμιὰ δυσκολία.. Δὲν λογαριάζανε καθόλου πὼς εἶχαν νὰ κάμουν μὲ ἀντιπάλους πονηροὺς καὶ δοκιμασμένους ποὺ ξέρανε καλὰ τί καὶ τί μποροῦσε νὰ συμβῇ κι' εἶχαν πάρει γιὰ ὅλα τὰ μέτρα τους. Ἀνάμεσα στοὺς ζητιάνους λόγου χάρη ποὺ βρίσκονταν ἀραδιασμένοι ἔξω ἀπὸ τὸ μοναστήρι

— Σὰν πολλὰ δὲν τὰ ζητάει ὁ στρατηγός;

τοῦ Πετρίου ἦσαν κι' ἄνθρωποι τοῦ Βασίλειου τοῦ Πετεινοῦ, ἐπίτηδες βαλμένοι ἐκεῖ γιὰ ν' ἀκοῦνε τί λένε οἱ ἄλλοι καὶ τί κάνουν, κι' ἂν ὑπάρχῃ ἀνάμεσά τους κατάσκοπος τοῦ Ἐπάρχου. Τὸ ἴδιο κι' ἔξω ἀπὸ τ' ἀρχοντικὰ τῶν συνωμοτῶν περιδιάβαζαν δοῦλοι τους μεταμορφωμένοι σὲ μικροπραματευτάδες ποὺ ἔκαναν ἕνα γῦρο στὴ γειτονιὰ καὶ πουλοῦσαν τάχα θυμιάμα, μικρὰ εἰκονισματάκια, κεριὰ ἢ λειψίδια γιὰ τὶς γυναικοῦλες, κι' ὕστερα πήγαιναν καὶ ξεκουράζονταν στὸν ἴσκιο ποὺ ἔρριχνε κάποιος ἀψηλὸς τοῖχος στὸ δρομάκι...

Μὰ ἂς τὰ ποῦμε ὅλα αὐτὰ μὲ τὴ σειρά.

Ὁ Μιχάλης Χρυσοβέργης πρῶτος καὶ καλλίτερος σηκώθηκε μόλις χάραζε ἡ μέρα· μὰ μήπως ἔκλεισε καὶ καθόλου μάτι; Ντύθηκε τὰ παληοκούρελα τοῦ ζητιάνου κι' ἥσυχα πατώντας στὴ μύτη τῶν ποδιῶν του πέρασε ἀπὸ τὰ διαβατικὰ τοῦ ἀρχοντικοῦ γιὰ νὰ μὴν κάμῃ θόρυβο καὶ τὸν ἀκούσῃ ἡ Χρυσοβέργαινα.

Ποιὸς ξέρει πόση ὥρα θὰ τὸν κρατοῦσε ἐκεῖ νὰ τὸν ρωτᾷ γιατὶ τέτοια ὥρα καὶ ποῦ καὶ πῶς κι' ὅσα ἄλλα βρίσκει πάντα ἡ καρδιὰ τῆς μάνας νὰ ρωτήσῃ σὲ παρόμοιες περιστάσεις. Στὸ περιβόλι κάτω τὸν περίμενε ὁ Βλαδίμηρος, γιατὶ ἔτσι τοῦ εἶχε παραγγείλει ἀπὸ βραδύς. Τὸν κατατόπισε μὲ λίγα λόγια.

— Καθὼς βλέπεις, Βλαδίμηρε, εἶμαι ἕνας ζητιᾶνος. Δὲ μὲ γνωρίζεις παρὰ μόνο σὰν προστατευόμενο τῆς Χρυσοβέργαινας ποὺ συχνὰ ἔρχεται νὰ μοῦ δώσῃ ἀπὸ μέρους της ἐλεημοσύνη. Τὸ ἴδιο καὶ τοὺς δυὸ φίλους μου ποὺ βρίσκονται στὴν ἴδια ἀξιοθρήνητη κατάσταση μὲ μένα...

Μὲ τέτοιο τρόπο ἐξακολουθώντας τὸν πληροφόρησε ποῦ θὰ βρίσκεται ὁ καθένας τους καὶ πὼς ἡ δική του δουλειὰ θἆναι νὰ πηγαίνῃ ἀπὸ τὸ ἕνα πόστο στ' ἄλλο, ἂν τυχὸν κανένας τους βρίσκονταν στὴν ἀνάγκη νὰ στείλῃ κάπου μήνυμα. Ἕνα πρᾶμα ὅμως μὲ κάθε τρόπο ἔπρεπε νὰ προσέξῃ: νὰ μὴ δείξῃ πὼς νοιάζεται γι' αὐτοὺς περισσότερο ἀπ' ὅ,τι μπορεῖ νὰ νοιασθῇ ἕνας βαράγγος γιὰ ζητιάνους.

— Κι' ἂν ἀκόμα, πρόσθεσε, βρεθοῦμε μπλεγμένοι σὲ καυγᾶ νὰ μᾶς ἀφήσῃς νὰ τὰ βγάλουμε πέρα μόνοι μας... ἐξὸν, ἂν σοῦ φωνάξω: «Ἐδῶ Βλαδίμηρε»... Τότε πρέπει νὰ τὰ ξεχάσῃς ὅλα ποὺ σοῦ λέω καὶ νὰ βάλῃς τὰ δυνατά σου...

—Ἄκουσε τώρα καὶ κάτι ἄλλο. Καθὼς θὰ πηγαινοέρχεσαι ἀπὸ τὸν ἕνα στὸν ἄλλο θὰ περάσῃς βέβαια πολλὲς φορὲς ἀπὸ ταβέρνες καὶ θὰ συναντήσῃς ἐδῶ κι' ἐκεῖ παληούς σου φίλους καὶ πατριῶτες... Κοίταξε μὴ σταματήσῃς πουθενά. Γιατὶ αὐτό, Βλαδίμηρε, θἆναι σωστὴ προδοσία!.. Τίποτε ἄλλο.

— Καὶ αὐτὸ τὸ χαμένο τί νὰ τὸν κάνω; ρώτησε ὁ βαράγγος.

— Τὸ Σταυρογιάννη; Ἀλήθεια.... ποῦ τὸν ἔχεις τώρα;

— Σ[illegible]

— Δε μπορεῖ νὰ τὸν ἀφήσουμε κεῖ.. Θἄρθουν δίχως ἄλλο νὰ ζητήσουν ἐσένα καὶ θὰ τὸν βροῦν... κι' ἀπὸ λόγο σὲ λόγο... Κατέβασέ τον κάτω στὸ ὑπόγειο ποὺ φυλάγουμε τὰ κρα-

Ε΄.

ΒΟΥΑ Ή ΑΓΕΛΗ

Όπως είπαμε στό προηγούμενο σημείωμα, δέν ὑπῆρχε στη Σπάρτη ἡ ἀτομική καί ἰδιωτική ἐκπαίδευσι, τό παιδί ἀνετρέφετο ἀπό τούς γονεῖς του, ὡς ὅτου γίνη ἑπτά χρονῶν. Μόλις ἔφτανε στήν ἡλικία αὐτή, ἡ Πολιτεία τό παρελάμβανε, γιά νά τό ἀ[illegible] καί νά τό ἐκπαιδεύση [illegible] τό Σπαρτ[illegible]. Ἔτσι ἡ ἐκπαίδευσις καί ἡ ἀγωγή ἦταν καθολική καί ὁμοιόμορφη.

Ὅλα αὐτά τά παιδιά πού παρελάμβανε ἡ Πολιτεία κατετάσσοντο σέ ὁμάδες, πού στήν ἀρχαία Σπάρτη ὠνομάζοντο «[illegible]» ἤ «[illegible]».

Η [illegible] ἦτο [illegible] Σπαρτιατικός θεσμός ὅπως καί [illegible] ἡ λεγομένη λυκούργειος νομοθεσία. Ἡ νομοθεσία τῆς Σπάρτης, ἡ τόσο αὐστηρή, [illegible] κή κοινότητα στίς γενικές των γραμμές, ἦτο ἀντιγραφή τῆς Μινωικῆς Πολιτείας καί τῆς Κρητικῆς νομοθεσίας. Ἔτσι καί ἡ ἀγέλη στήν ὁποίαν ἀνετρέφοντο τά Σπαρτιατόπουλα δέν ἦτο παρά ἀντιγραφή ὅμοιου θεσμοῦ τῆς Κρητικῆς Πολιτείας.

Ἡ ἀγέλη στήν Κρήτη ἦτο ὁμάς νέων που ἀνετρέφοντο κοινά ἀπό τά δεκαοχτώ τους χρόνια ὡς τήν ἐποχή τῶν γάμου των. Στήν Κρήτη τά παιδιά ζοῦσαν στό πατρικό τους σπίτι ὡς τά δεκαεφτά τους χρόνια καί ἐλέγοντο ἀπάγελοι ἐπειδή δέν ἀνῆκαν σέ καμμιά ἀγέλη. Μόλις ὅμως ἔφταναν στά δεκαοχτώ χρόνια, τά παιδιά στήν Κρήτη ἦταν ὑποχρεωμένα νά κατατα[illegible]

Ἡ Κρητική ἀγέλη δι[illegible]το ἀπό τόν λεγόμενον ἀγελάτη [illegible] λίτας. ἔπρεπε δέ νά εἶναι παν[illegible] καί νά ἔχη παιδιά. Στήν ἀγέλη δέν μποροῦσαν νά [illegible] παι-διά [illegible] καί ἀρ[illegible] δέν κατετάσσοντο στήν ἀγέλη παρά μόνον νέοι ἀπό ἀριστοκρατικές οἰκογένειες. Στήν ὁμάδα αὐτή, οἱ νέοι ζοῦσαν βίο καθαρά στρατιωτικό καί συντηροῦντο μέ ἔξοδα τῆς Πολιτείας. Τό συσσίτιο, ἡ ἀγωγή καί ἡ ἐκπαίδευσι τους ἦτο κοινή, καί ἦταν ὑποχρεωμένοι νά παντρεύωνται συγχρόνως. Ὅταν ἐνυμφεύοντο [illegible] στήν ἀγέλη [illegible] τῶν ἀνδρῶν. Ὡστόσο τό σύστημα αὐτό δέν διετηρήθηκε πολλά χρόνια στήν Κρήτη.

Αἱ «ἀγέλαι» ἤ «βοῦαι» στή Σπάρτη ἦταν ὠργανωμένες διαφορετικά. Τά παιδιά πού κατετάσσοντο σ' αὐτές ὑποδιαιροῦντο σέ τρεῖς τάξεις.

Τούς «[illegible]», δηλαδή τά παιδιά ἀπό ἑφτά ὡς δεκαοχτώ χρόνων.

Τούς «μελλείρανας» ἤ «μελλεί-ρενας», δηλαδή τούς νέους ἀπό δεκαοχτώ ὡς εἴκοσι χρόνων, καί τούς «εἴρανας» ἤ «εἴρενας», δηλαδή τους νέους ἀπό εἴκοσι ὡς τριάντα χρόνων.

Ἡ τελευταία αὐτή τάξι ὑποδιαιρεῖτο στούς «πρωτείρηνας» (νεωτέρους) καί τούς «σφαιρεῖς» (πρεσβυτέρους).

Κάθε ἀγέλη στή Σπάρτη εἶχεν ἕναν ἀρχηγό πού ὠνομάζετο «[illegible]» ἤ «βουαγόρ». Ὁ βουαγός αὐτός ἐξελέγετο ἄλλοτε ἀπό τά συνομήλικά του παιδιά καί ἄλλοτε διωρίζετο ἀπό τήν Πολιτεία.

Στίς ἀγέλες τά παιδιά εἶχαν τόν κοινόν παιδονόμον τους, καί πέντε «βιδέους».

Ὁ παιδονόμος ἐξελέγετο ἀπό τους ἀρίστους ἄνδρες, ἦταν πάντα ἐλεύθερος πολίτης σέ ἀντι[illegible] στός ἤ μισθωτός καί εἶχε [illegible] Ὁ [illegible] ἐπέβλεπε καί συνήθροιζε τά παιδιά, τά τιμωροῦσε ὅταν ἦσαν ἄτακτα καί εἶχε δικαίωμα νά τά μαστιγώση. Τό μαστίγωμα ἐγίνετο ἀπό τούς βοηθούς του μα-[illegible]. Ἡ [illegible] τοῦ μαστιγώματος ἦτα[illegible] ρία, ὄχι τόσο [illegible] πόνο πού προκαλοῦσε, ὅσο γιά τήν ντροπή πού αἰσθανόταν τό παιδί που ἐτιμωρεῖτο μέ τόν τρόπον αὐτόν.

Οἱ [illegible] (βίδιοι, ἤ βίδιοι) ἐπωπτεύουν τους διαφόρους ἀγῶνες.

Ὁ ἀρχηγός (βουαγόρ) ἦτο ὁ [illegible]. Ὁ [illegible] τυφλά. Ἡ διαταγή του ἦτο νόμος. Ὅταν ἐπέβαλλε τιμωρίες ἔπρεπε νά τίς [illegible] μέ καρτερικότητα. Ἔτσι ἡ ἐκπαίδευσις τῶν παιδιῶν ἦτο πρό πάντων ἄσκησις στήν εὐπείθεια.

Μέσα σ' [illegible] τά [illegible] ἔτρωγαν μαζί, ἔπαιζαν καί ἐξ[illegible]οντο μαζί.

Ἡ ζωή τους ἦτο μιά [illegible]κης ἄσκησις στήν πειθαρχία. Τα παιδιά τῆς ὁμάδος ἦσαν ξ[illegible]λητα, γιατί ὁ νομ[illegible] τήν γνώμη ὅτι [illegible] ρα [illegible] κατεβαίνουν εὐκολώτερα τίς κατηφορίες. Μ' ἀσόλια, μέ τήν ξυπολησιά συνήθιζαν νά πηδοῦν καλλίτερα καί νά τρέχουν πολύ πιό γλήγορα.

Τό συσσίτιο ἦτο κοινό. Κάθε παιδί συνεισέφερε τήν [illegible] του στό κοινό αὐτό συσσίτιο, που ἦταν πάντα πολύ λιτό. Ἡ λιτότητα τοῦ συσσιτίου εἶχε δι[illegible] σκοπό. Πρῶτο νά μήν βαραίνη τό στομάχι τοῦ παιδιοῦ ὥστε νά μπορῆ νά γυμνάζη ἐλεύθερα τό σῶμά του καί δεύτερον γιά νά συνηθίζουν ὥστε σέ περίπτωσι ἀνάγκης νά μποροῦν ν' [illegible] στήν πεῖνα. Ἡ τροφή τους [illegible] Τα [illegible] ρες διεγερτικές καί πικαντικές τροφές ἦσαν ἄγνωστες στά μέλη τῆς ἀγέλης. Ἡ μόνη φροντίδα πού ἐλαμβάνετο στό ζήτημα τῆς διατροφῆς ἦτο, ἡ [illegible] Τα [illegible] τοιες που ἔκαμναν τά [illegible] [illegible] λες δέν ἦταν [illegible] καί [illegible]ρκές, ὥστε μπορεῖ νά πῆ κανείς ὅτι τά παιδιά μέ τό συσσίτιο αὐτό ποτέ δέν χόρταιναν τήν πεῖνα τους.

Ἀνάλογη ἦταν καί ἡ φορεσιά τῶν παιδιῶν. Τά παιδιά ἦσαν ὑποχρεωμένα νά φοροῦν τό ἴδιο [illegible] χειμῶνα καλοκαίρι. Μόλις ἔφταναν τά δώδεκα χρόνια, ἀφαιρεῖτο ἀπό τά παιδιά τό χιτώνιο καί τους ἐδίδετο ἕνα ἱμάτιο. Τό ἴδιο αὐτό τό φοροῦσαν χειμῶνα καλοκαίρι. Ἔτσι συνήθιζαν στό κρύο καί τήν ζέστη καί τό σῶμα τους ἐσκληραγωγεῖτο. Ὁ ὕπνος, ὅπως καί τό συσσίτιο, ἦτο κοινός. Τά παιδιά ἐκοιμῶντο [illegible] σέ ἴλες, πάνω σέ στιβές. Ἡ στιβές αὐτές ἦσαν φτιαγμένες ἀπό τά ἴδια τά παιδιά [illegible] φοῦντες καλαμιῶν που τά παι-[illegible] καί κάτι ἀγκαθωτούς θάμνους (τούς λικόφονας ἤ λυκόφρονας ἤ λυκοφόνας, πού εἶναι τό φυτό πού οἱ σημερινοί Μεσσήνιοι ὀνομάζουν ἐλινόποδα ἤ λινοπόδι) [illegible] ἐπιστεύετο πώς ἦσαν κάπως θερμαντικοί. Τά μαλλιά τῶν παιδιῶν ἐκόπτοντο σύρριζα.

[illegible]

ου... καί διπλοκλείδωσε τήν πόρτα μή τυχόν καί τό σκάση... Μᾶς χρειάζεται ἀκόμα.

* * *

Στό ΒΑ. περιγιάλι τῆς Βασιλεύουσας, κατά τόν Κεράτιο κόλπο, βρισκόταν τό μοναστήρι τοῦ Προδρόμου πού ἦταν γνωστό στό λαό μέ τό ὄνομα Πετρίν ἤ Πετρία, γιατί στό μέρος αὐτό, λέει, πρίν ἦσαν ὅλο βράχια πού κατέβαιναν ὡς κάτω στή θάλασσα Φαίνεται ὅμως πώς ἄλλη στάθηκε ἡ ἀφορμή. Τόν καιρό τοῦ Μεγάλου Ἰουστινιανοῦ ζοῦσε κάποιος Πέτρος, Πατρίκιος ἤ Βαρσαμιάμης πού ἐνῷ στήν ἀρχή ἔκανε τό σαράφι ὕστερα ἀνέβηκε σιγά σιγά κι' ἔγινε μεγάλος καί τρανός ἄρχοντας.

Τοῦτος λοιπόν ἔχτισε ἐδῶ πέρα ἕνα Παλάτι πού ἀπό τό νοικοκύρη πῆρε κι' αὐτό τ' ὄνομα καί λεγόταν τό Πετρίν ἤ τά Πετρία, γιατί στό ἴδιο μέρος χτίστηκε καί δεύτερο παλάτι πιό ὕστερα. Τά παλάτια αὐτά μέ πολύ τόπο ὁλόγυρα ἦσαν γυροτειχισμένα καί μέ τόν καιρό ἔγιναν γυναικεῖο μοναστήρι βασιλικό ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.

Οἱ περαστικοί καθώς κοίταζαν τόν ψηλό του θλιβερό μαντρότοιχο πάντα εἶχαν νά ποῦνε κάτι σχετικά μέ τή ματαιότητα τοῦ κόσμου τούτου· ἐκεῖ μέσα ἀπό καιρό σέ καιρό κι' ὅ-[illegible] κι' ἔκλειναν τίς βασίλισσες καί τίς βασιλοποῦλες πού ξέπεφταν κι' ἦσαν ὑποχρεωμένες ν' ἀλλάξουν τήν πορφύρα καί τά κοσμικά ἀγαθά μέ τό τραχύ ράσο καί τή νηστεία. Ὡς τόσο δέ ζοῦσε κανείς καί τόσο στενόχωρα στά Πετριά κι' ἄν δέν εἶχε βέβαια συνηθίσει στά περιβόλια τοῦ Ἱεροῦ Παλατιοῦ καί τή λαμπρότητα καί τή δόξα του θά τοῦ φαινόταν [illegible] παράδεισος. Γύρω ἀπό τήν ἐκκλησιά τοῦ Προδρόμου ἦσαν δέντρα καί λουλούδια καί στίς ἄκρες κολλητά στόν [illegible] ἀχοινταρίκια μεγάλα παράθυρα κι' ἀνοιχτές στοές καί διαβατικά ὅλα πρόσχαρα, λουσμένα στόν ἥλιο καί τό μυρουδάτο ἀγέρα τοῦ Βοσπόρου.

Οἱ αὐτοκράτορες τό τ[illegible] ἰδ[illegible] συχνές δωρεές καί φαίνεται πώς ἐξόν ἀπό τήν ἐκκλησία τοῦ Προδρόμου μέ-[illegible] διάφορες περιστάσεις κι' ἄλλες ἐκκλησίες, ὅπως λόγου χάρη τῆς Θεοτόκου [illegible] ἄγνωστ[illegible] τῆς Ἁγίας [illegible] νά ξεχω[illegible] πού βρισκ[illegible] χωρα μάλιστα ὁ Κωνσταντῖνος ὁ [illegible] ἀπό τίς κόρες του ἔχτισε ἐκεῖ [illegible] ξενῶνα καί γηροκομεῖο.

[illegible] χρόνο στίς 15 τοῦ Ἰούνη καί τίς 29 τοῦ Αὐγούστου ἐρχόταν ὁ Βασιλιάς μ' ὅλους τούς [illegible] καί τόν Πατριάρχη καί προσκυνοῦσε τ' ἅ-[illegible]

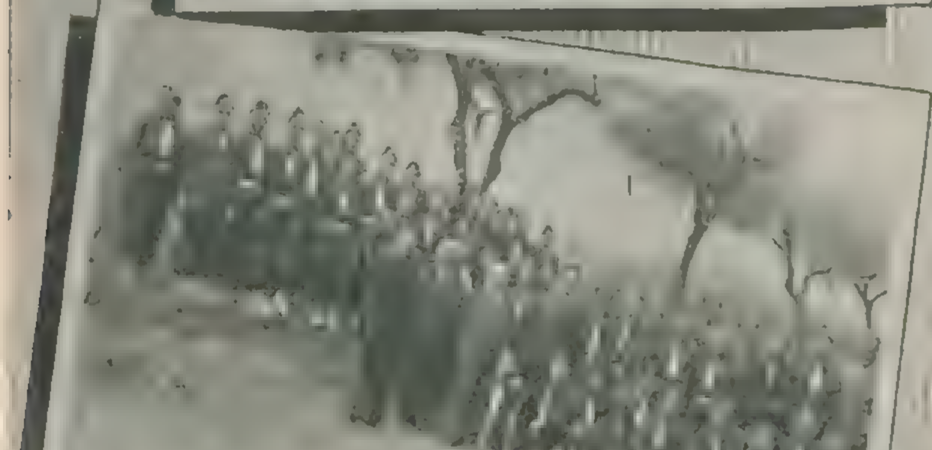
(Ἀκολουθεῖ)

1) Αἱ σημαῖαι τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεω
δόπης παρελαύνουσαι κατά τούς Παιθρακικο
καί Σκαπανεῖς τοῦ 13ου Ὑποτομέως τῆς Γ
Φαλαγγῖται Κομοτινῆς ἕτοιμοι γιά ἐξόρμησ
4) Φαλαγγίτισσαι τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἐλασ
σεως. 5) Φαλαγγίτισσαι ἀσκούμεναι εἰς τήν
λιεργητική ὁμάς τῆς Ε. Ο. Ν. Ὕδρας πρό τῶ
τους διά τήν ἐντατικήν καλλιέργειαν 7) Ο
Σπάρτης μετά τοῦ Νομάρχου Λακωνίας καί
Φαλαγγιτισσῶν Ὑποδιοικήσεως Λαρίσης κατ
Δήμου Λαρίσης ἀγρ

3

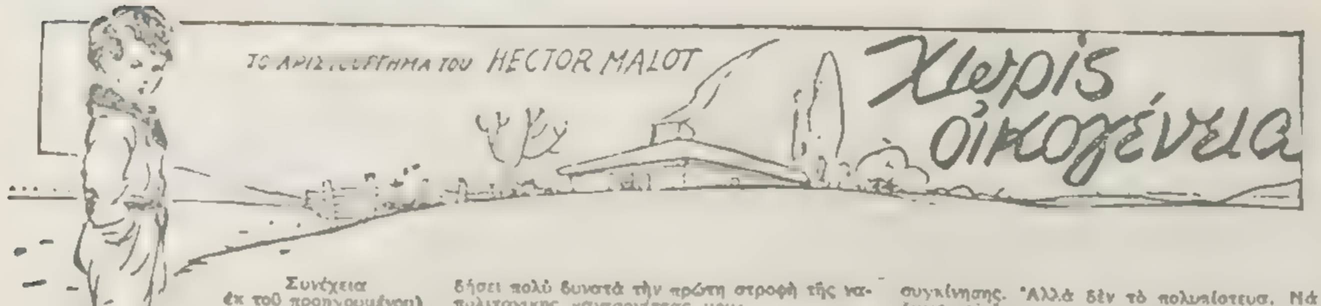
5

6

ν Δραμας, Καβάλλας, [illegible]
ὺς Ἀγῶνας εἰς Δράμαν. 2) Φαλαγγῖτα[illegible]
Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀθηνῶν 3)
προς κα[illegible]απολέμησιν τῆς ἐλον[illegible]σιας
σῶνος κατα τὴν ἑορτην τῆς ἀναδασώ
παροχὴν πρω[illegible] βοηθειῶν 6) Ἡ καλ
ν σπαρτῶν ποὺ ἀπεδωσεν ἡ προσπαθεια
Ο Σχηματισμος της Ε Ο Ν [illegible]
τοῦ Δημάρχου Σπ[illegible]ατῶν 8) Ὁμάς
τὴν ἑορτην τῆς παραδόσεως ὑπό τοῦ
[illegible] καλλιεργειαν

Συνέχεια
(ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ποῦ νὰ πρωτοψάξουμε; Ἀρχίσαμε νὰ ρωτοῦμε: Ξέρετε ποῦ κάθεται κάποια κυρία [illegible], μ' ἕνα ἄρρωστο ἀγόρι κι' ἕνα βουβὸ κορίτσι; Μὰ γρήγορα καταλάβαμε πὼς αὐτὸ δὲν ἦταν καθόλου πρακτικό. Τὸ Βεβαὶ καὶ τὰ περίχωρα τῆς λίμνης κατοικοῦνται ἀπὸ τόσους Ἄγγλους κι' Ἀγγλίδες, που θάλεγε κανεὶς πὼς εἶναι κανένα προάστειο τοῦ Λονδίνου.

Τὸ καλλίτερο λοιπὸν θἆταν νὰ ψάξουμε καὶ νὰ ἐπισκεφθοῦμε μόνοι μας ὅλα τὰ σπίτια, ὅπου κατοικοῦσαν ξένοι. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, αὐτὸ δὲν ἦταν πολὺ δύσκολο· φτάνει νὰ γυρίζαμε ὅλους τοὺς δρόμους παίζοντας τὰ κομμάτια μας.

Σὲ μιὰ μέρα τριγυρίσαμε ἔτσι ὅλο τὸ Βεβαὶ καὶ κάναμε μιὰ καλὴ εἴσπραξι. Ἄλλη φορά, ὅταν εἴχαμε νὰ μαζέψουμε γιὰ τὴν ἀγελάδα τῆς μάνας-Μπαρμπερίνας ἢ γιὰ τὴν κούκλα τῆς Λίζας, αὐτὸ θὰ μᾶς ἔκανε μεγάλη χαρά. Τώρα ὅμως δὲν κυνηγούσαμε λεπτά... Μόνο τὴν κυρία Μίλλιγκαν θέλαμε κι' αὐτῆνης, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, δὲν ἀνακαλύψαμε πουθενὰ οὔτε ἴχνος.

Τὴν ἄλλη μέρα ἐξακολουθούσαμε νὰ ψάχνουμε στὰ περίχωρα τοῦ Βεβαί, πηγαίνοντας ἴσια μπροστά μας καὶ παίζοντας κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῶν πιὸ ὄμορφων σπιτιῶν, εἴτε ἀνοιχτὰ εἴτε κλεισμένα. Ἀλλὰ τὸ βράδυ γυρίσαμε ἄπρακτοι σὰν καὶ χθές. Κι' ὅμως εἴχαμε πάει ἀπ' τὴ λίμνη ὣς τὸ βουνὸ κι' ἀπ' τὸ βουνὸ ὣς τὴ λίμνη, κοιτάζοντας γύρω μας καὶ ρωτῶντας κάθε ἄνθρωπο, που τὸ ἀγαθό του πρόσωπο μᾶς ἔλεγε πὼς θἆταν πρόθυμος νὰ μᾶς ἀκούσῃ καὶ νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη μᾶς ἔδωσαν δυὸ ψεύτικες ἐλπίδες, λέγοντάς μας πὼς χωρὶς νὰ ξέρουν τὄνομά της, ἐγνώριζαν καλὰ τὴν κυρία ποὺ ζητούσαμε. Τὴ μιὰ φορὰ μᾶς ἔστειλαν [illegible] ἄλλη [illegible] κυρία Μίλλιγκαν.

Ἀφοῦ ψάξαμε καλὰ ὅλα τὰ περίχωρα τοῦ Βεβαί, ἀπομακρυνθήκαμε λίγο πρὸς τὸ μέρος [illegible] ὄχι κι' ἀπελπισμένοι. Αὐτὸ ποὺ δὲν πετύχαμε τὴ μιὰ μέρα θὰ τὸ πετυχαίναμε τὴν ἄλλη.

Περπατούσαμε πότε σὲ δρόμους περιωρισμένους ἀπὸ τοίχους περιβολιῶν, πότε σὲ μονοπάτια χαραγμένα μέσα σ' ἀμπέλια καὶ σὲ δενδρόκηπους, πότε σὲ δρόμους ἰσκιωμένους ἀπὸ πελώριες καστανιές, ποὺ τὸ πυκνό τους φύλλωμα ἐμποδίζοντας τὸ φῶς καὶ τὸν ἀέρα δὲν ἄφινε νὰ φυτρώνῃ κάτω ἀπὸ τὸ θόλο τους παρὰ ἕνα βελούδινο βρύο. Σὲ κάθε βῆμα ἀπαντούσαμε καὶ ἀπὸ μιὰ καγκελλόπορτα, ξύλινη ἢ σιδερένια, κι' ἀπὸ κεῖ βλέπαμε δρομάκια κήπων καλοστρωμένα μὲ ἄμμο, που τριγύριζαν πελοῦζες φυτεμένες ἀπὸ χαμόδενδρα καὶ λουλούδια. Καὶ στὸ βάθος κρυμμένο μέσα στὶς πρασινάδες φαινόταν κανένα πλούσιο σπίτι ἢ κομψὸ σπιτάκι, στολισμένο μὲ γιρλάντες ἀπὸ κισσούς. Καὶ σχεδὸν κάθε σπίτι ἢ σπιτάκι εἶχε, ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ δένδρα ἢ τὰ δενδράκια, τὴ θέα του πρὸς τὴ λαμπρὴ γαλάζια λίμνη μ' ἕνα πλαίσιο ἀπὸ σκοῦρα βουνά.

Αὐτὰ τὰ περιβόλια ἦταν συχνὰ ἡ ἀπελπισία μας, γιατὶ μᾶς κρατοῦσαν σὲ μεγάλη ἀπόστασι ἀπὸ τὰ σπίτια καὶ μᾶς ἐμπόδιζαν νἀκουγώμαστε ἀπὸ κείνους που κατοικοῦσαν μέσα, ἂν δὲν παίζαμε καὶ δὲν τραγουδούσαμε μ' ὅλη μας τὴ δύναμι, πρᾶγμα ποὺ στὸ τέλος μᾶς κούραζε πολύ.

Ἕν' ἀπόγευμα δίναμε ἔτσι ἕνα κονσέρτο στὴ μέση τοῦ δρόμου, ἔχοντας μπροστά μας μιὰ καγκελλόπορτα, ποὺ γι' ἀγάπη της τραγουδούσαμε, κι' ἀπὸ πίσω μας ἕναν τοῖχο, που δὲν μᾶς ἔνοιαζε καθόλου. Εἶχα τραγουδήσει πολὺ δυνατὰ τὴν πρώτη στροφὴ τῆς ναπολιτάνικης καντσονέττας μου:

> Κλειστὸ παράθυρο, σκληρὴ παρθένα,
> γιὰ σᾶς τί δάκρυα ποῦχω χυμένα...

κι' ἑτοιμαζόμουν ν' ἀρχίσω τὴ δεύτερη, ὅταν ἄξαφνα ἀκοῦμε, πίσω ἀπὸ κεῖνον τὸν τοῖχο, μιὰ κραυγή. Ἔπειτα, μιὰ φωνὴ παράξενη ἀρχίζει νὰ τραγουδῇ σιγά-σιγὰ τὴ δεύτερη στροφὴ τῆς καντσονέττας:

> Διψοῦν τὰ ρόδα σου κι' οἱ ἄσπροι κρίνοι,
> νὰ βγῇ ἡ ἀφέντρα τους νὰ τὰ ποτίσῃ...

Τίνος νὰ ἦταν αὐτὴ ἡ φωνή;

— Ὁ Ἀρθοῦρος! ἔκαμε ὁ Ματτίας.

Ἀλλὰ ὄχι, δὲν ἦταν ὁ Ἀρθοῦρος, δὲν ἀναγνώριζα τὴ φωνή του· καὶ ὅμως ὁ Κάπης ἔβγαζε πνιγμένα γαυγισματάκια κι' ἔδειχνε ὅλα τὰ σημάδια μιᾶς μεγάλης χαρᾶς, πηδῶντας ἀπάνω στὸν τοῖχο.

Ἀνίκανος νὰ συγκρατηθῶ, φώναξα:

— Ποιὸς τραγουδάει ἐκεῖ;

Κι' ἡ φωνὴ ἀποκρίθηκε:

— [illegible]

Ἀντὶ γι' ἀπάντησι τὄνομά μου. Κοιταχθήκαμε κατάπληκτοι ὁ Ματτίας κι' ἐγώ.

Καθὼς στεκόμαστε ἔτσι σαστισμένοι, ὁ ἕνας ἀντικρὺ στὸν ἄλλο, εἶδα πίσω ἀπὸ τὸν Ματτία, στὸ τέλος τοῦ τοίχου καὶ πάνω ἀπὸ ἕνα χαμηλὸ φράχτη, ἕνα ἄσπρο μαντήλι που κυμάτιζε στὸν ἀέρα. Τρέξαμε ἀμέσως πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Μόνο ἀφοῦ φτάσαμε στὸ φράχτη, μπορέσαμε νὰ ἰδοῦμε σὲ ποιὸν ἀνῆκε τὸ χέρι, ποὺ κουνοῦσε τὸ μαντήλι. Ἦταν ἡ Λίζα!

Τὴ βρίσκαμε τέλος πάντων καὶ μαζὶ μ' αὐτὴν τὴν κυρία Μίλλιγκαν καὶ τὸν Ἀρθοῦρο!...

Ἀλλὰ ποιὸς εἶχε τραγουδήσει; Αὐτὴν τὴν ἐρώτησι τῆς κάναμε μαζί, ὁ Ματτίας κι' ἐγώ, μόλις μπορέσαμε νὰ μιλήσουμε.

— Ἐγώ, μᾶς εἶπε.

Ἡ Λίζα τραγουδοῦσε! Ἡ Λίζα μιλοῦσε! [illegible] εἶχ' ἀκούσει νὰ λένε [illegible] τῆς κι [illegible] συγκίνησης. Ἀλλὰ δὲν τὸ πολυπίστευα. Νά ὅμως ποὺ ἦταν δυνατό, νὰ που μίλησε ἡ Λίζα· νὰ ποὺ ἔγινε τὸ θαῦμα. Αὐτό, που μ' ἄκουσε ἄξαφνα νὰ τραγουδῶ καὶ που μὲ εἶδε πάλι μπροστά της, ἐνῶ μὲ θεωροῦσε ἴσως χαμένο γιὰ πάντα, αὐτὸ ἦταν ἡ μεγάλη συγκίνησι, ὁ κλονισμός.

Μ' αὐτὴ τὴ σκέψι κλονίστηκα κι' ἐγὼ τόσο πολύ, ὥστε πιάστηκ' ἀπὸ ἕνα κλαδὶ τοῦ φράχτη, γιὰ νὰ μὴν πέσω.

Ἀλλὰ δὲν ἦταν στιγμὴ γιὰ νὰ λιποψυχήσω.

— Ποῦ εἶναι ἡ κυρία Μίλλιγκαν; ρώτησα. Ποῦ εἶναι ὁ Ἀρθοῦρος;

Ἡ Λίζα κίνησε τὰ χείλη γιὰ νὰ μ' ἀπαντήσῃ. Ἀλλ' ἀπὸ τὸ στόμα της δὲν βγῆκαν παρὰ ἦχοι σχεδὸν ἄναρθροι. Στενοχωρήθηκε τότε κι' ἄρχισε πάλι νὰ μοῦ κάνῃ νεύματα, γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ νὰ καταλάβω γρηγορώτερα ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε νὰ πῇ, γιατὶ ἡ γλῶσσα της καὶ τὸ μυαλό της δὲν ἦταν ἀκόμα συνηθισμένα νὰ μεταχειρίζουνται τὸ λόγο.

Καθὼς παρακολουθοῦσα μὲ τὰ μάτια τὴ μιμική της, που ὁ Ματτίας δὲν τὴν καταλάβαινε καθόλου, εἶδα μακρυὰ στὸ περιβόλι, στὴ στροφὴ μιᾶς δενδροστοιχίας, ἕνα μακρουλὸ ἀμαξάκι, πο' τὸ [illegible] ρέτης. Στὸ ἀμαξάκι αὐτὸ ἦταν ξαπλωμένος ὁ Ἀρθοῦρος κι' ἀπὸ πίσω ἐρχόταν ἡ μητέρα του. Ἔσκυψα μπροστὰ γιὰ νὰ ἰδῶ καλύτερα... καὶ τότε εἶδα καὶ τὸν κ. Τζέιμς Μίλλιγκαν!

Ἀμέσως ἔσκυψα, κρύφθηκα πίσω ἀπὸ τὸ φράχτη κι' εἶπα βιαστικὰ τοῦ Ματτία νὰ κάμῃ κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο, χωρὶς νὰ συλλογισθῶ πὼς ὁ κ. Τζέιμς Μίλλιγκαν δὲν ἐγνώριζε τὸ σύντροφό μου.

[illegible] τὸ πρῶτο κίνημα τοῦ φόβου, σκέφτηκα πὼς ἡ Λίζα θ' ἀπόρησε πολὺ γιὰ τὴν ξαφνική μας [illegible]

— Ὁ κ. Τζέιμς Μίλλιγκαν δὲν πρέπει νὰ μὲ ἰδῇ... θὰ μὲ ἀνάγκαζε νὰ γυρίσω στὴν Ἀγγλία!...

Σήκωσε τὰ δυό της χέρια τρομαγμένη.

— Μὴν κουνηθῇς, ἐξακολούθησα [illegible] ... θὰ μᾶς βρῇς ἐδῶ... Προσπάθησε νὰ εἶσαι μόνη... Πήγαινε τώρα.

Ἐκείνη ἐδίσταζε.

— Σὲ παρακαλῶ, φύγε!... Ἀλλοιώτικα μὲ καταστρέφεις!

[illegible] ὁλοωδιόλου. Ἀπὸ κεῖ, τρέχοντας, χωθήκαμε στ' ἀμπέλι. Κι' ἀφοῦ ἐξασφαλισθήκαμε ἔτσι, μπορέσαμε νὰ σταθοῦμε λίγο καὶ νὰ μιλήσουμε.

Τὰ πρῶτα μας λόγια ἦταν γιὰ τὴ χαρά μας, γιὰ τὴ μεγάλη μας χαρά. Ἔπειτα ὅμως ὁ Ματτίας μοῦ εἶπε:

— Ξέρεις, δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ περιμένω ὣς αὔριο, γιὰ νὰ ἰδῶ τὴν κυρία Μίλλιγκαν... Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ κ. Τζέιμς Μίλλιγκαν θὰ μποροῦσε νὰ ξεκάνῃ τὸν Ἀρθοῦρο... Τώρ' ἀμέσως θὰ πάω νὰ βρῶ τὴν κυρία Μίλλιγκαν καὶ νὰ τῆς πῶ ὅσα ξέρουμε... Κι' ἐπειδὴ ὁ κ. Μίλλιγκαν δὲν μὲ εἶδε ποτέ του, ὁ νοῦς του δὲν θὰ πάῃ βέβαια σὲ σένα καὶ στὴν οἰκογένεια Δρίσκολλ. Ἔτσι ἡ κυρία Μίλλιγκαν θὰ μπορέσῃ νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ μας πῇ τί πρέπει [illegible]

Τὸ σχέδιο τοῦ Ματτία δὲν ἦταν καθόλου ἄσχημο. Τοῦ εἶπα λοιπὸν νὰ πάῃ καὶ νὰ γυρίσῃ νὰ μὲ βρῇ. Θὰ τὸν περίμενα στὶς καστανιές που ἦταν ἐκεῖ κοντά. Κι' ἂν τυχὸν παρουσιαζόταν ὁ κ. Μίλλιγκαν, εὔκολα θὰ μποροῦσα νὰ κρυφθῶ στὸ δασάκι ἐκεῖνο.

Πολλὴν ὥρα περίμενα, ξαπλωμένος στὰ βρύα, τὸ γυρισμὸ τοῦ Ματτία. Καὶ πιὸ πολὺ ἀπὸ δέκα φορὲς [illegible] τέλος τὸν εἶδα νὰ ἔρχεται μαζὶ μὲ τὴν κυρία Μίλλιγκαν.

Ἔτρεξα νὰ τὴν προσπαντήσω καί, ἁρπάζοντας τὸ χέρι ποὺ μοῦ ἔτεινε, τῆς τὸ φίλησα. Ἐκείνη ὅμως ἔσκυψε, μ' ἀγκάλιασε καὶ μὲ φίλησε στὸ μέτωπο τρυφερά.

Καθὼς στεκόμαστε σαστισμένοι...

(Ἀκολουθεῖ)

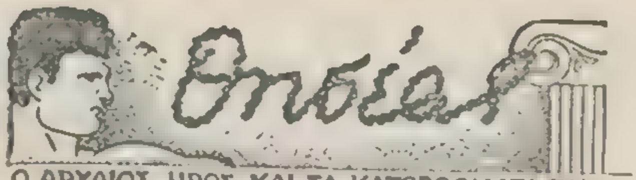
4ον

Ὑπάρχει ὅμως καὶ μιὰ παράδοσι ποὺ προσπαθεῖ νὰ μᾶς δώση τὴν ἐξήγησι τοῦ Μινώταυρου, μὲ τὸν παρακάτω τρόπο:

Ὁ Μίνως, λέει αὐτὴ ἡ παράδοσις, εἶχε τὴ συνήθεια νὰ θυσιάζη κάθε χρόνο στὸν Ποσειδῶνα τὸν ὡραιότερο ἀπ' ὅλους τοὺς ταύρους του. Μιὰ χρονιὰ ὅμως ὁ ταῦρος ποὺ ἔπρεπε νὰ θυσιάση ἦτανε τόσο ὄμορφος ποὺ ὁ Μίνως δὲν ἐβάσταξε τὸν πειρασμὸ καί, ἀντὶ γι' αὐτόν, ἐπροτίμησε νὰ θυσιάση ἕναν ἄλλο λιγώτερο ὄμορφο. Ἡ πρᾶξι αὐτὴ κακοφάνηκε πολύ, καθὼς φαίνεται, στὸν Ποσειδῶνα καί, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν Μίνωα, ἔκανε τὴ γυναῖκα του Πασιφάη νὰ τοῦ φέρη στὸν κόσμο ἕνα παιδὶ ποὺ ἦτανε «τέρας μὲ φύσι ἀνάκατη ταύρου μαζὶ κι' ἀνθρώπου», ὅπως μᾶς λέει ὁ μεγάλος Ἕλληνας τραγικός.

Ἕνας μεγάλος ἱστορικὸς ὅμως, ὁ Φιλόχορος, μᾶς λέει πὼς ὅλ' αὐτὰ δὲν τὰ παραδεχόντουσαν μὲ κανένα τρόπο οἱ συμπατριῶτες τοῦ Μίνωα Κρητικοί.

Ὁ Λαβύρινθος, λένε αὐτοί, δὲν ἦτανε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μιὰ φυλακή, τόσο σπουδαία, ποὺ ὅποιος ἔμπαιν' ἐκεῖ μέσα δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ τὸ σκάση. Λένε ἀκόμα, πὼς ὅλα αὐτά, γιὰ τὸ θεριὸ τὸ Μινώταυρο καὶ τὰ παρόμοια, ἦταν παραμύθια καὶ συκοφαντίες. Πολὺ περισσότερο δὲν παραδέχονται οἱ Κρητικοὶ πὼς τὰ παιδιὰ τῶν Ἀθηναίων κακοπάθαιναν, τάχα τες, στὰ χέρια τους. Τέλος, τὸ μόνο ποὺ παραδέχονται εἶναι πὼς ὁ βασιλιᾶς τους ὁ Μίνωας εἶχε καθιερώσει, στὴ μνήμη τοῦ ἀδικοσκοτωμένου γυιοῦ του Ἀνδρόγεω γυμνικοὺς ἀγῶνες

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΗΡΩΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ

καὶ ὅτι στοὺς νικητὲς τῶν ἀγώνων αὐτῶν ἔδινε, ἀντὶ γιὰ βραβεῖα, τὰ παιδιὰ τῶν Ἀθηναίων, ποὺ τὰ φύλαγαν μέσα στὸ Λαβύρινθο. Δίνουν ἀκόμα τὴν ἐξήγησι πώς, στοὺς πρώτους αὐτοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνες, ἔτυχε νὰ νικήση ἕνας στρατηγὸς ποὺ τὸν ἔλεγαν Ταῦρο καὶ πού, ἄγριος ἀπὸ φυσικοῦ του, δὲν ἐφέρθηκε — καθὼς φαίνεται — πολὺ εὐγενικὰ πρὸς τὰ ἔμψυχα βραβεῖα τῆς νίκης του. Ἔτσι—λένε—ἡ φήμη γιὰ τὸ Μινώταυρο βγῆκε ἀπὸ τὸ συνδυασμὸ τῶν ὀνομάτων Μίνως, Ταῦρος, Λαβύρινθος, καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῆς φαντασίας καὶ τῆς διαθέσεως τῶν Ἀθηναίων ποὺ φυσικὸ ἦτανε νὰ θέλουν νὰ παραστήσουν ὅσο μποροῦν πιὸ ἄγριο αὐτὸ τὸ βάρβαρο φόρο ποὺ ἐπλήρωναν στὸ βασιλιᾶ τῆς Κρήτης. Γιὰ τὴν ἠθικὴ ἀποκατάστασι τῆς μνήμης τοῦ μεγάλου αὐτοῦ βασιλιᾶ τῆς Κρήτης, φροντίζει πολὺ κι' ὁ μεγάλος μας φιλόσοφος Ἀριστοτέλης, ποὺ δὲν παραδέχεται ὅτι τὰ παιδιὰ τῶν Ἀθηναίων τὰ ἔτρωγε τὸ θεριὸ τῆς Κρήτης, ἢ ὅτι τὰ σκότωναν οἱ Κρητικοί. Ἀντίθετα, μᾶς λέει πὼς τὰ παιδιὰ αὐτὰ μεγάλωναν, γερνοῦσαν καὶ πέθαιναν δουλεύοντας στὴν Κρήτη, καὶ ὅτι κάποτε, σὲ μιὰ ἀποστολὴ ἀνθρώπων, ποὺ εἶχαν τάμα τους νὰ προσφέρουν οἱ Κρητικοὶ στοὺς Δελφούς, ἦταν ἀνακατεμένοι καὶ ἀπόγονοι αὐτῶν τῶν «φορο[illegible]ένων» Ἀθηναίων. Αὐτοὶ ἀπόγονοι τῶν «φορολογουμένων» αὐτῶν ζήτησαν ἀργότερα καλλίτερη τύχη στὴν Ἰταλία κι' ἀπὸ κεῖ στὴ Θράκη, ὅπου καὶ ὠνομάστηκαν Βοττιαῖοι. Γι' αὐτὸ λένε καὶ πὼς τὰ κορίτσια τῶν Βοττιαίων, ἀναθυμούμενα τὴν παληὰ καταγωγή τους, ὅταν ἐπρόσφεραν θυσίες στοὺς Θεούς, ἐτραγουδοῦσαν σκοποὺς ποὺ εἶχαν μέσα τὰ λόγια: «Ἂς πᾶμε στὴν Ἀθήνα».

Ἀλλοίμονο ὅμως σὲ κεῖνον ποὺ θὰ δυσαρεστήση μιὰ πολιτεία ποὺ ἔχει ποιητὲς τρανοὺς σὰν τοὺς δικούς μας προγόνους. Γιατὶ ἀπὸ τότε ὁ Μίνωας δὲν ἔπαψε νὰ κατηγορῆται, νὰ σατυρίζεται καὶ νὰ βρίζεται στὰ ἀττικὰ θέατρα. Ἀπὸ τὸν κατατρεγμὸ αὐτὸ δὲν ἐκατάφερε νὰ τὸν γλυτώση οὔτε ὁ Ἡσίοδος ποὺ τὸν ὠνόμασε «βασιλικώτατο», οὔτε ὁ Ὅμηρος ποὺ τὸν ἐπροσφώνησε «φίλο τοῦ Δία». Γιατί, ὅταν στὴν Ἀθήνα ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ ἐπικρατήσουν οἱ τραγικοὶ Ποιητές, δὲν ἄφησαν βρισιὰ ποὺ [illegible] τοὺς νόμους του. Εἶναι καιρὸς ὅμως θὰ ξαναγυρίσουμε στὸ Θησέα:

Ὅταν λοιπὸν ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ πληρώσουν οἱ Ἀθηναῖοι γιὰ τρίτη φορὰ τὸ σκληρὸ καὶ βαρύτατο αὐτὸ φόρο στὸν Μίνωα, ἀρχίσαν μεγάλες γκρίνιες ἀνάμεσα στοὺς πολίτες.

Περισσότερο ἀπὸ τὶς ἄλλες δυὸ προηγούμενες φορὲς βαρυγκομοῦσαν τώρα ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ πατεράδες ποὺ εἶχαν νέα παιδιὰ καὶ πού, σύμφωνα μὲ τὴ συνθήκη, ἔπρεπε νὰ τὰ προσφέρουν, γιὰ νὰ κληρωθοῦν ἀπὸ αὐτὰ ὅσα ἔμελλε νὰ κάμουν τὸ ἀγύριστο ταξίδι τῆς Κρήτης. [illegible] τια στὸν Αἰγέα. Αὐτός - λέγανε - ἦτανε ἡ ἀφορμὴ ὅλου τοῦ κακοῦ ποὺ ἄρχισε, ἐδῶ κι' εἰκοσιεφτὰ χρόνια, μὲ τὸ σκοτωμὸ τοῦ Ἀνδρόγεω. Κι' ὅμως, ἔλεγαν, σ' αὐτὰ τὰ φοβερὰ δεινὰ ποὺ βρῆκαν τοὺς Ἀθηναίους ἐξ αἰτίας του, ὁ Αἰγέας, ὄχι μονάχα δὲν ἐλάβαινε καθόλου μέρος, ἀλλὰ ἔφερνε καὶ τὸ γιό του - ἕνα νόθο παιδὶ - τὸν ἔκανε διάδοχο τοῦ θρόνου, καὶ τοὺς ἄφηνε στὴν τύχη τους, νὰ μένουν χωρὶς παιδιὰ αὐτοὶ ποὺ καὶ [illegible]

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΝ

Οἱ φίλοι τοῦ ἐνάστρου οὐρανοῦ ἠμποροῦν κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον νὰ [illegible] πολλὰ ἐνδιαφέροντα ἀστρονομικὰ φαινόμενα.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΛΑΝΗΤΑΙ

[illegible] στου, ἀπομακρύνονται βαθμιαίως ἀλλήλων, ἀλλὰ προκαλοῦν μὲ τὴν λάμψιν των τὴν περιέργειαν τῶν [illegible]. Ἀνατέλλουν ὀλίγον μετὰ 10ην νυκτερινὴν καὶ κοσμοῦν τὸ στερέωμα καθ' ὅλην σχεδὸν τὴν νύκτα.

[illegible] κτως ὡραῖον. Θὰ ἦξιζε νὰ παρατηρηθῇ περὶ τὴν 4ην πρωϊνὴν ὥραν [illegible]

ΟΨΙΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

[illegible]

Εἰς τὴν προέκτασιν τῆς οὐρᾶς τῆς (πρὸς Δ.) διακρίνεται ὁ Ἀρκτοῦρος, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀστὴρ πρώτου μεγέθους. Ὁ Βέγας (α Λύρας) εὑρίσκεται περὶ τὸ Ζενὶθ [illegible] μεσουρανεῖ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην. Πρὸς Νότον διακρίνεται εὐ[illegible] ὁ ἀστὴρ [illegible]. Ἐς αὐτὸν ἀντικρίσκεται [illegible] Ἀντάρης, [illegible] χρῶμα καὶ [illegible] ἐκληφθῇ ὡς [illegible]

Ο ΗΛΙΟΣ

Τὴν 1ην Σεπτεμβρίου ἡ διάρκεια τῆς ἡμέρας εἶναι περίπου 13ω καὶ 20λ, τὴν δὲ 30ην τοῦ ἰδίου μηνὸς περιορίζεται εἰς 11ω καὶ 44λ [illegible]

Τὴν 23ην τοῦ μηνὸς ὁ Ἥλιος ἐγκαταλείπει τὴν Παρθένον καὶ [illegible]

ΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

[illegible]

ΣΕΙΡΙΟΣ

ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ

«Ὀργανισμὸς δὲ οἱοσδήποτε, εἴτε ἀνθρώπου, εἴτε ζώου ἢ οἱοσδήποτε βιολογικὸς ὀργανισμὸς μὴ ἔχων τὴν δύναμιν τῆς προσαρμογῆς πρὸς τὸ περιβάλλόν του, θνήσκει. Ἡ φύσις, ὁ Θεός, τὸν καταδικάζει εἰς ἀνυπαρξίαν».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι,

Ἀγαπητή μου Φαλαγγίτισσα,

Ὅταν μεταφυτέψετε ἕνα λουλοῦδι, ἕνα δένδρο ἀπὸ κάποιον ἄλλον τόπο, ἀπὸ ἄλλη χώρα, θὰ δῆτε πὼς τὸ φυτὸ αὐτὸ ἀρκετὸν καιρὸ στὴν ἀρχὴ πότε μαραίνεται καὶ πότε ζωηρεύει, πότε μεγαλώνει καὶ πότε σταματᾷ. Ἡ ἀνάπτυξί του δὲν εἶναι κανονική, ὅπως ἦτανε πρὶν στὸ χῶμα καὶ στὸν τόπο του. Ἀγωνίζεται τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς του. Προσπαθεῖ νὰ προσαρμοσθῇ στὶς κλιματολογικὲς συνθῆκες, στὸ χῶμα, στὸ νερό, στὸν ἀγέρα.

Εἶναι τὸ φυσιολογικὸ ἔνστικτο τῆς προσαρμογῆς τῶν ζώντων ὀργανισμῶν.

Ἕνα ζῶο ποὺ ἄλλαξε ἐπίσης διαμονὴ χρειάζεται καιρὸ γιὰ νὰ προσαρμοσθῇ στὸ νέο του περιβάλλον. Πολλὲς φορὲς καὶ τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα ποὺ δὲν ἔχουν ἀρκετὴ παρακαταθήκη δυνάμεων στὸν ὀργανισμό τους μαραίνονται καὶ πεθαίνουν.

Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μὲ τὸν ἄνθρωπο. Κι' αὐτὸς σὲ μιὰ ἀλλαγὴ ἀγωνίζεται τὸν ἀγῶνα τῆς προσαρμογῆς. Καθένας μας, λίγο ἢ πολύ, ὑποφέρει ὅταν ἀλλάξῃ περιβάλλον, πολλοὶ μάλιστα μὲ εὐαίσθητα νεῦρα καὶ ὅταν ἀκόμα ἀλλάξουν δωμάτιο ἢ κρεββάτι. Αὐτοὶ ἔχουν μέσα τους λιγώτερη ἀποθήκευσι δυναμικότητος γιὰ προσαρμογή.

Εἶναι σὰν καὶ κείνους τοὺς ἀποσκληρυμένους πιὰ κορμοὺς τῶν δένδρων ποὺ καμμιὰ κηπουρικὴ πεῖρα καὶ καμμιὰ γεωπονικὴ γνῶσι δὲν θὰ μπορέσῃ μ' ὅλα τὰ ὑποστηρίγματα καὶ τὰ τσατάλια νὰ τοὺς ἰσιώσῃ. Ἔτσι καὶ μερικοὶ ἀπὸ μᾶς. Σὲ τίποτα δὲν λυγᾶνε. Σὲ τίποτα δὲν προσαρμόζονται. Γκρινιάζουν, ἂν παρουσιασθῇ μιὰ ἀναποδιά, γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὅλα.

Κι' ὅμως πόσο ἀπαραίτητη εἶναι σήμερα πρὸ πάντων γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτὴ ἡ ἀρετή! Οἱ παληὲς γενεὲς δὲν τὴν εἴχανε τόσο ἀνάγκη, γιατὶ οἱ καιροὶ δὲν ἤτανε τόσο τρικυμισμένοι καὶ τόσο μεταβλητοί. Τώρα ἀναγκαζόμαστε κάποτε ν' ἀλλάξουμε τόπο διαμονῆς, ν' ἀλλάξουμε ἐπάγγελμα, τρόπο ζωῆς καὶ τελευταῖα μὲ τὸν πόλεμο καὶ τρόπο συνηθειῶν καὶ διατροφῆς. Προχθὲς ποὺ ἐξώρμησε ἡ Ε.Ο.Ν. μὲ τὰ διάφορά της συνεργεῖα γιὰ τὴν περισυλλογὴ τῶν ἀχρήστων ἀπὸ τὰ σπίτια καὶ τὰ καταστήματα, καμάρωνα τὰ παιδιὰ ποὺ μάζευαν καὶ τὰ κορίτσια ποὺ ἔδιναν. Ὁλόκληρη ἡ νεότης

> **ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ**
>
> **Τὸ Σχολεῖον ἀναμφισβητήτως προτρέπει τοὺς μαθητὰς νὰ κατατάσσωνται εἰς τὴν Ε. Ο. Ν., καθ' ὃν τρόπον καὶ ἡ Ε.Ο.Ν. ὀφείλει νὰ προτρέπῃ τὰ μέλη της νὰ εἶναι καλοὶ μαθηταί. Διότι τὸ νὰ γίνουν καλοὶ μαθηταὶ δὲν ἀποτελεῖ μόνον καθῆκον ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ των καὶ τῆς οἰκογενείας των, ἀλλὰ καὶ ἀπέναντι τῆς Κοινωνίας τὴν ὁποίαν μορφούμενοι ὑπηρετοῦν.**
>
> ★
>
> **Τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. ὀφείλουν μεταξὺ των πλήρη καὶ ἀπροφάσιστον ἀλληλεγγύην. Ἡ ἔλλειψις ἀλληλεγγύης ἀποτελεῖ ἀπειλὴν ἐναντίον αὐτῆς ταύτης τῆς ἑνότητος τῆς Ὀργανώσεως καὶ κατὰ συνέπειαν καὶ τοῦ ἔργου της.**

προσαρμόσθηκε θαυμάσια στὴ νέα τῶν πραγμάτων κατάστασι. Κι' ὄχι μονάχα μὲ λάμψι στὰ μάτια καὶ ἐνθουσιασμὸ στὴν ψυχὴ ἐκτελεῖ τὶς νέες ἐντολές, ἀλλὰ μὲ πεποίθησι ἐσωτερικὴ ὅτι προσέρχεται ἀρωγὸς γενικὰ στὸν Ἑλληνικὸ λαὸ καὶ δημιουργὸς στὸν ἀνώτερο πολιτισμό του. Νοιώθει ἐξ ἐνστίκτου ὅτι οἱ δίσεκτοι αὐτοὶ χρόνοι ζητοῦν τοῦ καθενὸς τὴν ἀντίληψι καὶ βοήθεια. Θὰ μοῦ πῇ καμμιά σας: Μὰ μὲ τὰ παλιόχαρτα γίνεται πολιτισμός; Δὲν θὰ σᾶς ἀπαντήσω ἐγὼ στὴν ἀπορία σας αὐτὴ τὴν ἴσως ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ δικαιολογημένη. Θὰ σᾶς παραθέσω μονάχα, ἀγαπητές μου φίλες, τὰ λόγια μιᾶς μικρῆς συναγωνιστρίας σας, μιᾶς δωδεκάχρονης Φαλαγγίτισσας: «Μαμά, ἔλεγε κάπως ὠργισμένη στὴ μητέρα της, πάλι ἔβαλες τὶς παλιὲς ἐφημερίδες κάτω ἀπὸ τὸ καζάνι, πάλι πέταξες στὰ σκουπίδια τὶς λόμες τοῦ πατέρα! Κι' ὅμως εἴπαμε ὅτι θὰ τὰ δώσουμε στὶς 2 τοῦ Σεπτέμβρη στοὺς συναγωνιστάς μου, ποὺ θὰ περάσουν!» Κι' ἤτανε κατακόκκινη ἀπὸ τὴ θεία αὐτὴ ὀργὴ κι' ἕτοιμη νὰ κλάψῃ. Ξεθύμανε μόνο μὲ μερικὰ θαυμάσια λόγια ποὺ αὐθόρμητα ἀνέβηκαν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της εἰς τὸ στόμα της: «Μὰ γιατὶ μαμά, δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς γιατὶ γίνονται ὅλα αὐτά; Τὰ θεωρεῖς ὅλα παιγνίδια, μὲ τὰ ὁποῖα περνᾷ ὁ καιρός μας! Ὅμως δὲν εἶναι ἔτσι! Ἀπὸ τὸ κουρελόχαρτο κι' ἀπὸ τὴ λάμα σήμερα ἐξαρτῶνται τόσα πολλὰ πράγματα γιὰ τὴν πατρίδα μας. Δὲν τὸ κατάλαβες! Ἔτσι γκρινιάζεις καὶ γιὰ τὴ σταφιδίνη καὶ γιὰ τὸ μαῦρο ψωμὶ καὶ γιὰ ὅλα! Γιατί... γιατὶ δὲν μπορεῖς νὰ νοιώσῃς τὸ γιατί». Ἡ μητέρα της στάθηκε ἔκπληκτη γιὰ τὸ ξαφνικὸ ξέσπασμα τοῦ θυμοῦ τῆς κόρης της. Μέσα στὴν ἔκπληξί της ἴσως νἄτανε καὶ ἡ πρώτη σπίθα τῆς κατανοήσης γιὰ τὴν ἀποστολὴ τῆς σημερινῆς γενεᾶς, ἕνα μόριο τῆς ὁποίας ἀποτελοῦσε καὶ ἡ κόρη της.

Ἔτσι σήμερα στὸ καθένα σπίτι ὑπάρχει ἕνα ἀγόρι ἢ ἕνα κορίτσι, ποὺ μὲ τὰ λόγια του, τὶς πράξεις του, μὲ ὁλόκληρη τὴν ὕπαρξί του δίνει νὰ νοιώσουν οἱ ὥριμοι καὶ οἱ γέροι ὅτι ἡ νέα γενεὰ ἔχει τέλεια πρὸς τὴν ἐποχή της προσαρμοσθῆ, μὲ πολλὰ δυναμικὰ καὶ γερὰ βιολογικὰ ἐφόδια. Ἡ νέα γενεὰ δὲν θὰ τσακισθῇ καὶ δὲν θὰ λυγίσῃ κάτω ἀπὸ ὁποιαδήποτε δίσεκτα χρόνια, ἀπὸ ὁποιεσδήποτε ἀντίξοες περιστάσεις, ποὺ θὰ μᾶς φέρῃ ὁ τρικυμισμένος τοῦ παρόντος καιρός.

Ἔτσι πῆρε τὸ χρῖσμα τῆς διαρκείας, πέρασε τὸ κατῶφλι τῆς ἀθανασίας καὶ «ἀπέφυγε τὴν ἀπώλεια», ὅπως κάποτε εἶπε καὶ ὁ Ἀρχηγός, γιατὶ ἔκλεισε μέσα της τὰ στοιχεῖα τῆς αἰωνίας καὶ γνησίας ζωῆς τοῦ λαοῦ της.

Σ. Καρ.

Δ'. ΧΡΩΜΑΤΙΚΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Β'. Παραδείγματα ἐπιδράσεως τοῦ φωτισμοῦ τοῦ περιβάλλοντος στὰ χρώματα.

Ἡ ποσότης τοῦ φωτὸς ἐπηρεάζει τὸ χρωματισμὸ τῶν ἀντικειμένων. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ὅταν κανεὶς καταγίνεται μὲ χρώματα πρέπει νάχῃ ἀρκετὸ φῶς ἀλλ' ὄχι ἄπλετο μέσα στὸν ἥλιο.

Οἱ ζωγράφοι καὶ γενικὰ οἱ χρωματισταὶ πινάκων, ὑφασμάτων κλπ. καὶ οἱ βαφεῖς κατὰ τὴν δειγματοληψία ἐπιζητοῦν νὰ ἐργάζωνται πάντα στὸ ἴδιο φῶς. Προτιμοῦν παράθυρα μεγάλα ἀλλὰ ποὺ νὰ δέχωνται τὸ φῶς τοῦ ἥλιου ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ βορρᾶ. Ὁ φωτισμὸς ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ εἶναι σταθερώτερος ὅποια θέσι κι' ἂν ἔχῃ ὁ ἥλιος στὸν οὐρανὸ καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς ἡμέρας.

Ἀλλοιῶς μᾶς φαίνονται τὰ χρώματα στὸ πρωϊνὸ φῶς, ἀλλοιῶς τὸ μεσημέρι, καὶ ἀλλοιῶς στὴ δύσι τοῦ ἥλιου καὶ μὲ συννεφιασμένο οὐρανό.

Ἄς πάρουμε τώρα ἕνα χαρτὶ πράσινου χρώματος π. χ. τετράγωνο μὲ πλευρὰ 8 ἢ 10 ὑφεκατ. Τὸ τετράγωνο αὐτὸ χαρτὶ ἂν τὸ τοποθετήσουμε σὲ μιὰ μεγάλη ἐπιφάνεια λευκή, στὸν τοῖχο, καὶ τὸ κυττάξουμε καλὰ θὰ παρατηρήσουμε τὰ ἑξῆς: Στὸ κέντρο τοῦ τετραγώνου τὸ πράσινο εἶναι ζωηρό, ἐνῶ ὅσο κοντεύουμε στὴ λευκὴ ἐπιφάνεια τὸ χρῶμα του ἀδυνατίζει. Οἱ λευκὲς ἀκτινοβολίες τῆς λευκῆς ἐπιφάνειας ἀναμιγνύονται στὸ μέρος ἐκεῖνο μὲ τὸ πράσινο καὶ τὸ ἀραιώνουν, δηλ. τὸ ἀδυνατίζουν. Γιὰ τοῦτο συμβαίνει καὶ ἡ ὀπτικὴ ἀπάτη τοῦ νὰ φαίνεται τὸ τετράγωνο χαρτὶ μικρότερο παρ' ὅτι εἶναι στὴν πραγματικότητα.

Ὅταν τὸ ἴδιο τετράγωνο χαρτὶ τὸ τοποθετοῦμε σὲ μιὰ ἐπιφάνεια μαύρη καμμιὰ ἀκτινοβολία γύρω γύρω δὲν ἔρχεται νὰ ἑνωθῇ μὲ τὶς πράσινες καὶ τὸ χαρτὶ φαίνεται ζωηρὸ στὸ χρῶμα του. Ὅταν τὸ ἴδιο κομμάτι τὸ τοποθετήσουμε στὸ κέντρο τοῦ στομίου ἑνὸς κουτιοῦ ποὺ τὸ ἐσωτερικό του εἶναι ταπετσαρισμένο μὲ μαῦρο βελοῦδο θὰ μᾶς φαίνεται πολὺ ὡραιότερο μ' ὅλη του τὴν χρωματικὴ ἔντασι.

Περπατῆτε ὅπως πρέπει!

Πολλὲς φορὲς βλέπομε κορίτσια κι' ἀγόρια, ἐνῷ εἶναι ἄρτια φκιασμένα καὶ γερά, νὰ ἀσχημίζουν μὲ τὸ περπάτημά των. Σκύβουν τὸ κεφάλι, βάζουν τὸ στῆθος μέσα, ρίχνουν τοὺς ὤμους, τὸ [illegible] ἐσωτερική μας κατάστασι.

Προσπαθῆτε πάντοτε νὰ τεντώνετε τὴν ραχοκοκκαλιά σας καὶ τὰ γόνατα σας νὰ ἔχετε ψηλὰ τὸ κεφάλι καὶ κατ' [illegible] τὸ βλέμμα, νὰ τεντώνετε τὸ στῆθος

Ἔτσι παρουσιάζουν κάτι ἄσχη[illegible]

[illegible] πρέπει νὰ μᾶς γίνῃ συνήθεια γιὰ νὰ μὴν ἐπηρεάζεται ἀπὸ [illegible] ὅτι μὲ τὸ βάδισμα αὐτὸ τὸ λαιμὸ καὶ ὑπερήφανο εἶναι κα. ἡ

Παντοῦ χρειάζεται ἡ προσαρμογή

Ἄ, ὄχι, αὐτὸ δὲν τὸ κάνω! [illegible]

Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν [illegible] δὲν συνήθιζαν τὴ γλῶσσα καὶ τὸ [illegible] δοκίμαζαν καὶ θὰ συνήθιζαν. Θὰ σᾶς μεταδώσω σήμερα, ἀγαπητές [illegible] γιὰ ἕνα φαγητὸ θρεπτικὸ καὶ ἐπίκαιρο.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΛΑΧΑΝΙΚΩΝ

[illegible] φυλὸ - φυλὸ ἕνα μέτριο [illegible] τεύη νὰ βράσῃ χύνουμε τὸ νερὸ [illegible] τὴν προηγούμενη μέρα. Τὸ κρέου[illegible] μας δέκα λεπτὰ πρὶν νὰ [illegible] τελείως. Τὸ φαγητὸ αὐ[illegible]

[illegible]

Πονόδοντος

Πόσες φορὲς δὲ μᾶς βασανίζει [illegible]

Θὰ ἦτανε καλὸ γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο νὰ προετοιμάσουμε [illegible]

Ὅταν μᾶς χρειασθῇ βουτᾶμε [illegible]

Πῶς θὰ διατηρηθῇ ἡ κόμμωσί σας

Συνήθως ἡ κόμμωσί σας χαλάει, ἂν δὲν γίνῃ περμανάντ, τὴν δεύτερη ἢ τὴν τρίτη μέρα.

Ἰδοὺ μία συνταγὴ φαρμάκου μὲ τὸ ὁποῖον ἂν βρέχετε τὰ ὀντουλαρισμένα μαλλιά σας κάθε πρωῒ θὰ μπορέσετε νὰ τὰ διατηρήσετε μὲ τὶς μποῦκλες καὶ τὶς [illegible]

Borax 75 γραμ. Κολώνια 750 [illegible]

[illegible]

Τὰ δύο μπουκάλια θὰ [illegible] ἀνακατώσετε.

Μὲ τὸ ὑγρὸ αὐτὸ διατηροῦνται ἔτσι ὄμορφα περίπου ἕνα μῆνα.

Γιά νά γνωρίσετε τήν Ἑλλάδα

ΟΙΝΟΧΩΡΙ

ΤΟ ΓΡΑΦΙΚΟ ΧΩΡΙΟ ΤΗΣ ΥΠΕΡΗΦΑΝΗΣ ΓΚΙΩΝΑΣ

Ὁ πολιτισμός δέ συντείνει πάντα στην ἀνθρώπινη εὐτυχία. Ἴσα-ἴσα μάλιστα. Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ξεφεύγοντας κατά πολύ — χάρις στόν πολιτισμό — ἀπ' τίς συνθῆκες τῆς ζωῆς καί τόν τρόπο σκέψεως τοῦ πρωτόγονου προγόνου του, ἀπέκτησε πολύπλοκες ἀπαιτήσεις καί ἡ εὐτυχία, ἡ γαλήνη γι' αὐτόν ἔπαψε νἆναι [illegible] ἀπ' τήν ἴδια τήν ἀνθρώπινη ψυχή. Γιά τόν πολιτισμένο ἄνθρωπο ἡ εὐτυχία μοιάζει μέ κάτι σάν τό «Μαγεμένο Νησί» τοῦ γνωστοῦ [illegible] απομακρύνεται ὅσο ἐσύ πλησιάζεις. Κι' ὅμως εἶναι τόσο ἁπλό νἆναι κανείς χαρούμενος καί ἱκανοποιημένος ἀπό τή ζωή του. Ἀρκεῖ νά κάνη τό καθῆκον του. Ἀρκεῖ νά βαδίζη, — μά ναί! ἔτσι εἶναι — σύμφωνα μέ τίς ἀρχές τοῦ Εὐαγγελίου καί τότε, ἀλλά ἁπλούστατα, ἡ [illegible]

Εὐτυχῶς ἔχουν ἀπομείνει στίς γραφικές πλαγιές τῶν βουνῶν τῆς χερσονήσου μας γωνιές ὅπου ἔχει καταφύγει ἡ εὐτυχία.

• • •

Καθώς κατέβαινα πρός τό Μπράλο μέ ὑποδέχεται μιά γρηοῦλα καμμιά ἑξηνταριά χρονῶν.

—Ὥρα καλή μοῦ λέει.

Καί σύγχρονα τραβολογάει δυό ἀπίθανα μουλάρια πού σέρνει πίσω της.

—Ἀπό δῶ. Σ' αὐτό θάνεβῆς... [illegible]

Καί τό ταξίδι μέ τό πρωτόγνωρο γιά μένα μεταφορικό μέσο ἀρχίζει.

[illegible] δρομή: Εἶναι ἀπ' τίς ὡραιότερες ποὖχω κάνει στή ζωή [illegible] Πέντε ὧρες βλέπω νά παρελαύνουν μπρός μου οἱ ὡραιότερες συνθέσεις πρασίνου πού δύσκολα πολύ θά μποροῦσε νά ἀποδώση τό πινέλλο καί τοῦ πιό τεχνίτη ζω[illegible]

[illegible] ο πράσινο ὀργιάζει. Οἱ λεῦκες καί τά πλατ[illegible] [illegible] ται σέ μέγεθος καί σέ μεγαλεῖο. Καί κάτω χαμηλά τό ρέμα παίζει τίς πιό γλυκειές μουσικές συμφωνίες μέ τό νερό του, μέ τα χα[illegible] μέ ὁρμή, μέ τά πλατανόφυλλα πού γέρνουν, γέρνουν καί χάνονται στήν ὠργισμένη ὑδάτινη ἐπιφάνεια.

Ὁ ἥλιος γέρνει στή δύσι. Σέ λίγο [illegible] τό Ο[illegible]ρι καθώς ἑτοιμάζεται [illegible] τή γῆ μᾶς βρίσκει στή βουνοκορφή, μαγεμένους ἀπ' τό θέαμα, ἀλλά καί [illegible]αστικούς. Δέν εἶναι ὥρα γιά ρεμβασμούς. Γιατί ἄλλωστε. Νά κάτι πού δέ μπορεῖ [illegible] φεγγάρι

Θἆναι τό ἴδιο καί αὔριο βέβαια. Ὑπάρχουν πρακτικώτερα πράγματα νά σκέφτεται κανείς. Ἔπειτα, θά πάρουμε τόν κατήφορο τώρα καί πρέπει νά προσέχουμε τά ἔξω.

Τό ρέμα ἔχει μεταβληθῆ σέ σπηλιά τώρα. Χρειάζεται νά σκύβη κανείς γιά νά μή [illegible]ται τά μαλλιά του στόν πλατανικό τροῦλλο — τόν ὡραιότερο ποὖχω δεῖ — ποὖχει κλείσει τό [illegible] τήν δασή.

Μᾶς τήν ἀναγγέλλουν κάτι κωδωνοκρουσίες [illegible] καί ἔπειτα [illegible] μέσ' στό σπίτι τοῦ Θεοῦ, τήν ὥρα πού ἐμεῖς φθάνουμε στή μικρούτσικη πλατεία.

[illegible] στό Οἰνοχώρι

• • •

Ἐ[illegible] [illegible] σήμερα θέρισμα, αὔριο σκο[illegible] [illegible]τικές δουλειές διαδέχονται [illegible] τάπαυστα ἡ μιά τήν ἄλλη [illegible]

Οὔτε σπιθαμή δεν πρέπει νά μείνη ἀκαλλιέργητη.

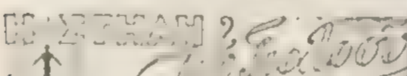
αὐτή τή γῆ. Οὔτε σπιθαμή δέν [illegible] ἑτοιμάζονται γιά τόν ἀγῶνα πού αὔριο θἀρχίσουν, ἐνῶ οἱ τελευταῖες, λυπημένες γιατί τίς ἀφίνουν, βιάζονται νά δώσουν ὅσο περισσότερο μποροῦν για τό μεγάλο ταξίδι. Εἶδα παιδάκι 9 [illegible] φορά, γρηοῦλα ὀγδονταχρονίτισσα νά παίρνη ἀδιάφορη τήν ἀνηφοριά [illegible] περιξ [illegible] μέρες ἀπό κεῖ. Τηλέφωνο. Τηλε[illegible]

[illegible]

Ἔμβλημά τους εἴπαμε ἡ δου[illegible] τρωμένη σέ δυό λέξεις «Δουλειά» «Καθῆκον».

[illegible] πη στήν οἰκογένεια, στούς [illegible]ριανούς, στή πατρίδα. Μεγαλώνουν τά παιδιά τους μέ μιά ἰδέα. Ὅτι ἀνήκουν στή γῆ.

ΧΡ. Μ.

Ζ.

ΔΙΑΤΡΟΦΗ 2ας ΚΑΙ 3ης ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ

Συνηθισμένοι νά προσέχωμεν ἰδιαιτέρως τήν βρεφικήν ἡλικίαν, παραμελοῦμεν συχνότατα τήν 2αν καί 3ην παιδικήν ἡλικίαν, ἄν καί αἱ ἡλικίαι αὗται ἔχουν ἀνάγκην ὡς καί ἡ πρώτη μεγάλης προσοχῆς καί ἰδίως ὅσον ἀφορᾶ τήν διατροφήν αὐτῶν, πρός διατήρησιν καλῆς ὑγείας καί ἐξασφάλισιν κανονικῆς ἀναπτύξεως.

Μετά τήν ἔντονον ἀνάπτυξιν τῶν πρώτων μηνῶν τῆς ζωῆς ἐπακολουθεῖ ἀπό τοῦ 2ου μέχρι τοῦ 7ου ἔτους [illegible] Ἐπομένως τό ἀνάστημα, ἡ δερμική ἐπιφάνεια, τό βάρος, παρουσιάζουν συνεχῶς διαφοράς ἀναλόγους τῆς ἡλικίας τοῦ παιδιοῦ, διά τόν λόγον δέ τοῦτον καί αἱ τροφικαί ἀνάγκαι τοῦ παιδιοῦ δέν ἀκολουθοῦν κανονικήν τροχιάν. Διά τήν διατροφήν τῆς 2ας καί 3ης παιδικῆς ἡλικίας δέν ὑπάρχουν ἀπόλυτοι νόμοι. Τά παιδιά [illegible] νην ποσότητα ἀνθράκων, οἱ δέ κανόνες τῆς διατροφῆς θά ἐξαρτηθοῦν κυρίως ἐκ τῶν ἀτόμων καί τῆς φυσιολογικῆς καταστάσεως αὐτῶν.

Τό διαιτολόγιον τῆς παιδικῆς ἡλικίας.— Τόσον τό ζωϊκόν ὅσον καί τό φυτικόν βασίλειον μᾶς παράγουν ἀφθόνως τάς [illegible], καί τά ἀπαραίτητα [illegible] μας ὑπ' ὄψιν μας τήν πεπτικήν ἱκανότητα καί τήν ἰδιοσυγκρασίαν τοῦ παιδιοῦ, ὅπως ἐπίσης τήν ἐποχή, τόν τόπον τῆς διαμονῆς κλπ. Τό γάλα θά χορηγῆται εἰς μικροτέραν ποσότητα καί ἀναλόγως τῆς ὀρέξεως καί τῆς πεπτικῆς ἱκανότητος τοῦ παιδιοῦ. Ὑπάρχουν παιδιά καί ἰδίως μετά τό 4ον ἔτος πού παρουσιάζουν μέ τό γάλα πεπτικές διαταραχές, ὅπως βάρος στό στομάχι, [illegible] διάρροια κλπ. [illegible] τό γάλα καί τά γαλακτερά θά περιορίσουν ἤ θά ἀπο[illegible] τελείως. Ἄλλως τε πρέπει νά γνωρίζωμεν ὅτι τό γάλα μετά τό 3ον ἔτος δέν εἶναι ἀπαραίτητον καί ὅτι μπορεῖ νά ἀντικατασταθῆ δι' ἄλλων τροφῶν [illegible] φθηνοτέρων τοῦ γάλακτος, διότι [illegible], ὅπως γάλακτος στοιχίζει 7 δραχ. [illegible] 1 δραχ., τό δέ [illegible] 1-2 δραχ. [illegible] κρέας κλπ.). Ὅλα τά εἴδη τῶν τυριῶν θά χορηγηθοῦν ἀφόβως στά παιδιά μετά τό 4ο ἔτος [illegible] τό παιδί [illegible] τό γάλα [illegible] τό βρέφος, διότι περιέχουν σέ [illegible] ὅλα τά συστατικά [illegible] ἔχει ἀνάγκη τό παιδί 1-2 μέχρι 5 ἐτῶν καί ἕως 3 μέχρι 10 ἐτῶν εἶναι ἀρκετά, διότι ἡ κατάχρησις μπορεῖ [illegible] Εἶναι ὠφελιμωτάτη ἡ [illegible] καί τῶν ἄλλων [illegible] συστατικῶν τω. [illegible] τά παιδιά δέν βλάπτουν ποτέ. [illegible] Τα διάφορα [illegible] τά παιδιά [illegible] τά [illegible] ἀρκετά νά [illegible] τί [illegible] τά [illegible] καί χωρίς [illegible] ἀπό [illegible] νά τίς βρου[illegible] Τό κρέας μετά τό 3ον ἔτος θά ἀποτελέσ[illegible] τροφήν γιά τό παιδί κατ' ἀρχάς βραστόν ἤ ψητόν καί κα[illegible] τρ[illegible]. καί ἀπό τούς [illegible]. Ἡ ποσότης [illegible] νά κυμαίνεται ἀπό 50-75 δράμια ἡμερησίως μέ διακοπήν 1-2 φοράς τήν ἑβδομάδα. Τό ψάρι 1-2 φορές τήν ἑβδομάδα εἶναι ὠφελιμώτατον, ἀρκεῖ νά εἶναι φρέσκο καί εὔπεπτο. Ἀπό τοῦ 3ου ἔτους αἱ φυτικαί τροφαί λαμβάνουν σπουδαίαν θέσιν εἰς τήν διατροφήν τοῦ παιδιοῦ, ἐξ αὐτῶν δέ τό παιδί λαμβάνει [illegible] ἀπό τάς ζωικάς τροφάς. Τό ψωμί [illegible] εἶναι ἐξαίρετος τροφή διότι περιλαμβάνει τό ἀπαραίτητον [illegible] Τα ὄσπρια [illegible] ἀποτελοῦν [illegible] διά τά παιδιά. [illegible] τῆς ἡλικίας τῆς πεπτικῆς ἱκανότητος τοῦ παιδιοῦ καί τῆς ἐποχῆς.

Τό κρασί ἐπιτρέπεται εἰς μικράν ποσότητα ὅπως καί ὁ ζωμός, μετά τό τρίτον ἔτος, λόγῳ τῶν εὐπέπτων ἰδιοτήτων των καί τῶν βιταμινῶν των. [illegible] Ἄς ἔχουν δέ ὑπ' ὄψιν των ὅτι [illegible] βλάβαι προέρχονται ἀπό [illegible] ἀπό [illegible]. [illegible] καί ἡ [illegible] τῆς ἕξης.

Γ. ΜΙΑΜΙΚΟΥΡΗΣ

Παιδίατρος

ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΙ'Η ΜΙΚΡΗ ΞΩΘΙΑ

Ἦταν μιὰ φορὰ ἕνας βασιλιᾶς κι' εἶχε ἕνα παιδί. [illegible] μεγάλωσε τὸ παιδί του, τοῦ ἔφτιαξε ἕνα γυάλινο δωμάτιο καὶ τὸ ἔβαλε μέσα μαζὶ μὲ τὸ δάσκαλό του, γιὰ νὰ μάθῃ γράμματα. Κι' ἀφοῦ ἔμαθε πολλὰ γράμματα, μιὰ μέρα τοῦ πῆγαν κρέας μ' ἕνα κόκκαλο. Τότες τὸ παιδὶ ἐθαύμασε, γιατὶ κόκκαλο ἄκουγε καὶ κόκκαλο δὲν εἶχε ἰδῆ· κι' ἔπαιζε μ' αὐτό. Κατὰ δυστυχία τσάκισε ἕνα ἀπ' τὰ γυαλιὰ τοῦ δωματίου, καὶ βλέπει ἔξω οὐρανό, βλέπει βουνά, κάμπους, ποτάμια, κι' ἄλλα πολλά. Τότες λέει τοῦ δασκάλου του νὰ τὸ βγάλῃ ἔξω νὰ περπατήσῃ. Ὁ δάσκαλος [illegible] ἀπὸ τὸ [illegible] τοῦ παιδιοῦ νὰ ρωτήσῃ τὸν πατέρα του. Ρώτησε τὸν πατέρα του καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια· κι' ἔβγαλε τὸ παιδὶ ἔξω ἀπ' τὸ γυάλινο δωμάτιο.

Βγαίνοντας ἔξω ἔκαμε τὸ παιδὶ τὴν ἐπίσκεψι ὅλων τῶν ἀρχόντων. Μιὰ μέρα μαζὶ μὲ τοὺς ἄρχοντες πῆγε στὸ κυνῆγι καὶ σκότωσαν πολλοὺς λαγούς. Τοῦ παιδιοῦ τοῦ ἄρεσε πολύ, κι' ἔβγαινε κάθε μέρα μοναχὸ του στὸ κυνῆγι, χωρὶς σκυλί, χωρὶς κανέναν ἄνθρωπο κοντά του.

Μιὰ φορὰ πῆγε μακρυὰ καὶ δὲν βρῆκε τίποτα. Μόν' ἐκεῖ ἦταν ἕνας Ὀβρηὸς καὶ τὸν ρωτάει:

— Ξέρεις πουθενὰ νἆναι κυνῆγι;

— Ξέρω, τοῦ εἶπε, πάνω σ' αὐτὸ τὸ βουνό.

— Πῶς ν' ἀνέβω; τοῦ λέει.

— Ἔχεις παράδες κι' ἐγὼ σ' ἀνεβάζω.

— Ἔχω, τοῦ λέει.

— Τότες, ἀγόρασε ἕνα βουβαλοτόμαρο, νὰ σὲ βάλω μέσα, νἄρθοῦν τὰ κοράκια νὰ σὲ πάρουν.

— Καλά, κι' ἀφοῦ ἀνέβω, πῶς θὰ κατέβω;

— Ὑπάρχει μιὰ σκάλα καὶ κατεβαίνεις, τοῦ εἶπε.

Τὸν πῆραν τὰ κοράκια στὸ βουνὸ· κι' ἐκεῖ ἦταν ἕνας κάμπος ἀπέραντος, καὶ μήτε κυνῆγι βρῆκε, μήτε τίποτες ἄλλο. Τότες φωνάζει:

— Ὀβρηέ, μὲ γέλασες! ἐδῶ δὲν εἶναι τίποτες· ποῦθε νὰ κατέβω;

— Ρίξε μου δυὸ πέτρες, κι' ὕστερα σὲ κατεβάζω.

Τοῦ ρίχνει τὶς πέτρες, τὶς παίρνει ὁ Ὀβρηός,— γιατ' ἦταν διαμαντόπετρες,— κι' ἔφυγε.

Τὸ παιδὶ ἔμεινε ἀπάνω στὸ βουνὸ καὶ ζοῦσε μὲ χόρτα καὶ ρίζες. Ἐκεῖ ποὺ περπατοῦσε, βρίσκει μιὰ καταπακτή· σηκώνει τὸ σκέπασμα τῆς καταπακτῆς καὶ βλέπει μιὰ σκάλα καὶ κατεβαίνει αὐτὴ τὴ σκάλα. Κατέβαινε μιὰ μέρα ὁλάκαιρη κι' ἀκόμα νὰ βρῇ τὸν πάτο.

Τέλος πάντων εἶδε οὐρανὸ καὶ γῆς. Κι' ἀφοῦ τέλειωσε τη σκάλα, βρέθηκε σὲ κάτι μεγάλα δωμάτια, κι' ἔτσι τοῦ πῆγε ἡ καρδιὰ στὸν τόπο. Ἔτρεξε ὁ καϋμένος γιὰ νὰ φάῃ ψωμί. Ἐκεῖ βρίσκει [illegible] ποὺ τὰ γένεια του φτάνανε ὣς τὰ γόνατα. Λέει τοῦ γέρου:

— Δός μου νὰ φάω!

— Λύσε με, κι' ὕστερα νὰ σοῦ δώσω, τοῦ λέει ὁ γέρος.

— Μὲ τί δύναμι νὰ σὲ λύσω; Ἐγὼ πέθανα τῆς πείνας!

— Ἄνοιξε αὐτὸ τὸ ντουλάπι, τοῦ λέει ὁ γέρος, καὶ πάρε μιὰ βίτσα ποὺ εἶναι μέσα, καὶ χτύπα, καὶ θὰ γίνουν ὅσα θέλεις φαγητά.

Παίρνει τὴ βίτσα, τὴ χτυπάει, κι' ἦρθαν τὰ φαγητά. Ἔφαγε, ἔκανε δύναμι, ἔλυσε τὸ γέρο, τὸν συγύρισε, ποὺ εἶχε χρόνια ἄλουστος κι' ἀνάλλαγος.

Μιὰ μέρα τὸ παιδὶ στεναχωρήθηκε, καὶ τοῦ λέει ὁ γέρος:

— Τί ἔχεις, γυιέ μου, καὶ στεναχωριέσαι; Νὰ τὰ κλειδιὰ καὶ σεργιάνισε τὰ δωμάτια.

Κι' ἐκράτησε τὸ κλειδὶ ἀπὸ ἕνα δωμάτιο.

Περπάτησε τὸ παιδὶ ὅλα τὰ δωμάτια καὶ διασκέδασε καλά. Καὶ σὰν εἶδε ὅλα τὰ δωμάτια, εἶδε κι' ἐκεῖνο τὸ κλεισμένο, καὶ λέει τοῦ γέρου:

— Ἐσύ μ' ἔχεις παιδί σου, δὲ μ' ἀνοίγεις κι' αὐτὸ τὸ δωμάτιο;

— Ἐγὼ θὰ σοῦ ἀνοίξω, τοῦ λέει ὁ γέρος, μόν' κύτταξε γιατὶ μέσα εἶναι ξωθιὲς καὶ θὰ σὲ φᾶνε· μὰ ἐγὼ θὰ σ' [illegible] μιὰ γούρνα μὲ νερό, κι' αὐτὲς μόλις ἔρθουν, θὰ ξεντυθοῦν νὰ μποῦνε μέσα· σὰν προφτάσῃς καὶ τοὺς ἁρπάξῃς τὰ φορέματα, γλυτώνεις, γιατὶ ὅλη τους τὴ δύναμι τὴν ἔχουν σ' αὐτὰ τὰ φορέματα.

Καὶ τὸ παιδὶ ἔκανε καθὼς τοῦ εἶπε ὁ [illegible] πῆγε ἡ δεύτερη, φοβήθηκε κι' [illegible] καὶ δὲν ἔκανε τίποτες· πῆγε τέλος κι' ἡ μικρότερη κι' ἡ ὀμορφότερη, κι' ἀφοῦ ἔκανε μερικὰ παιγνίδια μέσα στὸ νερό, τῆς ἁρπάζει τὰ φορέματα καὶ φεύγει.

Ἔβγαινε κάθε μέρα μοναχό του στὸ κυνῆγι.

Αὐτὴ μὲ τὴν πανουργία της τοῦ λέει:

— Ἐγὼ δική σου καὶ δική σου εἶμαι, δὲ μοῦ δίνεις τὰ φορέματά μου;

— Ὄχι, τῆς λέει.

— Ἔ, τότες ἄφησέ με νὰ πιάσω λίγο τὴν ἄκρη τοῦ φουστανιοῦ μου!

Καὶ σὰν τὴν ἔπιασε πῆγε νὰ τὴν τραβήξῃ, μόν' αὐτὸς δὲν χάνει καιρό, ἕνα φοῦσκο τῆς δίνει καὶ τὴν πέταξε πέρα.

Τὴν πῆρε λοιπὸν καὶ τὴν πῆγε στὸ γέρο, καὶ τοῦ λέει:

— Ἐγὼ τώρα θὰ πάω στὸν πατέρα μου καὶ στὴ μάνα μου, ἔχεις κανένα ἄλογο νὰ μοῦ δώσῃς;

— Ἔχω, τοῦ εἶπε· σύρε στ' ἀχοῦρι καὶ φώναξε: «Ντουριντούρι ἄλογο φτερωτό! Ἄιντε νὰ μὲ πᾶς στὴ μάνα μου καὶ στὸν πατέρα μου».

Κι' εὐθὺς πῆγε τὸ ἄλογο τὸ φτερωτό, τὸ καβαλλίκεψε, κι' ἔβαλε καὶ τὴν ξωθιὰ στὰ καπούλια.

Πηγαίνοντας, κάτσανε σ' ἕνα μέρος νὰ φᾶνε ψωμί. Ἐκεῖ ἦρθε ὁ ἀδερφὸς τῆς ξωθιᾶς μεταμορφωμένος σὲ δερβίση.

— Ποῦ τὰ βρῆκες αὐτὰ τὰ φαγιά; τοῦ λέει.

— Ἐμεῖς δικοί σου καὶ δικοί σου εἴμαστε τώρα, τοῦ λέει τὸ παιδί, κάθησε νὰ φᾶμε!

Καὶ σὰν κάθησε νὰ φᾶνε, τὸν ρωτάει τὸ παιδὶ μὲ τρόπο ποῦθε κρατάει ἡ δύναμί του.

— Νά! ἀπ' αὐτὴ τὴ τσοπανίκα, τοῦ λέει, καὶ τοῦ δείχνει τὴ μαγκοῦρα του· μιὰ φορὰ νὰ πῶ: «Βούρ, τσοπα- [illegible]

[illegible] παιδὶ βρίσκει τρόπο, παίρνει [illegible] τσοπανίκα, φωνάζει μιὰ φορά: «Βούρ, τσοπανίκα στοῦ [illegible]ρβίση τὸ κεφάλι», καὶ τὸν σκότωσε.

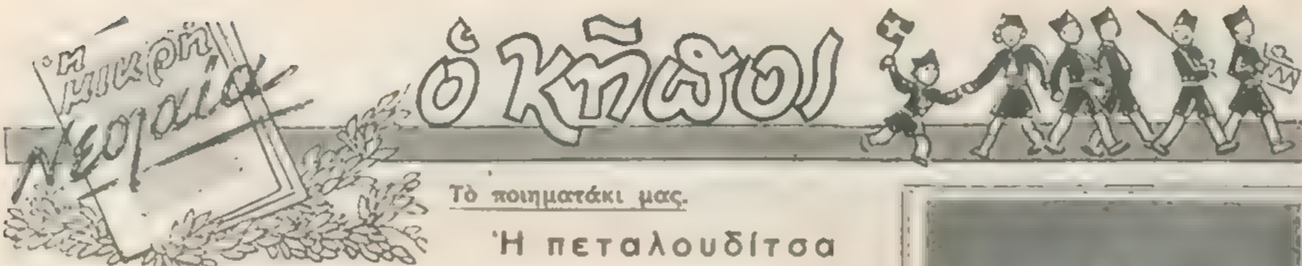
Φεύγουν ἀπ' ἐκεῖ. Ἡ ξωθιὰ πιὰ ἦταν κακὰ καὶ μαῦρα ποὺ τῆς σκότω- [illegible]

Ἐκεῖ ξανακάθησαν νὰ ματαφᾶνε ψωμί. Ἐκεῖ ἔρχεται ὁ ἄλλος ἀδερφός της, κι' ἡ δύναμίς του κρατιότανε ἀπ' [illegible] σ' ἀγέρα. Βρίσκει τρόπο τὸ [illegible], τοῦ παίρνει τὸ καβούκι ἀπ' τὸ κεφάλι καὶ φωνάζει μιὰ φορά: «Βούρ, τσοπανί- [illegible] σκοτώνει κι' ἐκεῖνον. Τότες ἡ ξωθιὰ λέει ἀπὸ μέσα της: «Νὰ γλυτώσω μοναχή μου· τώρα δὲν ἔμεινε ἄλλη βοήθεια».

Φτάσαν καμμιὰ φορὰ στὴν πατρίδα τοῦ παιδιοῦ· καὶ τὸ παιδὶ λέει σ' ἕναν [illegible] τὰ συχαρίκια [illegible] τώρα ἔρχεται ὁ [illegible]

[illegible] Φτάσαν στὰ παλά- [illegible]

(Συνέχεια στὴ σελίδα 1600)

ΣΚΑΠΑΝΙΣΣΕΣ

Ἡ συναγωνίστρια Σκαπάνισσα Χρυσάκη ἀπὸ τὴν Κρήτη μοῦ γράφει σήμερα, σὲ μιὰ ἐκτεταμένη ἐπιστολή της, πολλὰ παράπονα, γιατὶ πάντα γράφω γιὰ τοὺς Σκαπανεῖς καὶ ποτὲ γιὰ τὶς Σκαπάνισσες... «Καὶ ὅμως, γράφει, καθόλου δὲν μένουμε πίσω κι' ἐμεῖς, οὔτε στὶς ἀσκήσεις, οὔτε στὰ ἀθλητικά, οὔτε στὶς παρελάσεις, κι' ἂν ἔρθετε στὸ στρατόπεδό μας θὰ μᾶς δῆτε νὰ μαγειρεύουμε μόνες μας, νὰ καθαρίζωμε τὸν καταυλισμό μας, νὰ διορθώνουμε τὰ κρεββάτια μας, καὶ μαζὶ παίζουμε, κολυμπᾶμε καὶ ποτὲ δὲν ἔχουν παράπονο οἱ βαθμοφόροι μας. Ἔχουμε μάθει ὡραῖα τραγούδια καὶ ὅλες μαζὶ τραγουδᾶμε τὶς «μαντινάδες» τὶς Κρητικὲς ποὺ πολλὲς φορὲς τὶς φτιάνουμε καὶ μόνες μας — μαντινάδες γιὰ τὸν Ἀρχηγό μας, γιὰ τὸν Κυβερνητικὸ Ἐπίτροπο, γιὰ τὴν Ε.Ο.Ν. — χορεύουμε ἀκόμα τοὺς ὡραίους χοροὺς τοῦ τόπου μας, — τὸν Πεντοζάλη, τὸν Πηδηχτό, τὴ Σούστα. Ξέρουμε ἀκόμα νὰ κεντᾶμε, νὰ ράβουμε, νὰ πλέκουμε. Ἐδῶ στὸ στρατόπεδο μαθαίνουμε μαγειρική, κηπουρικὴ καὶ κάθε τόσο θὰ μᾶς δῇς νὰ πλέκουμε μονάχες τὰ ροῦχα μας... Νὰ γιατὶ λέω πὼς κάτι πρέπει νὰ γράψῃς καὶ γιὰ μᾶς..»

Αὐτὰ μοῦ γράφει ἡ συναγωνίστρια Χρυσάκη, μὰ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ἔχει δίκηο, γιατὶ ἐγὼ ὅταν γράφω γιὰ τοὺς συναγωνιστὲς γράφω γιὰ ὅλους, καὶ γιὰ τὰ κορίτσια καὶ γιὰ τὰ ἀγόρια. Καὶ ξέρω πολὺ καλὰ πὼς ὁ Ἀρχηγὸς καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος γνωρίζουν τὴν προκοπή τους καὶ ἀγαποῦν τὸ ἴδιο τὶς Σκαπάνισσες καὶ τοὺς Σκαπανεῖς.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Τὸ ποιηματάκι μας.

Ἡ πεταλουδίτσα

Τί φτερώνει μέσ' στ' ἀγέρι;
Ἀχ! Τί λάμπει μέσ' στὸ φῶς;
Ἥλιος νἆναι; Νἆν' ἀστέρι
γιὰ παράξενος ἀνθός;

★

Ἀπὸ τὄνα λουλουδάκι
στ' ἄλλο φεύγει καὶ πετᾶ
καὶ τινάζει στ' ἀγεράκι
τὰ φτερὰ τὰ χνουδωτά.

★

Τὶ χρυσὸ πεταλουδάκι!
Τὶ βουλλίτσες πορφυρές!
Νὰ τὸ πρόφθαινα λιγάκι
μέσα κεῖ στὶς φυλλωσιές!

★

Θὰ τὸ πιάσουν δυὸ χεράκια
μέσ' στὴν τριανταφυλλιὰ
μὰ σκαλῶσαν στ' ἀγκαθάκια
κι' αἷμα στάξαν μιὰ σταλιά.

Γ. Δ.

Ὁ Σκαπανεὺς Βασίλειος Ἀθ. Ἀλεξιάδης. Μελίσσια—Κοζάνης.

Χιονάτη
Η ΜΙΚΡΗ ΑΡΚΟΥΔΙΤΣΑ

Διασκευὴ ἀπὸ τ' ἀγγλικά

4. (Συνέχεια)

—Ὄοοχι, εἶπε ἡ Πούφ καὶ καμώθηκε τὴν ἀδιάφορη. Ξεκουράζομαι. Καὶ συλλογίζουμαι. Καὶ τραγουδῶ.

—Μὰ δὲν σ' ἀκούω νὰ τραγουδᾶς!

—Μὰ τραγουδῶ ἀπὸ μέσα μου.

—Δός μου τώρα ἕνα πόδι.

Ἡ Πούφ ἅπλωσε τὸ πόδι της κι' ὁ Κουνελῆς τράβηξε..: καὶ τράβηξε.. καὶ τράβηξε....

—Ὤωωχ! φώναξε ἡ Πούφ. Μὲ πονᾶς!

—Τὸ ξέρεις πὼς ἔχεις κολλήσει στὰ γερά; εἶπε ὁ Κουνελῆς.

—Αὐτὰ ὅλα τὰ παθαίνει κανείς, εἶπε ἡ Χιονάτη θυμωμένη, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ κυρία εἴσοδος ἀρκετὰ φαρδιά.

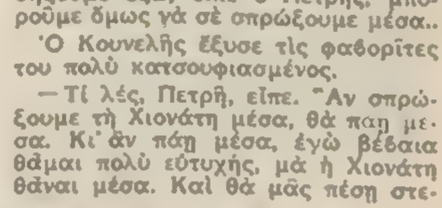
—Αὐτὰ ὅλα τὰ παθαίνει κανείς, εἶπε ὁ Κουνελῆς μὲ αὐστηρὴ φωνή, ὅταν τρώῃ πάρα πολύ. Τὸ σκέφτηκα τὴν ὥρα ἐκείνη, μὰ δὲ θέλησα νὰ πῶ τίποτα, ἀπὸ εὐγένεια, πὼς κάποιος ἔτρωγε πάρα πολύ.. Κι' ἤξερα, εἶπε ὁ Κουνελῆς, πὼς ὁ κάποιος αὐτὸς δὲν ἤμουν ἐγώ. Καλά, καλά, θὰ πάω νὰ φωνάξω τὸν Πετρῆ.

Ὁ Πετρῆς κατοικοῦσε στὴν ἄλλη ἄκρα τοῦ δάσους κι' ὅταν ἦρθε μὲ τὸν Κουνελῆ κι' εἶδε τὸ μπροστινὸ μέρος τῆς Χιονάτης, εἶπε: Ἀνόητη ἀρκουδίτσα! Μα τὸ εἶπε μὲ τόση ἀγάπη ποὺ ὅλοι πάλι ἄρχισαν νὰ ἐλπίζουν.

—Ἂν δὲν μπορέσουμε νὰ σὲ τραβήξουμε ἔξω, εἶπε ὁ Πετρῆς, μποροῦμε ὅμως νὰ σὲ σπρώξουμε μέσα..

Ὁ Κουνελῆς ἔξυσε τὶς φαβορίτες του πολὺ κατσουφιασμένος.

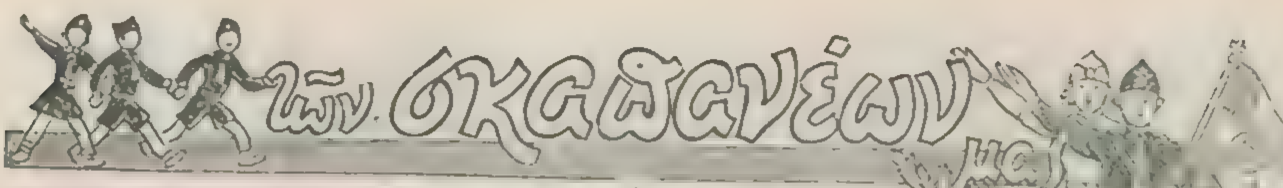
—Τί λές, Πετρῆ, εἶπε. Ἂν σπρώξουμε τὴ Χιονάτη μέσα, θὰ πάῃ μέσα. Κι' ἂν πάῃ μέσα, ἐγὼ βέβαια θἆμαι πολὺ εὐτυχής, μὰ ἡ Χιονάτη θἆναι μέσα. Καὶ θὰ μᾶς πέσῃ στε-

νόχωρα... Κι' ἔπειτα δὲ συλλογᾶσαι πὼς ἄλλος μπορεῖ καὶ ζῇ μέσα στὴ γῆ, μὰ ἄλλος...

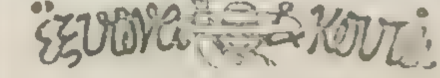
—Ἀχ, φοβᾶμαι πὼς δὲ θὰ ξαναβγῶ ποτὲ ἀπὸ δῶ, μουρμούρισε ἡ Χιονάτη.

—Τότε, ἕνα μονάχα μᾶς μένει,

Δύο Σκαπανεῖς ἀπὸ τὸ Γύθειο.

Ὁ Ἄλκης ρωτάει τὴ μαμά του: Ἀπὸ ποῦ εἶναι ὁ μπαμπᾶς;

— Ἀπὸ τὴν Καβάλλα.

[illegible]

— Ἀπὸ τὰ Χανιά.

— Κι' ἐγώ;

— Ἀπὸ τὰ Γιάννενα.

— Γιὰ κύτταξε τρεῖς ἄνθρωποι ἀπὸ διάφορα μέρη νὰ ἀνταμωθοῦμε σ' ἕνα σπίτι!

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Τάκη.—Βλέπεις, Τάκη, ἕνα παράδοξο; Ἐνῷ ἔχει ξημερώσει, ὁ ἥλιος δὲν φαίνεται. (Γιατί ἦταν συννεφιά).

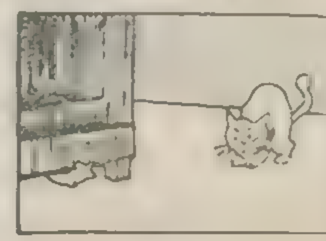
Ὁ Τάκης: — Τί κουτὸς ποὺ εἶσαι! Δὲν ξέρεις ὅτι τώρα τὸν χειμῶνα ὁ ἥλιος βγαίνει... ἀφοῦ ξημερώση;

Μιὰ νύχτα οἱ ψύλλοι δάγκαναν ἄγρια τὸ μικρὸ Νῖκο.

Ἐκεῖνος τότε σηκώθηκε, ἔσβησε τὸ φῶς καὶ εἶπε:

—Ἔτσι, κακοί, δὲν θὰ βλέπετε τώρα!...

Κακὴ ἐκτίμησι

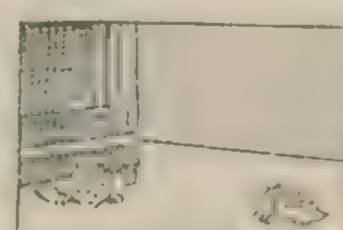
Μαζεμένη, θυμωμένη
μιὰ γατίτσα περιμένει
σὲ ποντίκι νὰ χυμήση,
νὰ τ' ἁρπάξη, νὰ τὸ σκίση.

Νά το τὸ ποντίκι! Βγαίνει!
Κι' ἡ γατούλα τὸ προφταίνει
μὲ μουστάκια ἀγριεμένα
καὶ νυχάκια ἀκονισμένα.

Τί μεγάλη σαστισμάρα·
Τί φοβέρα! Τί τρομάρα!
Ἄχ, δὲν ἦταν ποντικάκι,
ἦτανε σκαντζοχοιράκι

Κατ' ἀπὸ τὴ ντουλαπίτσα
δές, κρυμμένη τὴ γατίτσα,
που κοιτάζει μ' ἀπορία
τοῦ θηρίου τὴ πορεία.

εἶπε ὁ Πετρῆς. Θ' ἀναγκασθοῦμε νὰ περιμένουμε ν' ἀδυνατίση πάλι.

— Πόσον καιρὸ θὰ κάνω ν' ἀδυνατίσω; ρώτησε ἡ Χιονάτη μὲ τρόμο.

— Μά... καμμιὰ βδομάδα τὸ πολὺ πολύ...

— Μὰ δὲν μπορῶ νὰ μείνω ἐδῶ μιὰ βδομάδα!

— Καὶ βέβαια μπορεῖς, ἀνόητη ἀρκουδίτσα. Νὰ σὲ βγάλωμε ἔξω εἶναι τὸ δύσκολο.

— Θὰ σοῦ διαβάζουμε! εἶπε ὁ Κουνελῆς χαρούμενος.

— Μιὰ βδομάδα... ἀναστέναξε ἡ Πούφ, πολὺ στενοχωρημένη... Μιὰ ὁλόκληρη βδομάδα... Καὶ πῶς θὰ κάνουμε γιὰ τὸ φαΐ;

— Γιὰ τὸ φαΐ; Μὰ δὲν εἴπαμε πῶς δὲ θὰ τρῶς γιὰ ν' ἀδυνατίσης;

— Δὲν εἴπαμε ἀκριβῶς αὐτό... μουρμούρισε ἡ Χιονάτη.

— Πολὺ φοβᾶμαι, θὰ περάσης δίχως φαΐ, εἶπε ὁ Πετρῆς. Μὰ θὰ σοῦ διαβάζουμε...

— Τότε, θέλετε νὰ μοῦ διαβάσετε ἕνα βιβλίο ποὺ νὰ δίνη κουράγιο στὶς δυστυχισμένες ἀρκοῦδες ποὺ βρίσκονται σὲ μεγάλη στενοχωρία;

Τότε, γιὰ μιὰ βδομάδα, ὁ Πετρῆς τῆς διάβαζε ἕνα τέτοιο ἀκριβῶς βιβλίο.

Κι' ἡ ἀρκουδίτσα ἔνοιωθε ὁλοένα πὼς ἀδυνάτιζε κι' ἀδυνάτιζε καὶ στὸ τέλος τῆς βδομάδας ὁ Πετρῆς φώναξε:

—Ἐμπρός! Ἦρθε ἡ ὥρα!

Ἔπιασε τὰ μπροσινὰ πόδια τῆς Χιονάτης κι' ὁ Κουνελῆς ἔπιασε τὸν Πετρῆ κι' ὅλοι οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τοῦ Κουνελῆ ἔπιασαν τὸν Κουνελῆ καὶ τράβηξαν ὅλοι μαζί.

Καὶ γιὰ πολλὴν ὥρα ἡ Πούφ φώναζε μονάχα.

Ἄχ! καὶ Βάχ!

Κι' ἔξαφνα, μονομιᾶς, φώναξε Πόπ! ἀκριβῶς ὅπως τινάζεται ὁ φελλὸς τῆς μποτίλιας.

Κι' ὁ Πετρῆς κι' ὁ Κουνελῆς κι' ὅλοι οἱ φίλοι καὶ τὸ συγγενολόγι τοῦ Κουνελῆ ἔπεσαν ἀνάσκελα, πίσω μακριά, πέρα στὸ δάσος. Κι' ἀπάνω τους ἔπεσε ἡ Χιονάτη, ἐλευθερωμένη.

Τότε ἔγνεψε «εὐχαριστῶ» στοὺς φίλους της κι' ἔφυγε μεσ' στὸ δάσος, τραγουδῶντας σιγὰ ἕνα τραγουδάκι. Κι' ὁ Πετρῆς τὴν κοίταζε νὰ φεύγη, μὲ πολλὴν ἀγάπη, κι' εἶπε ἀπὸ μέσα του: «Ἀνόητη ἀρκουδίτσα!».

(Ἀκολουθεῖ)

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Τὴν ἴδια θεραπεία

Ἕνας τσιγκούνης πῆγε μιὰ φορὰ νὰ συμβουλευθῇ ἕνα γιατρό.

Στὴν αἴθουσα τῆς ἀναμονῆς διάβασε σὲ μιὰ πινακίδα, ὅτι ἡ πρώτη ἐπίσκεψις στοιχίζει 100 δραχμὲς καὶ οἱ ἄλλες 50.

Σκέφθηκε τότε νὰ ἐπωφεληθῇ. Ὅταν ἦλθε ἡ σειρά του, μπῆκε μέσα καὶ λέει στὸ γιατρό:

— Νὰ γιατρέ μου ξαναῆλθα!

— Πῶς; Ξαναήλθατε; ρωτᾷ ἔκπληκτος ὁ γιατρός. Νομίζω πὼς πρώτη φορὰ σᾶς βλέπω...

— Μπά! τί λέτε γιατρέ! Δὲν θυμᾶστε ποὺ ἦλθα τὴν περασμένη ἑβδομάδα καὶ μ' ἐξετάσατε;

— Δὲν θυμᾶμαι... μὰ δὲν πειράζει.

Πῶς αἰσθάνεσθε τώρα;

— Πολὺ ἄσχημα γιατρέ μου.

— Γιὰ νὰ ἰδῶ.

Ἀφοῦ τὸν ἐξέτασε μὲ προσοχὴ ὁ γιατρός, ποὺ εἶχε καταλάβει τὴν πονηριά του, τοῦ λέει:

Θαυμάσια! Νὰ ἐξακολουθήσετε τὴν θεραπεία ποὺ σᾶς εἶπα τὴν περασμένη ἑβδομάδα. Χαίρετε κύριε! Ἡ ἐπίσκεψί σας σήμερα στοιχίζει μόνο 50 δραχμές, ὅπως θὰ ξέρετε.

Δὲν θὰ τὸ ξανάβλεπε...

Ὁ μπαμπᾶς. — Πάλι χωρὶς ἐπανωφόρι, Τοτό; Δὲ σοῦ εἶπα νὰ μὴ τὸ ξαναδῶ στὴν κρεμάστρα;

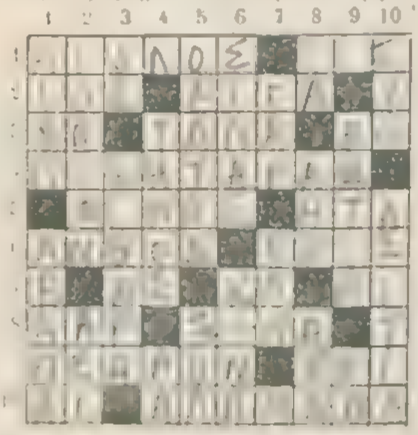
Ὁ Τοτός. — Ἔννοια σας, μπαμπᾶ, θὰ τὸ κρύψω ἀμέσως στὴ ντουλάπα.

Παράλειψις!

Ἡ μικρὴ Φιφὴ διαβάζει μὲ τὴ μαμά της στὴν ἐφημερίδα ὅτι ὁ τάδε μέγας μουσικὸς πέθανε 75 ἐτῶν. Καὶ ρωτᾷ:

— Γιατί, μαμά, δὲν γράφει καὶ πόσων ἐτῶν γεννήθηκε;

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Ὁριζοντίως:

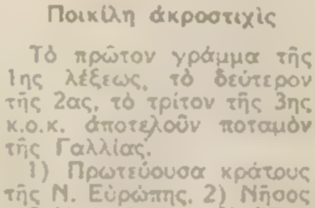
1) Θεὸς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων — Κάποιος.
2) Δηλητήριον — Μαθητικὸν ὄργανον καὶ πρωτεύουσα Βαλτικοῦ κράτους.
3) Ὁ ὑπάρχων Λίμνη τῆς Ἀφρικῆς — Ἀριθμητικόν.
4) Ἥρως τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821
[illegible] Καυγᾶς (ἀρχ.).
7) Προτρεπτικὸν — Κραυγὴ τῆς κόττας — Ἄρθρον (πληθ.).
8) Ποταμὸς τῆς Γερμανίας — Ἱερὸν ὄρος τῆς Γραφῆς. 9) Νέον — Τρέχει (ἀρχ. ἐπὶ ὑγρῶν).
10) Ἄρθρον (πληθ.). — Ποταμ[illegible] ὁ ὁποῖος ἔδωσε τὸ ὄνομά του εἰς ἱστορικὴν μάχην τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 21.

Καθέτως:

1) Τὰ 100 χρόνια — Περίφ[illegible]η εἶναι γιὰ τὰ ποῦρά της.
2) Ἑλληνικὸν πέλαγος — Πάντοτε (ἀρχ.).
3) Ὁ ὁποῖος — Μουσικὸν ὄργανον.
4) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου — Αἰγυπτιακὴ θεότης τοῦ ἡλίου.
5) Αὐτὸς ποὺ φαίνεται (ἀρχ.). — Νότα.
6) Ἐθνικὸς εὐεργέτης — Κράτος τῆς Ἀσίας.
7) Διότι (ἀρχ.). — Ὑποθετικόν.
8) Ἄρθρον (πληθ.) — Ἀπαραίτητος εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ τῶν ζώων καὶ τῶν φυτῶν — Συμπερασματικὸν (ἀρχ.).
9) Ἀριθμητικόν.
10) Σημεῖον ἀριθμητικῆς πράξεως — Ἡ ἔλλειψις σίτου, γενικῶς ἡ πεῖνα.

Λ. Β. ΧΟΥΣΙΑΔΗΣ

Τρίγωνον

= Πρωτ. κράτους.
= Ἄψητη.
= Φωνῆεν.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ε. Ν. ΜΟΣΧΟΣ

Ποικίλη ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς 1ης λέξεως, τὸ δεύτερον τῆς 2ας, τὸ τρίτον τῆς 3ης κ.ο.κ. ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς Γαλλίας.

1) Πρωτεύουσα κράτους τῆς Ν. Εὐρώπης. 2) Νῆσος τοῦ Ἀν. Αἰγαίου. 3) Ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα προϊόντα τῆς Ἑλλάδος (δημ.). 4) Κόβει. 5) Πόλις τῆς Γερμανίας καὶ ἀρωματῶδες ὑγρόν. 6) Ἕνας ἀπὸ τοὺς τιτᾶνας. 7) Προστατεύει τὰ σύνορα τοῦ κράτους.

Τ. Ν. ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗΣ

Στοιχειόγριφος

Στὸ ὄνομα ἑνὸς νησιοῦ
προσθέτεις ἕνα γράμμα
καὶ ἕνα ψάρι νόστιμο
προβάλλει ἐν τῷ ἅμα.

Χ. ΣΩΣΩΝΙΔΗΣ

Αἴνιγμα

Εἶμαι πόλις τῆς Ἑλλάδος
καὶ παιδιῶν φίλος μεγάλος.
— Τί εἶναι;

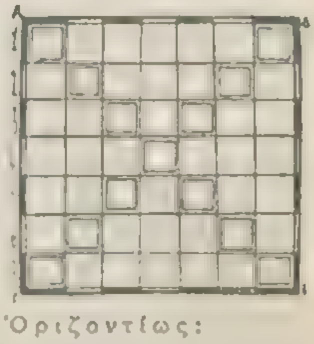
Α. Κ. ΤΣΑΦΥΛΑΣ

Κρυπτογραφικὸν

1234567 = Πλουσία χώρα.
72341 = Ὄχι νύχτα.
21451 = Γυν. ὄνομα.
6345 = Φωτίζει.
743251 = Ἡσυχία.
6452151 = Ρωσικὴ χώρα.
2142141 = Εἶδος πέτρας.
64321 = Γλύκισμα.

Ι. ΜΑΡΚΟΜΑΝΩΛΑΚΗΣ

Δικτυωτὸν

Ὁριζοντίως:

1) Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας.
2) Ἐπίθετον αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου, ἐξ οὗ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν της ἡ σχετικὴ δυναστεία.
3) Κράτος τῆς Ἀσίας, ἰσχυρὸν πολεμικῶς.
4) Γυναικεῖον ὄνομα (μία ἀπὸ τὰς μούσας).
5) Κάτοικοι ἐνδόξου Εὐρωπαϊκοῦ κράτους.
6) Νῆσος τῆς Μεσογείου.
7) Ὀσμὴ (δημ.).

Διαγωνίως:

Α — Β: Κράτος τῆς ΝΔ. Εὐρώπης.
Γ — Δ: Πόλις τῆς Ἰταλίας.

Χ. ΣΩΣΩΝΙΔΗΣ

Ἀναποδιὲς

Νὰ εἶσαι εἰς τὴν Ἄρτα
καὶ νὰ μὴν ἔχῃς ἄρτον.
Νὰ εἶσαι στὴν Καβάλλα
καὶ νὰ πηγαίνῃς πεζός.
Νὰ εἶσαι Ἱσπανὸς καὶ
νὰ ἔχῃς γενειάδα.
Νὰ εἶσαι Ρωμαῖος καὶ
νὰ εἶσαι ἀσθενής.

ΓΙΑΝ. Ι. ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗΣ

Συλλαβόγριφος

Δυὸ φθόγγους μουσικοὺς
μ' ἕνα γράμμα ἕνωσα
καὶ Ἕλληνα πρωταθλητὴ
γνωστὸ σοῦ ἐφανέρωσα.

Τ. Ν. ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗΣ

Μαγικὴ εἰκὼν χωρὶς εἰκόνα

— Πᾶμε Λιλή, νὰ φᾶμε;
— Τί θὰ μᾶς δώσῃς νὰ φᾶμε;
— Αὐτὸ ποὺ σᾶς εἶπα.

Χ. ΚΩΣΤΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Διασκεδάζοντας

Γιατί λέμε:

—Τρίκκαλα (Τρί-καλά και όχι Δίκαλα (Δί-καλά);

—Γαλαξίδιον (Γάλα-ξίδι.ον) καί όχι Γαλαμέλιον (Γάλα-μέλιον);

[illegible] πὲν) καὶ ὄχι Πρόβατο λεμπὲν (Πρόβατο-λεμπέν);

[illegible] καὶ ὄχι Σικεραχὴλ (Σικε-[illegible]);

—Καναδᾶς (Κανᾶ-δὰς) καὶ ὄχι Βηθλεεμλαμπὰς (Βηθλεὲμ-λαμπάς);

—Πρόβατον (πρό-βατον) καὶ ὄχι Διάβατον (διά-βατον);

—Ρουμανία (Ρου-μανία) καὶ ὄχι Ρουθυμὸς (Ρουθυμός);

—Σερβία (Σερ-βία καὶ ὄχι Σερελευθερία (Σερ-ἐλευθερία);

—Ἀλουμίνιον (ἀλου-μίνιον) καὶ ὄχι Ἐδωμίνιον (Ἐδῶ-μίνιον);

Τὰ περίεργα τῶν ἀριθμῶν

Πολλά, πάρα πολλὰ περίεργα παρατηρεῖ κανεὶς στὶς ἀριθμητικὲς πράξεις. Γενικὰ μὲ τοὺς ἀριθμοὺς βλέπουμε ἀποτελέσματα ποὺ ἐκπλήσσουν πολλὲς φορές. Μιὰ πρᾶξι, ἕνα τέχνασμα μὲ τοὺς ἀριθμοὺς μᾶς παρουσιάζει πράγματα περίεργα καὶ ἀξιοπρόσεχτα.

Ἔτσι ἂν πολλαπλασιάσωμεν τὸν ἀριθ. 47.619.043 μὲ τὸν ἀριθμὸν 70 καὶ εἰς τὸ γινόμενον προσθέσωμεν τὸν ἀριθμὸν 323 τί νομίζετε ὅτι θὰ προκύψῃ; Θὰ παρουσιασθοῦν στὴ σειρὰ δέκα τριάρια. δηλ.:

47.619.043
70
3.333.333.010
323
3.333.333.333

Ἂν τὸν ἀριθμὸν 138.888.798.000 διαιρέσωμεν διὰ τοῦ 125 καὶ εἰς τὸ πηλίκον προσθέσωμεν τὸν ἀριθμὸν 727 θὰ προκύψουν δέκα (10) μονάδες, δηλ:

[illegible]
1 111.110 384
[illegible]
1.111.111.111
[illegible]

Κ. ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΣ

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Στερεώσατε ἕνα διαφανὲς χαρτὶ ἐπάνω στὸ σχέδιο καὶ ὁδηγούμενοι ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς χρωματίσατε τὰ μέρη τῆς εἰκόνος ὡς ἑξῆς:

Ὅπου ὑπάρχει:

1 μὲ μαῦρο, 2 μὲ κόκκινο βαθύ, 3 μὲ κόκκινο ἀνοικτό, 4 μὲ κίτρινο, 5 μὲ μπλὲ σκοῦρο, 6 μὲ πράσινο.

Τὰ μέρη τῆς εἰκόνος ποὺ ἔχουν 0, θὰ μείνουν λευκά.

Λεξίγριφος

Ἕν' ἄρθρο κι' ἕνα μέλος
ἑνώθηκαν τὰ δυὸ
καὶ ποιητὴ στὸ τέλος
ἐκάμαν ξακουστό.

Λογοπαικτικὸς Στοιχειόγριφος

Μέγας ὑπῆρξα ποιητὴς
ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων,
κι' εἰς ξένην γλῶσσαν ἔγραψα
σωρείαν ποιημάτων.
Καὶ τώρα, ἕνα γράμμα μου
ἂν πάρῃς, τί θὰ γίνω;
Θαῦμα! δὲν θὰ μεταβληθῶ,
ὁ ἴδιος θὰ μείνω.

Στοιχειοτονόγριφος

Τῆς ἐνδόξου μας Ἑλλάδος
εἶμαι ὄρος φημισμένο·
μὰ χωρὶς κορφὴ ἂν μ' ἀφήσῃς
καὶ μὲ τόνο ξεπεσμένο,
τῆς Ἀσίας ποταμὸ
θὰ μὲ κάμῃς στὸ λεπτό.

Μεταγραμματισμὸς

Βγάζω Α καὶ βάζω Ο
καὶ ἀπὸ τοῦ Αἰγαίου νῆσο
ἄλλη στὸν Σαρωνικὸ
μονομιᾶς θὰ σχηματίσω.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 49ου ΦΥΛΛΟΥ

Ἡ ὀρθογραφία: 2) Ὑπερωρίαι, 3) Σταφυλόκοκκος, 4) Σκωληκόβρωτοι, 5) Μήνυσιν [illegible] [illegible], 6) Μηχανοστικοί, 7) Γραμματοσημοσυλλέκτης.

Τὸ σταυρόλεξον: Ὁριζοντίως 1) Ὄθων—Ἰάθα [illegible] Ἀαρών, 3) [illegible] [illegible] 9) Ἀσία—ἀσία. Καθέτως 1) ὄρος—Κίνα, 2) Σῖναι, 3) [illegible]—ἀπ—εἰ, 3) ναί—ἕνα, 5 [illegible] 7) ἀν[illegible]—ὤν, 8) Κρασὴ, 9) ἁγία [illegible].

Δικτυωτόν: Ὁριζοντίως: [illegible] 10) Φαιος, 11) σαλός, 12) Πό[illegible]

[illegible]αγικὴ εἰκών: Κοπέλο[illegible] (Μαρ.ΚΑ ΠΕΛΟ[illegible] [illegible]ΜΠΑΣ ΤΟΥ Νίκου).

Ἀκροστιχίς: Κανάδας (Κάσος, Ἀνάστασις, Νάξος, Ἀ[illegible]

[illegible]τογραφικόν: [illegible] Ὄσσα, Νεάπις, Πόλις.

Λεξίγριφος: Μυσία (Μῦς—ία)

Μεσοστιχίς: Ἀθῆναι [illegible]ρλος, λίθος, Κρήτη, σο[illegible]ις. [illegible]

Αἴνιγμα: Τα [illegible]

Ἀναγραμματισμός: [illegible]

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Ἦταν μπεκρῆς

—Μοῦ φαίνεται περίεργο πῶς ἔχεις τόσο κόκκινη μύτη. Σὲ τί ὀφείλεται ἄραγε αὐτό;

—Ἀγαπητέ μου, ἡ ζωὴ μοῦ εἶχε δώσει τόσα σκληρὰ χτυπήματα...

—Καλά, καὶ ὅλα στὴ μύτη;

Τὸν ἐφώτισε!

Ὁ ταξιδιώτης στὸν μικρὸ ὑπηρέτη τοῦ ξενοδοχείου:

—Τρέξε, σὲ παρακαλῶ, νὰ ἰδῇς ἂν ξέχασα τίποτα στὸ δωμάτιό μου, γιατὶ τὸ τραῖνο φεύγει σὲ πέντε λεπτά.

Ὁ ὑπηρέτης γυρίζοντας μὲ ἄδειανά τὰ χέρια:

—Μάλιστα, κύριε, ξεχάσατε μιὰ βαλίτσα.

Ἡ κυριολεξία

—Νῖκο, πῶς θὰ τὸ βγάλῃ ἡ ἀδελφή σου τὸ παιδὶ ποὺ θὰ βαφτίσῃ;

—Πῶς θὰ τὸ βγάλῃ; Ἀπ' τὴν πόρτα!!

Χαρτὶ περιτυλίξεως...

Ὁ Κωστάκης γράφει, γράφει:

—Τόσο πολλὰ σᾶς ἔβαλε νὰ γράψετε ὁ δάσκαλος; τὸν ρωτᾶ ὁ πατέρας του.

—Ὄχι μπαμπᾶ, ἀποκρίνεται ὁ μικρὸς ἔξυπνος· ἀλλὰ ὁ ἀντικρυνὸς μπακάλης μοῦ εἶπε νὰ τοῦ πάω γραμμένο χαρτί, γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ σταφίδες. Κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχα ἀρκετό...

Ὁ Σατανᾶς...

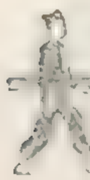
Ὁ ἄτακτος Κωστάκης στέκεται πίσω ἀπὸ τὴν πολυθρόνα τῆς γιαγιᾶς του καὶ τὴν ἐνοχλεῖ μὲ [illegible]ρα ἀστεῖα.

Ἡ γιαγιὰ χάνει τὴν ὑπομονή της καὶ τοῦ λέει:

—Ὕπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ!

Κι' ὁ Κωστάκης:

—Πίσω σου εἶμαι γιαγιά!

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΕΠΙ ΤΟΥ «ΙΚΑΡΟΥ»

Ἡ Α. Ε. ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ι. Μεταξᾶς ἐπεσκέφθη τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς εἰς τὸν ὅρμον Πόρτο Ράφτη τὸ ἐκπαιδευτικὸν Ιστιοφόρον τῆς Ε.Ο.Ν. «Ἴκαρος» μὲ τὸ ὁποῖον ἑκατὸ ναυτοφαλαγγῖται τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. Ἀρρένων Πρωτευούσης ἐξετέλεσαν ἐκπαιδευτικὸν πλοῦν διαρκείας 35 ἡμερῶν. Οἱ ναυτοφαλαγγῖται ὑπεδέχθησαν τὸν Ἀρχηγὸν μὲ ἐκδηλώσεις ἀφαντάστου ἐνθουσιασμοῦ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀρχηγὸς ἐνεθουσιάσθη μὲ τὴν ἐμφάνισιν τῶν ἡλιοκαμένων ναυτοφαλαγγιτῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔμαθε τὰ κατορθώματά των κατὰ τὸν πολυήμερον πλοῦν των στὶς Ἑλληνικὲς θάλασσες. Τὸ ἐκπαιδευτικὸν τῶν ναυτοφαλαγγιτῶν ἔφερε τὸ σῆμα τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Ἐκ τῆς ἐπιθεωρήσεως τοῦ «Ἰκάρου» καὶ τῶν ναυτοφαλαγγιτῶν ὁ Ἀρχηγὸς μετέβη εἰς τὸ παρὰ τὴν Ραφῖναν Στρατόπεδον Ἐκπαιδεύσεως βαθμοφόρων Φαλαγγιτισσῶν ἐξ ὅλων τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων τῆς Ε.Ο.Ν, ὅπου προετοιμάζονται διοργανώτριαι στρατοπέδων καὶ κατασκηνώσεων. Καὶ ἐκεῖ ἡ ὑποδοχὴ του ἀπὸ ἐκπροσώπους τῶν Φαλαγγιτισσῶν ὅλης τῆς Ἑλλάδος ἦτο ἐνθουσιωδεστάτη. Ὁ κ. Ι. Μεταξᾶς κατὰ τὴν παραμονήν του εἰς τὸ ἐν λόγῳ στρατόπεδον — τὸ ὁποῖον σημειωτέον ἐπιθεώρησεν ἅμα τῇ ἀφίξει του εἰς αὐτὸ — συνωμίλησε μὲ τὰς βαθμοφόρους φαλαγγιτίσσας, εἰς τὰς ὁποίας ὑπέβαλε καὶ πολλὰς ἐρωτήσεις σχετικὰς μὲ τὸν τρόπον τῆς ἐγκαταστάσεως καὶ διοργανώσεως στρατοπέδων διὰ τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν.

Ο Κ. Ε. Ν. ΕΙΣ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑΝ

Ὁ συναγωνιστὴς Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Νεολαίας κ. Ἀλ. Κανελλόπουλος καὶ ὁ συναγωνιστὴς Γενικὸς Διοικητὴς Ἠπείρου κ. Φιλοσοφόπουλος ἐπεσκέφθησαν τὴν γραφικὴν Βήσσανην γενόμενοι ἐνθουσιωδέστατα δεκτοὶ ὑπὸ τῶν κατοίκων καὶ τῆς Νεολαίας, διὰ θερμοτάτων καὶ συγκινητικῶν ἐκδηλώσεων ἐμπιστοσύνης καὶ λατρείας πρὸς τοὺς ἡγέτας τοῦ Ἔθνους. Ὁ Κ. Ε.Ν. τὸν ὁποῖον προσεφώνησε διὰ θερμοτάτης προσλαλιᾶς βαθμοφόρος τῆς Ε.Ο.Ν. ἐπεθεώρησε τοὺς σχηματισμοὺς τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ συνειργάσθη μετ᾽ Ἀξιωματούχων. Ἐν συνεχείᾳ μετέβη εἰς Δελβινάκιον, ἔνθα ἔτυχε τῆς ἰδίας ἀποθεωτικῆς ὑποδοχῆς ἀπὸ μέρους τῶν κατοίκων καὶ τῆς Νεολαίας. Καθ᾽ ὅλην τὴν διαδρομὴν ὁ κ. Κανελλόπουλος καὶ ὁ κ. Φιλοσοφόπουλος ἐγένοντο ἀντικείμενα ἐνθουσιωδεστάτων ἐπευφημιῶν καὶ ζητωκραυγῶν ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως.

Εἰς Χάνι Δολιανῶν, ἔνθα οἱ κάτοικοι τῆς Κοινότητος Δολιανῶν κατῆλθον σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, ὁ Κ. Ε. Ν. ἐπεθεώρησε καὶ ὡμίλησε πρὸς παρατεταγμένους σχηματισμούς.

Γενικῶς ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τῶν κατοίκων ὑπῆρξε πρωτοφανής. Εἰς τὰ παιδιὰ τῶν ἀκριτικῶν πληθυσμῶν ἔλαμπε πατριωτικὴ ὑπερηφάνεια.

Εἰς τὴν φρουρὰν Δελβινακίου ὁ κ. Κανελλόπουλος διένειμε διάφορα δῶρα εἰς τοὺς κατενθουσιασμένους στρατιώτας.

Ὁ κ. Κανελλόπουλος ἀνεχώρησε μέσῳ Τρικκάλων, κατὰ τὴν ἐκ Μετσόβου δὲ διέλευσίν του ἐξῆλθον παρ᾽ ὁδὸν ἅπαντες οἱ κάτοικοι καὶ οἱ σχηματισμοὶ τῆς Ε.Ο.Ν. ἐπιφυλάξαντες εἰς αὐτὸν θερμοτάτην ὑποδοχήν.

Ὁ Κ.Ε.Ν. κ. Ἀλ. Κανελλόπουλος συνεχίζων τὴν περιοδείαν του εἰς τὴν Βόρειον Ἑλλάδα ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας Ἰωαννίνων, Τρικκάλων καὶ Λαρίσης καὶ τὰ κατὰ τόπους στρατόπεδα ἐκπαιδεύσεως βαθμοφόρων τῆς Ὀργανώσεως. — Ἤδη ἀνεχώρησε διὰ τὴν Κοζάνην πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ἐκεῖ Σχηματισμῶν τῆς Ε. Ο. Ν.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΟΡΦΩΣΙΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ

Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας, βάσει [illegible] Ἐθνικὸς Κυβερνήτης καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ι. Μεταξᾶς, ἰδιαιτέραν [illegible] μελῶν της. Οὕτω ἱδρύει νυκτερινὰς σχολάς, Σχολεῖα Ἀναλφαβήτων, Σχολεῖα ξένων [illegible] Ὑπ[illegible] τῆς Ε.Ο.Ν.

Σχολεῖα Ἀναλφαβήτων.

Ἀπὸ τῆς 21ης τοῦ μηνὸς θὰ ἀρχίσῃ ἡ λειτουργία τῶν πρώτων Σχολείων Ἀναλφαβήτων τῆς Ε.Ο.Ν., ἀπὸ τὴν Στέγην Φαλαγγίτου Ἀθηνῶν, τὴν Στέγην Φαλαγγίτου Πειραιῶς, τὴν Στέγην Φαλαγγιτίσσης Ἀθηνῶν, τὴν Στέγην Φαλαγγίτου Θεσσαλονίκης, τὴν Στέγην Φαλαγγιτίσσης Θεσσαλονίκης καὶ τὴν Ε.Ο.Ν. Σύρου.

Ἴδια σχολεῖα σὺν τῷ χρόνῳ θὰ ἱδρυθοῦν καὶ εἰς ἄλλας πόλεις, ὅπου τὸ ποσοστὸν τῶν ἀναλφαβήτων [illegible] νός, εἰς τὴν ὁδὸν Χάρωνος 1 καὶ Κωλέττη 34 (Ἀθῆναι), εἰς τὴν ὁδὸν Καραΐσκου 98 (Πειραιᾶ), εἰς τὴν ὁδὸν Ἀμερικῆς 19 (Ἀθῆναι) εἰς τὴν Στέγην Φαλαγγίτου καὶ τὴν Στέγην Φαλαγγιτίσσης (Θεσσαλον[illegible]) καὶ εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. Σύρου. Τὰ Σχολεῖα Ἀναλφαβήτων τῆς Ε.Ο.Ν. εἶναι δύο κατηγοριῶν: Τὰ μὲν τελείως ἀναλφαβήτων, τὰ δὲ παιδιῶν ἡλικίας 10 ἐτῶν καὶ ἄνω, ποὺ διέκοψαν τὴν φοίτησίν των καὶ τὰ ὁποῖα θὰ συνεχίσουν τὰ μαθήματα ἐκ τοῦ σημείου, ὅπου τὰ διέκοψαν, μέχρι συμπληρώσεως τῶν μαθημάτων τοῦ τελευταίου ἔτους τοῦ Δημοτικοῦ.

Ἡ φοίτησις τῶν παιδιῶν εἰς τὰ σχολεῖα Α´ κατηγορίας θὰ εἶναι διετής.

Νυκτερινὰ Γυμνάσια

Θὰ λειτουργήσουν ὅμως καὶ Γυμνάσια Νυ[illegible]κῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, τὰ ὁποῖα θέλουν νὰ μορφωθοῦν περισσότερον.

Τοιαῦτα γυμνάσια θὰ λειτουργήσουν συστηματικὰ εἰς Πειραιᾶ (Γυμνάσιον νέου καὶ παλαιοῦ τύπου), εἰς Νέαν Κοκκινιὰν (Νέου τύπου μέχρι τῆς 4ης Γυμνασίου συμπεριλαμβανομένης), εἰς Θεσσαλονίκην (Νέου τύπου, ὅπως καὶ τοῦ Πειραιῶς). Εἰς τὰ Γυμνάσια τοῦ Πειραιῶς καὶ τῆς Θεσσαλονίκης θὰ προστίθεται κατ᾽ ἔτος καὶ μία τάξις ἕως ὅτου ὁλοκληρωθοῦν.

Εἰς τὰ νυκτερινὰ αὐτὰ Γυμνάσια τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ φοιτήσουν ὁπωσδήποτε ἐργαζόμενοι Φαλαγγῖται καὶ ἐργαζόμεναι Φαλαγγίτισσαι. Μὴ ἐργαζόμενα μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. κατ᾽ οὐδένα λόγον θὰ γίνωνται δεκτὰ εἰς τὰ Γυμνάσια αὐτὰ τῆς Ὀργανώσεως.

Σημειωτέον, ὅτι μελετᾶται ἡ ἵδρυσις Γυμνασίων νυκτερινῶν, ἑνὸς Ἀρρένων καὶ ἑνὸς Θηλέων (νέου τύπου) καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας.

Τμήματα ξένων γλωσσῶν

Ὁμοίως ἀπὸ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου θὰ λειτουργήσουν Τμήματα ξένων γλωσσῶν διὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἰδιαίτερα διὰ Φαλαγγίτας καὶ ἰδιαίτερα διὰ Φαλαγγιτίσσας. Ἐπίσης θὰ γίνῃ ἡ κατανομὴ τῶν μαθητῶν καὶ τῶν μαθητριῶν ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των. Ἡ φοίτησις εἰς τὰ τμήματα αὐτὰ ὡρίσθη διετής. Εἰς τὰ τμήματα τῶν ξένων γλωσσῶν θὰ διδαχθοῦν Γαλλικά, Ἀγγλικά, Γερμανικὰ καὶ Ἰταλικά. Οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι πρὸ τῆς ἐγγραφῆς των θὰ ἐξετάζωνται εἰς τὴν ξένην γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐπιθυμοῦν νὰ μάθουν, ὥστε νὰ τοποθετοῦνται εἰς τὴν ἀνάλογον πρὸς τὰς προόδους των τάξιν. Αἱ ἐγγραφαὶ καὶ διὰ τὰ τμήματα αὐτὰ θὰ γίνωνται, ὅπου ἀναφέραμεν ἀνωτέρω ὡς τόπους πληροφοριῶν διὰ τὰ Σχολεῖα Ἀναλφαβήτων.

Ἐπὶ πλέον ὀργανώνει ἡ Ε.Ο.Ν. τμήματα [illegible] καὶ Στενογραφίας. Εἰς τὰ τμήματα [illegible] ἡ φοίτησις θὰ εἶναι διετής [illegible] 1) Λογιστικά, 2) Διπλογραφία 3) [illegible] Οἰκονομικῆς [illegible] Ἱστορίας Ἐμπορίου καὶ [illegible] Δικαίου.

[illegible] στενογραφίας ἡ φοίτησις θὰ εἶναι δωδεκάμηνος.

Τέλος ἡ «Τεχνικὴ Οἰκοκυρικὴ Σχολὴ» διὰ Φαλαγγιτίσσας εἰς τὴν Νέαν Κοκκινιὰν ἀ[illegible] τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ θὰ πα[illegible] ἀρτιωτέρα.

Αὐτὴ εἶναι ἐν ὀλίγοις ἡ πρώτη προσπάθεια τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ τὴν μόρφωσιν τῶν μελῶν της.

Η ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΑΧΡΗΣΤΩΝ

Καθ᾽ ὅλην τὴν ἡμέραν τῆς 2ας Σεπτεμβρίου — ἀπὸ τῆς 8ης πρωϊνῆς μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου — διεξήχθη μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν ἡ πρώτη ἐξόρμησις τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ [illegible] αἱ Ἀθηναῖαι οἰκοκυραὶ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι κα[illegible] διὰ τὴν πρώτην [illegible] τῆς Ε.Ο.Ν. [illegible] διάφορες βιομηχανίες μας [illegible]

Ἡ [illegible] ποσότης ἀχρήστων εἶναι [illegible] τῆς [illegible]

Οὕτω συνελέγησαν μεγάλαι ποσότητες ἀχρήστου χάρτου, πολὺ μεγαλύτεραι ποσότητες διαφόρων μετάλλων, παλαιὰ βιβλία καὶ περιοδικά, ἀκόμη δὲ καὶ [illegible] μαγειρικὰ σκεύη τὸ μέταλλον τῶν ὁποίων δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς πρώτη ὕλη.

Ὅταν πολλοὶ ἐνόμιζαν ὅτι δὲν προσέφεραν πολλὰ πράγματα, τότε διὰ νὰ ἐνισχύσουν τὴν προσπάθειαν τῆς Ε.Ο.Ν. ἔδιδαν καὶ ἀντικείμενα ποὺ ἀφαλῶς κάποτε θὰ τοὺς [illegible] ἔργα [illegible] οἰκογενειακὰ ἐξαρτ-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

μαστεν ὁλόκληρο τὸν πολυέλαιον ἀπὸ τὸ σαλόνι της καὶ τὸν ἔδωσε στὰ παιδιὰ τῆς Ε.Ο.Ν., τὰ ὁποῖα ἔμειναν κατάπληκτα. Μιὰ ἄλλη οἰκοκυρὰ ἐλευθερώσε τὸ καναρίνι της καὶ προσέφερε τὸ κλουβὶ στὴν Ε.Ο.Ν.

Πολλὲς ἐξ ἄλλου οἰκοκυραὶ προσέφεραν παλαιὰ βιβλία — τόμους ὁλόκληρους μεταξὺ τῶν ὁποίων τὰ πιὸ πολλὰ καταλλήλως ἀπολυμαινόμενα μποροῦν νὰ διατεθοῦν εἰς τὶς βιβλιοθῆκες τῆς Ε.Ο.Ν.

[illegible]

Ἄλλος πάλιν προσέφερε ἕνα σπαθί, [illegible] Στοὺς [illegible] νων ποὺ συνελέγησαν ξεχωρίζει κανείς: ξυριστικὲς μηχανές, τραπουλόχαρτα, τηγάνια, κατσαρόλες, φουφοῦδες καὶ πολλὰ οἰκιακὰ σκεύη. Χωριστὰ φυσικὰ τὰ διάφορα μέταλλα καὶ τὰ ἄχρηστα χαρτιὰ ποὺ ἀποτελοῦν καὶ τὸν μεγάλον ὄγκον τῶν συλλεγέντων.

Ὅλων αὐτῶν τῶν ἀχρήστων γίνεται ἤδη ἡ ταξινόμισις διὰ νὰ διατεθοῦν ἀναλόγως εἰς τὰς διαφόρους βιομηχανίας μας ὡς πρῶται ὗλαι. Ἡ ἐργασία τῆς ταξινομήσεως γίνεται εἰς τὴν ἀποθήκην τῆς Ε.Ο.Ν., θὰ τελειώσῃ δὲ ἐντὸς τῶν ἡμερῶν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὡς πληροφορούμεθα, ἡ περισυλλογὴ θὰ συνεχισθῇ κατὰ διαστήματα, βάσει ἰδίου σχεδίου τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Θὰ γίνεται δὲ χωριστὰ κατὰ συνοικίας καὶ χωριστὰ κατ' εἶδος. Ἄλλην ἡμέραν δηλαδὴ θὰ γίνεται ἡ περισυλλογὴ τοῦ ἀχρήστου χάρτου καὶ ἄλλην τῶν μετάλλων.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας θεωρεῖ καθῆκον της ἐπιβεβλημένον νὰ ἐκφράσῃ τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας πρὸς τὴν Κοινωνίαν τῶν πόλεων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, διὰ τὴν προθυμίαν μεθ' ἧς ἀπήντησαν εἰς τὴν ἔκκλησίν αὐτῆς τὴν ἀναφερομένην εἰς τὴν περισυλλογὴν ἀχρήστων.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐξορμήσεως αὐτῆς τῆς Ε.Ο.Ν. ἀνώτερα πάσης προσδοκίας, καταδεικνύουν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὴν στοργὴν μεθ' ἧς ἡ Ἑλληνικὴ Κοινωνία περιβάλλει τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας, τὸ ὑπέροχον τοῦτο δημιούργημα τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου Ἰωάννου Μεταξᾶ καὶ δίδουν εἰς αὐτὴν ὅλας ἐκείνας τὰς ἠθικὰς δυνάμεις διὰ τῶν ὁποίων χωροῦν πρὸς ὁλοκλήρωσιν τῶν σκοπῶν της.

Η ΙΔΡΥΣΙΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΝ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Καθωρίσθη ὡς ἑξῆς ἡ σύνθεσις τοῦ Προσωπικοῦ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Ἐπιθεωρήσεως τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως κατόπιν σχετικῆς διαταγῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου περὶ ἱδρύσεως 9 Ἐπιθεωρήσεων.

Γενικὸς Διευθυντὴς Ἐπιθεωρήσεως: Διοικητὴς Σταῦρος Καφάλης.

Ἀποσπασμένος εἰς Κεντρικὴν Διοίκησιν μὲ εἰδικὴν ἐντολὴν γενικῶν ἐπιθεωρήσεων, Διοικητὴς Ζαρκαδας Γεώργιος.

Ἐπιθεωρητὴς	1ης	Ἐπιθεωρ.:	Πανταλέων Γ.
»	2ας	»	Λεμπέσης Α.
»	3ης	»	Χαινάς Γ.
»	4ης	»	Πανούσης
»	5ης	»	Πολυχρο[illegible]
»	6ης	»	Γαρουφαλῆς Α.
»	8ης	»	Γρηγοριάδης Ν.

Οἱ Ἐπιθεωρηταὶ τῆς 7ης καὶ 9ης Ἐπιθεωρήσεως θὰ ὁρισθοῦν διὰ νεωτέρας Διαταγῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ.

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ

Ὁ συγγραφεὺς καὶ συνεργάτης τῆς Ε.Ο.Ν. Δημήτριος Μπόγρης ἀνεχώρησεν εἰς Λάρισαν, Κοζάνην, Γρεβενά, Καστοριάν, Φλώριναν, Ἔδεσσαν, Γιαννιτσά, Νάουσαν, Βέροιαν, Θεσσαλονίκην, Πολύγυρον, Κιλκίς, Σέρρας, Σιδηρόκαστρον, Δράμαν, [illegible], Νευροκόπιον, Καβάλλαν, Ἐλ[illegible], [illegible] στιάδα, ὅπου θὰ ὁμιλήσῃ πρὸς μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. Εἰς τὰς ἰδίας διαλέξεις του ἡ [illegible] θὰ εἶναι ἐλευθέρα καὶ εἰς μὴ μέλη τῆς Ὀργανώσεως.

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΤΗΣ ΑΝΕΜΟΠΟΡΟΥ

Τὴν Κυριακὴν ἐτελέσθη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου 40ήμερον μνημόσυνον εἰς μνήμην τῆς ἡρωικῆς ἀνεμοπόρου μας Νίκης Περακάκη. Παρέστησαν Συναγωνίστριαί της καὶ πλεῖστοι τῶν Βαθμοφόρων τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Πρωτευούσης. Ὁμοίως ἐτελέσθη μνημόσυνον εἰς μνήμην τῆς Περακάκη εἰς Θεσσαλονίκην ὑπὸ τῆς αὐτόθι Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Θηλέων Θεσσαλονίκης.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν

Ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ μηνὸς καθιερώθη τὸ [illegible] τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς «Ἐ[illegible] στροφῆς τοῦ Ὕμνου τῆς Νεολαίας καὶ ἐν συνεχείᾳ τῆς πρώτης στροφῆς τοῦ Ὕμνου τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΟΙ ΑΘΛΗΤΙΚΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[illegible] τῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, προητοιμάσθησαν δραστηρίως δι' αὐτούς. Ἐκ παραλλήλου [illegible] σαν.

ΤΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἀπὸ τῆς 12ης τρ. ἤρχισεν ἡ λειτουργία τῶν πρατηρίων τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὸ ὄπισθεν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγ. Γεωργίου τοῦ Καρύτση κατάστημα, ὅπου θὰ πωλοῦνται τοῖς μετρητοῖς στολαὶ καὶ ἄλλα εἴδη χρήσιμα διὰ τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν.

Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

Μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐτελέσθησαν εἰς [illegible] Πειραιῶς τὰ ἐγκαίνια τῆς 1ης Ἐκθέσεως Ὑγιεινῆς τοῦ Α' Τάγματος Φαλαγγιτῶν Πειραιῶς. Τὴν ἔκθεσιν ἐπεσκέφθησαν πολλοὶ ἐπίσημοι τοῦ Πειραιῶς, γονεῖς καὶ κηδεμόνες τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν., οἵτινες ἐξεφράσθησαν μὲ ἐνθουσιασμὸν διὰ τὸ ἔργον τοῦτο τῶν Φαλαγγιτῶν.

ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ ΔΑΣΥΛΛΙΟΥ

Ὁ [illegible] τῶν καὶ σκαπανέων ἐκαθά[illegible] ται κατὰ περιόδους ἀπὸ συνεργεία τοῦ 4ου Ὑποτομέως, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀναλάβει τὴν φροντίδα αὐτή.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ

Ὁ 9ος Ὑποτομεὺς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς διωργάνωσε μίαν καλλιτεχνικὴν καὶ θεατρικὴν ἑορτὴν μὲ τὴν σύμπραξιν τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Πειραιῶς εἰς τὸ θέατρον «Ζέφυρος» ὑπὲρ τῆς Βασιλικῆς Ἀεροπορίας. Τὸ πρόγραμμα πλουσιώτατο μὲ ἐκτελέσεις δημοτικῶν καὶ κλεφτικῶν τραγουδιῶν, μὲ ὡραίας ἀπαγγελίας Ἐθνικῶν ποιημάτων καὶ μὲ παράστασιν τοῦ θεατρικοῦ ἔργου «Ἐθνικὸς παλμός» τοῦ κ. Γ. Κουτρουμπάκη ἐνθουσίασε τοὺς πολυπληθεῖς θεατάς.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΨΥΧΑΓΩΓΙΑΝ ΤΗΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΗΣ

Α. [illegible] καὶ αἱ Σκαπάνισσαι [illegible]

ΑΙ ΕΞΟΧΑΙ ΤΗΣ ΒΟΥΛΑΣ

[illegible] Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ μείνουν εἰς τὴν ἐξοχὴν μέχρι τῆς 17ης ἢ 18ης Σεπτεμβρίου. Ἕως τώρα στὶς ἰδίες ἐξοχὲς πέρασαν ἀπὸ 20 ἡμέρες τοῦ καλοκαιριοῦ ἄλλα 4.000 περίπου παιδιὰ τῆς Ε.Ο.Ν., Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσες.

ΔΩΡΕΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΝ ΘΗΛΕΩΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁ ἰατρὸς κ. Ν. Καραμισούτης δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πειραιῶς ἐγνώρισεν ὅτι διαθέτει [illegible] τῆς Ε.Ο.Ν. μίαν κλίνην τῆς Κλινικῆς του [illegible] δωρεάν.

[illegible] τῆς Ε.Ο.Ν. [illegible] εὐχαριστοῦσα θερμῶς.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ ΕΚ ΤΟΥ ΑΧΡΗΣΤΟΥ ΧΑΡΤΟΥ

Ὅλαι αἱ ἐργαζόμεναι εἰς Ἐργοστάσια [illegible]

Ἀθλητισμός

ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Τὴν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν εἰς τὸ Ὀλυμ[illegible]

Τὸ πρόγραμμα περιελάμβανεν ἑπτὰ ἀγωνίσματα ἐλευθέρας, ὑπτίας καὶ προσθίας κολυμβήσεως, σκυταλοδρομίαι 4X50 καὶ ἐπιδείξεις καταδύσεων. Τῶν ἀγώνων μέτοχοι περίπου ὀγδοήκοντα Φαλαγγῖται κολυμβηταὶ φοιτηταὶ καὶ σπουδασταὶ τῶν Ἀνωτάτων ἐκπαιδευτικῶν Ἱδρυμάτων. Πρόκειται περὶ τῆς πρώτης ἐκδηλώσεως μιᾶς σημαντικῆς προσπαθείας, ἡ ὁποία κατεβλήθη φέτος διὰ τὴν συστηματικὴν ἐκπαίδευσιν τῶν Φαλαγγιτῶν [illegible] ὡς καὶ γενικῶς τῆς ἐπιδόσεως εἰς τὰ ναυ[illegible]

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακών Διοικήσεων

ΘΡΑΚΗ

ΚΟΜΟΤΙΝΗ.-- Ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς ἑορταστικῆς μορφῆς, τὴν ὁποίαν παρουσίασε τὸ Πανελλήνιον κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς ἱστορικῆς ἐπετείου τῆς Ἐθνοσωτηρίου ἡμέρας τῆς 4ης Αὐγούστου, ἐν μέσῳ τοῦ γενικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ποὺ ἐκυριαρχεῖ εἰς κάθε τι τὸ Ἑλληνικόν, αἱ Φάλαγγες τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, τῶν Σκαπανέων καὶ Σκαπανισσῶν τῆς Θράκης, μὲ δύναμιν ψυχικὴν ἀνέκφραστην καὶ μὲ ὡλοκληρωμένην τὴν πίστιν πρὸς τὰς ἰδέας καὶ τὰ ἰδανικὰ τῆς ζωῆς των, κατῆλθον παρατεταγμέναι διὰ νὰ ἑορτάσουν καὶ αὐταὶ ξεχωριστὰ καὶ μαζὶ μὲ ὅλον τὸν Ἑλληνισμὸν τὴν ἡμέραν αὐτὴν τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς ἑλληνικῆς των ψυχῆς ἀπὸ τὸν σκοτεινὸν κλοιὸν τῆς κακῆς καθοδηγήσεως καὶ νὰ ἐκφράσουν τὴν ἀνείπωτη εὐγνωμοσύνην των πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν καὶ Σωτῆρα τῆς Ἑλλάδος Ἰωάννην Μεταξᾶν, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα καὶ μόνον ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἠλεκτρίζῃ καὶ νὰ συναρπάζῃ πρὸς πᾶν Ἐθνικὸν σκίρτημα τὰς Ἑλληνικὰς ψυχάς.

Ἡ Ἐθνικὴ Νεολαία τῆς Θράκης, διὰ τῆς γενικῆς συμμετοχῆς της εἰς τὸν ἐθνικὸν πανηγυρισμὸν τῆς 4ης Αὐγούστου ἔδειξε διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ὅτι αἰσθάνεται καὶ πιστεύει εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὸν Δημιουργὸν τῆς Νέας Ἑλλάδος καὶ ὅτι εἶναι πάντα πρόθυμη νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑψηλὴν ἀποστολήν, τὴν ὁποίαν τῆς ἐκληροδότησαν ἡ Μεγάλη Ἑλλὰς καὶ ὁ Ἀρχηγός.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.-- Ὁ Βολεριάδης Δημήτριος, μέλος τῆς Ε.Ο.Ν., Ὑποδιοικητὴς τοῦ Ναυτικοῦ Τμήματος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Θεσσαλονίκης, ἀνεῦρε καὶ παρέδωκεν εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Ἀρχὴν πορτοφόλιον περιέχον χαρτονομίσματα καὶ ἄλλας ἀξίας συνολικοῦ ποσοῦ 196.000 δραχμῶν. Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Α. Θ. δι' ἡμερησίας διαταγῆς του ἐξῆρε τὴν καλὴν πρᾶξιν τοῦ χρηστοῦ βαθμοφόρου τῆς Ε.Ο.Ν.

ΔΡΑΜΑ. Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Ε.Ο.Ν. Δράμας, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ὑποδιοικήσεως Δράμας καὶ τῶν ἐπιτελῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως καὶ Ὑποδιοικήσεως, μετέβη εἰς τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς 281ης Φάλαγγος Ὑποδιοικήσεως Δράμας καὶ ἐπεθεώρησε τὰ τμήματα.

Κατ' ἀρχὴν ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς Καλοῦ Ἀγροῦ, Φωτολιβέους, Σιτάγρων, Ἀμπελακίων καὶ Μαυροτόπου, ἀκολούθως δὲ τοὺς Σχηματισμοὺς Προσωτσάνης, ἕδραν τῆς 246 Φάλαγγος.

Ἐγένοντο ἐπίσης αἱ τακτικαὶ συγκεντρώσεις Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων τῶν Σχηματισμῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως καθ' ἃς ἀνεπτύχθη εἰς τὰ μέλη τὸ Διάγγελμα τοῦ Ἀρχηγοῦ πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΗΠΕΙΡΟΣ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ. Αἱ Φαλαγγίτισσαι τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Θηλέων [illegible] Δουρούτη, κατέθεσαν στέφανον εἰς τὴν ἀναμνηστικὴν στήλην τῶν πεσόντων Ἡρώων τοῦ 1[illegible] καὶ εἰς εἰδικὴν τελετὴν ποὺ διωργάνωσαν αἱ ἴδιαι. Ἀκολούθως ἀπέστειλαν τὸν κάτωθι χαιρετισμὸν πρὸς ὅλα τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. [illegible] τῆς γιὰ τὴν προκοπὴ τῆς χώρας.

Ἠπειρωτοποῦλες ἡμεῖς ἔχουσαι μέσα μας τὴν φλόγα καὶ τὸν πατριωτισμὸ ποὺ μᾶς κληρονόμησαν οἱ ἔνδοξοι καὶ τιμημένοι πρόγονοί μας, ἐμπνευσμένες κι' ἀπὸ τὴν αὐταπάρνησι καὶ τὸν πατριωτισμὸ τῶν ἐνδόξων Ἡρώων τοῦ 12-13 ποὺ τάφηκαν γιὰ τὸν ξεχωρισμό μας στὶς Ἠπειρωτικὲς κορφὲς κι' ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴ Δουρούτη, ὅταν μὲ τὸν Βελισσαρίου τὸν τιμημένο Ἀρχηγὸ τραβοῦσαν γιὰ τὰ Γιάννενα, Συναγωνισταὶ καὶ Σᾶς σᾶς ἀντιπροσωπεύσαμε ὅλους σ' ἕνα καθῆκον ἀποδόσεως φόρου τιμῆς κι' εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς θαμμένους Ἥρωας τοῦ 13 κοντὰ στὸ Στρατόπεδό μας, ὅπου καὶ Στήλη Ἀναμνηστική.

Ἐμπρὸς μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. τῆς Ἑλλάδος, ἂς ἀγωνισθοῦμε σὰν ἀπόγονοι μιᾶς τέτοιας γενεᾶς καὶ ἂς ταχθοῦμε φρουροὶ πιστοὶ τῶν Ἱερῶν ὑποθηκῶν τῶν Προγόνων ἂς δειχθοῦμε συνεχισταὶ τῶν μεγάλων ἐκείνων ἰδεωδῶν, ἂν θέλουμε μιὰ μέρα μὲ δίκαιη περηφάνεια νὰ ποῦμε στὸ Μεγάλο Ἀρχηγό, ἰδοὺ Ἑλλάδα ἀναγεννημένη ἀπὸ μᾶς».

Πρὸ μηνὸς ἤρχισαν μαθήματα μουσικῆς παρὰ τῆς καθηγητρίας τοῦ βιολιοῦ Ὄλγας Μέντζου εἰς τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. Θηλέων Βησσάνης.

Στερεὰ Ἑλλάς

ΛΑΜΙΑ.— Ζωηροτάτη [illegible] ἡ κίνησις τῆς IV Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Θηλέων Φθιωτιδοφωκίδος καθ' ὅλον τὸν μῆνα Αὔγουστον. Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ μηνὸς ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπόπτου ἐπεθεώρησε τοὺς σχηματισμοὺς Λοκρίδος.

Αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπανίσσαι τῆς Λαμίας - Μώλου καὶ Ἀταλάντης συνοδευόμεναι ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικητρίας καὶ τῶν Βαθμοφόρων των ἐξέδραμον εἰς Ἀσπρονέρι Καμμένων Βούρλων εἰς τὸ ὁποῖον τοὺς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ περάσουν μίαν ἀξέχαστη ἡμέρα ψυχαγωγίας στὸ ὕπαιθρον, κάτω ἀπ' τὰ πεῦκα.

Εἰς τὴν ἕδραν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως διενηργήθη ἔρανος ὑπὸ Φαλαγγιτισσῶν ὑπὲρ τῆς Βασιλικῆς Ἀεροπορίας συνελέγη δὲ τὸ ποσὸν τῶν 4.400 δρχ.

Ὁ ἔρανος συνεχίζεται καὶ εἰς τοὺς ἐκτὸς ἕδρας σχηματισμούς.

Ἤρχισε λειτουργοῦν τὸ Στρατόπεδον τῆς IV Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Φθιωτιδοφωκίδος εἰς τὸ μαγευτικὸν τοπίον Ρόχη - Καρπενησίου. Ἐστρατοπέδευσαν 40 Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπανίσσαι αἱ ὁποῖαι ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς Διοικητρίας ζοῦν εὐτυχισμέναι

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΠΑΤΡΑΙ.- Οἱ λοχῖται τῆς Ὑποδιοικήσεως Πατρῶν Λεβιδιώτης Ἀνδρέας καὶ Κωστήρης Χρηστος, Νομαρχιακοὶ ὑπάλληλοι, παρουσιασθέντες εἰς τὸν Περιφερειακὸν Διοικητὴν Ἀχαΐας ἐνεχείρισαν εἰς αὐτὸν ἀνὰ δρ. 100 ἕκαστος, ὡς προσφορὰν των ὑπὲρ ἀντικαταστάσεως τῆς δολοφονηθείσης «Ἕλλης» ἢ ὑπὲρ οἱουδήποτε ἄλλου ἐθνικοῦ σκοποῦ, τὸν ὁποῖον ἤθελεν ὁρίσει ὁ Ἀρχηγός. Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς συνεχάρη ἀμφοτέρους διὰ τὴν πατριωτικήν των ταύτην ἐκδήλωσιν.

Ἐπίσης οἱ Φαλαγγῖται τοῦ Τάγματος Διακοφτοῦ προσέφεραν ἐξ ἐράνου διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν δραχ. 200, ἃς καὶ ἀπέστειλαν εἰς τὸν κ. Νομάρχην ὡς Γεν. Ἐπόπτην Ε.Ο.Ν. Ἀχαΐας. Καὶ οἱ Φαλαγγῖται Λουσικῶν συνεκέντρωσαν ἐξ ἐράνου δρ. 200 ἃς ἀπέστειλαν εἰς τὸν κ. Νομάρχην.

ΝΑΥΠΛΙΟΝ. Ὁ κ. Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. τοῦ Νομοῦ μας Νομάρχης κ. Λεμπέσης μετὰ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ κ. Σωτ. Μουτούση Γεν. Γραμματέως τῆς Νο[illegible]ρινθίας, ἵνα ἐπιθεωρήσουν τούτους καὶ ἐλέγξουν τὴν συντελουμένην ἐργασίαν ἐν τῷ στρατοπέδῳ, παραμείναντες καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἡ τάξις τοῦ Στρατοπέδου, ἡ πειθαρχία τῶν βαθμοφόρων, ἡ κατὰ προκαθωρισμένον πρόγραμμα ἐκπαίδευσις, θεωρητικὴ καὶ πρακτική, σωματικὴ καὶ στρατιωτικὴ προπαίδευσις, ἐθνικὴ διαπαιδαγώγησις κλπ. ὑπῆρξαν ἀρκούντως ἱκανοποιητικά.

Εἰς τὸ μεσημβρινὸν συσσίτιον παρεκάθησαν καὶ συνέφαγον μετὰ τῶν στρατοπεδευμένων μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. οἱ κ.κ. Γεν. Ἐπόπτης καὶ Περιφ. Διοικητὴς ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς Φιλαρμονικῆς Ε.Ο.Ν. Ἄργους, ἥτις εἶχε μεταβῆ πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν στρατοπεδευμένων. Μετὰ τὸ συσσίτιον ἐπηκολούθησαν ᾄσματα ὑπὸ τῆς χορῳδίας βαθμοφόρων τοῦ Στρατοπέδου, χοροὶ καὶ τέλος ὁμιλία τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ [illegible] Μεταξᾶ. Τὴν [illegible] ἔκλεισεν ἡ ἀνάγνωσις τῆς ὑπὸ τῶν [illegible]δευομένων βαθμοφόρων ἐκδιδομένης ἐφημερίδος, μὲ πλούσιον ὑλικὸν καὶ δροσερὸν πνεῦμα ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Στρατοπέδου, δεῖγμα τῆς πνευματικῆς των μορφώσεως καὶ ἐξυψώσεως ἐπιτυγχ[illegible] τῶν νέων ὑπὸ τῆς Ὀργανώσεώς μας. Τέλος ἀνεκρούσθησαν ὑπὸ τῆς Φιλαρμονικῆς τῆς Ε.Ο.Ν. οἱ ὕμνοι τῆς Νεολαίας, 4ης Αὐγούστου καὶ Ἐθνικός. Ὑπὸ τ[illegible] τῶν στρατοπεδευμένων ἀπεχώρησαν οἱ ἐπισκέπται καὶ ἐπιθεωρηταὶ κ.κ. Γεν. Ἐπόπτης καὶ Περιφ. Διοικητὴς ἀποχαιρετήσαντες τούτους καὶ συγχαρέντες τὸν ἀκούραστο Στρατοπεδάρχην καὶ Ὑποδιοικητὴν Ναυπλίας μετὰ τῶν ἐκπαιδευτῶν του βαθμοφόρων, οἵτινες τόσας προσπαθείας καταβάλλουν διὰ τὴν ἀρτίαν μόρφωσιν τῶν ἐκπαιδευομένων.

— Τὴν 23 Αὐγούστου ἐγένετο ἡ ὁρκωμοσία τῆς Τετραρχίας Νέας Κίου, ὑπὸ τοῦ κ. Γεν. Ἐπόπτου Ε.Ο.Ν. κ. Λεμπέση καὶ τῶν Περιφ. Διοικητῶν Ἀρρένων καὶ Θηλέων. Μετὰ τὴν ὁρκωμοσίαν ἐπηκολούθησεν ἐπιθεώρησις τῶν Σχηματισμῶν τῆς Ε.Ο.Ν., ἥτις ὑπῆρξε λίαν ἱκανοποιητική. Εἰς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ εἰς τὸ παρευρισκόμενον πλῆθος ὡμίλησεν ὁ κ. Γενικὸς Ἐπόπτης διὰ τὸ συντελούμενον ἔργον ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τὰ ἀ[illegible] τῆς 4ης Αὐγούστου, διακοπτόμενος ἀπὸ τὰς ζητωκραυγὰς τοῦ πλήθους ὑπὲρ τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τῆς Ε.Ο.Ν.

Ὡσαύτως τὴν 26 Αὐγούστου ἑορτὴν τοῦ Ἁγ. Ἀδριανοῦ ἡ Περιφ. Διοικήτρια Θηλέων κ. Λεμπέση καὶ ὁ Περιφ. Διοικητὴς Ἀρρένων κ. Μουτούσης ἐπεσκέφθησαν τὸν Σχηματισμὸν Ἁγ. Ἀδριανοῦ καὶ ἐπεθεώρησαν τοῦτον μεθ' ὃ ἐνώπιον τοῦ παρακολουθοῦντος ἐνθουσιώδους πλήθους ὡμίλησεν ὁ Περιφ. Διοικητὴς διὰ τὸ ἔργον τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ αὐτῆς Ἰωάννου Μεταξᾶ διακοπτόμενος ἀπὸ ζητωκραυγάς. Αἱ ἐπιθεωρήσεις τῶν ἄνω Σχηματισμῶν διεπίστωσαν τὴν πρόοδον τῆς ὀργανώσεως καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν μεθ' οὗ περιβάλλει ταύτην ὁ Λαός.

ΚΡΗΤΗ

ΧΑΝΙΑ. - Καθ' ἅπασαν τὴν Περιφ. Διοίκησιν συνεχίζονται κανονικῶς αἱ συγκεντρώσεις τῆς Τετάρτης.

— Ἤρχισαν αἱ προπονήσεις εἰς τὴν σκοποβολὴν διὰ τοὺς προκηρυχθέντας σκοπευτικοὺς ἀγῶνας ὑπὸ συναγωνιστοῦ [illegible] ἀξιωματικοῦ. Τρὶς τῆς ἑβδομάδος γίνονται [illegible]εις ἀθλητισμοῦ στίβου διὰ τὸν προκηρυχθέντα Δεύτερον Ἀθλητικὸν Διαγωνισμὸν τῆς 15ης Σεπτεμβρίου.

Ἡ ὁμαδάρχης Χρύσα Χατζημιχάλη εἰς κολυμβητικὰς προπονήσεις ἔσωσεν ἐκ πνιγμοῦ Φαλαγγίτισσαν, σπεύσασα μὲ θάρρος καὶ ἑτοιμότητα νὰ παράσχῃ εἰς αὐτὴν τὰς βοηθείας της.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ. Ἡ ἑορτὴ τῆς 4ης Αὐγούστου ἑωρτάσθη πανηγυρικῶς ὄχι μόνον ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. Ρεθύμνης ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν [illegible] 256 [illegible] ἀποδόσεως τιμῶν κλπ. Τὸ ἑσπέρας συμμετέσχεν εἰς τὴν ὑπὸ τῆς τοπικῆς ἐπιτροπῆς ὀργανωθεῖσαν ἑορτήν,

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακών Διοικήσεων

διά διαφόρων άπαγγελιών καί τοπικών χορών. Άλλά καί είς τούς άλλους σχηματισμούς τής Περ. Διοικήσεως Άρρένων Ρεθύμνης καί ή προεορταστική κίνησις ύπήρξεν ίκανοποιητική. Ίδιαίτερον τόνον είχεν ή έορτή είς τό Στρατόπεδον «Ί. Μεταξάς» είς Άσωμάτους όπου συνέρρευσαν καί πολλοί χωρικοί διά νά συνεορτάσουν μετά τών Φαλαγγιτών.

—Είς τό Στρατόπεδον τής Ε.Ο.Ν. Άρρένων έγένοντο αί έξετάσεις τών έκπαιδευθέντων είς τήν Α' περίοδον έκπαιδεύσεως αύτού. Είδική έξεταστική έπιτροπή άποτελουμένη έκ τού άναπληρωτού τού Περ. Διοικητού Α' Έπιτελούς τής Περ. Διοικήσεως καί τών Διευθυντών τού ΙΙ, ΙΙΙ, V γραφείων έξήτασαν τούς έκπαιδευθέντας ύποψηφίους βαθμοφόρους καί διεπίστωσαν τήν ίκανοποιητικήν άπόδοσιν τής έν τώ Στρατοπέδω έκπαιδεύσεως.

—Τήν 15ην Αύγούστου πολεμικήν έορτήν τού 44ου Συντάγματος Πεζικού, τό έπιτελείον τής Περ. Διοικήσεως Άρρένων μετέβη είς τό τελεσθέν μνημόσυνον ύπέρ τών πεσόντων, ένώ τμήμα τής Α' 255 Φάλαγγος μετά τού Στρατού άπέδιδον τιμάς.

—Ένώπιον τετραμελούς έπιτροπής, άποτελουμένης έκ τής Περιφερειακής, τής Στρατοπεδάρχου, τής Αης Έπιτελούς καί Δ)τρίας ΙΙ καί V Γραφείου έγένοντο αί έξετάσεις τών συναγωνιστριών τής Βας άποστολής τού στρατοπέδου τής Ε.Ο.Ν. Θηλέων Ρεθύμνης.

—Τήν ίδια μέρα 40 Φαλαγγίτισσαι έκ Βάμου Χανίων αί όποίαι είχον έκδράμει είς Ρέθυμνον έπεσκέφθησαν τό Στρατόπεδον «Ίωάννης Μεταξάς». Έκεί παρέμειναν άρκετή ώρα καί άφού τούς προσεφέρθη γεύμα καί διεσκέδασαν μέ τά μέλη τού Στρατοπέδου άνεχώρησαν άφού προηγουμένως έξέφρασαν τήν εύχαρίστησίν των διά τήν γνωριμίαν καί φιλοξενίαν των μέ τάς συναγωνιστρίας των τής Ρεθύμνης.

—Έξήκοντα Φαλαγγίτισσαι τού Τάγματος Σελλί Θ 255ης Φάλαγγος τής Περιφερειακής Διοικήσεως Ρεθύμνης, μέ έπί κεφαλής τήν Διοικήτριάν των, έπεσκέφθησαν τό Στρατόπεδον Ε. Ο. Ν. Θηλέων.

Τήν αύτήν ήμέραν, έπ' εύκαιρία τής λήξεως τής Βας άποστολής τού Στρατοπέδου «Ίωάννης Μεταξάς» έγένετο έορτή, είς ήν έκλήθησαν ή χορωδία τής Ε. Ο. Ν. μετά τής ένοργάνου μουσικής. Καθ' όλην τήν ήμέραν τά μέλη τού Στρατοπέδου μετά τών έπισκεπτριών συναγωνιστριών των διεσκέδασαν μέ έξαιρετικό κέφι.

Άπασαι αί κατασκηνώτριαι άνεχώρησαν κατευχαριστημέναι διά τήν ώραίαν καί άξέχαστη συναγωνιστική ζωή πού πέρασαν τίς 20 ήμέρες στό Στρατόπεδο. Ή άναχώρησίς των έγινε μέ ζητωκραυγάς ύπέρ τού Άρχηγού καί τής Ε. Ο. Ν.

ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ (Κρήτης).— Έλαβον χώραν συγκεντρώσεις είς άπαντας τούς Σχηματισμούς τής Περιφερείας καί άνεπτύχθη καταλλήλως ύπό βαθμοφόρων τό Διάγγελμα τού Άρχηγού πρός τόν Έλληνικόν Λαόν κατά τήν 4ην Αύγούστου.

—Όλα τά τμήματα τής Περ. Διοικήσεως προσέφεραν διά τήν άντικατάστασιν τού εύδρόμου μας «Έλλη».

ΤΑ ΝΗΣΙΑ

ΧΑΛΚΙΣ.— Χάρις είς τήν συμβολήν τής Ε.Ο.Ν. Εύβοίας ό έορτασμός τής τετάρτης έπετείου τής Έθνοσωτηρίου Μεταβολής τής 4ης Αύγούστου καθ' όλην τήν Εύβοιαν ύπήρξε λαμπρός.

Ό πανηγυρισμός ένταύθα ήρχισε πολύ πρό τής 4ης Αύγούστου διά διαφόρων έορτών, πανηγυρικών συγκεντρώσεων τών μελών τής Ε. Ο. Ν. κατά τάς όποίας άνεπτύχθησαν διάφορα θέματα άπό Βαθμοφόρους τής Όργανώσεως.

Τήν παραμονήν τής 4ης Αύγούστου έγένετο τελετή στέψεως τού Μνημείου Πεσόντων ύπό τών Περ. Διοικήσεων Άρρένων καί Θηλέων. Τμήματα Φαλαγγιτών καί Σκαπανέων καθώς καί δύναμις Φαλαγγιτισσών καί Σκαπανισσών είχον παραταχθή είς τόν πρό τού Μνημείου χώρον καθώς καί ή Φιλαρμονική τής Όργανώσεως, ήτις άπέδιδε τιμάς.

Έκ τών έπισήμων προσήλθον ό Γενικός Έπόπτης Ε. Ο. Ν. Νομάρχης Τοράκης, ό κ. Δήμαρχος, ό κ. Φρούραρχος, καί αί λοιπαί άρχαί τής πόλεως καί πλήθος κόσμου καθώς καί οί Περιφερειακοί Διοικηταί Άρρένων κ. Γ. Χοϊνάς καί Θηλέων Δίς Κυριακούλη. Ή Φιλαρμονική τής Όργανώσεως άνέκρουσε τόν Έθνικόν Ύμνον καί τούς Ύμνους 4ης Αύγούστου καί τής Ε. Ο. Ν.

Τήν πρωΐαν τής 4ης Αύγούστου τμήματα Ε. Ο. Ν. περιήλθον τήν πόλιν καί έψαλον διάφορα πατριωτικά άσματα καθώς καί ή Φιλαρμονική, ήτις έπαιάνιζεν ένθουσιώδη έμβατήρια.

Είς τήν τελεσθείσαν δοξολογίαν προσήλθον άπασαι αί άρχαί.

Είτα έπηκολούθησε λαμπρά παρέλασις όλοκλήρου τής δυνάμεως Άρρένων καί Θηλέων, ύπό τά συνεχή καί ζωηρά χειροκροτήματα τού κόσμου.

Ίδιαιτέραν έντύπωσιν είς τήν καθ' όλα έπιτυχή καί έπιβλητικήν παρέλασιν τής Ε.Ο.Ν. έπροξένησεν ή νέα Όμάς τών τυφεκιοφόρων Σκαπανέων, ή όποία κατεχειροκροτήθη.

Τό άπόγευμα ή Φιλαρμονική τής Ε. Ο. Ν. έπαιάνισε διάφορα έμβατήρια τήν δέ νυκτερινήν έγένετο λαμπαδηφορία τής Ε. Ο. Ν.

ΛΕΙΒΑΘΩ (Κεφαλληνίας). — Τμήματα τού Τάγματος Ε. Ο. Ν. Θηλέων Λειβαθούς έξέδραμον μετά τών βαθμοφόρων των είς τοποθεσίαν «Τραπεζάκι». Καθ' όλην τήν ήμέραν αί Φαλαγγίτισσαι καί Σκαπάνισσαι έπεδόθησαν είς κολύμβημα, χορούς έθνικούς, παιχνίδια διάφορα καί τραγούδια έθνικά. Τό έσπέρας άφού έτραγούδησαν τούς ύμνους, τόν Έθνικόν, τής Νεολαίας καί τής 4ης Αύγούστου, άνεχώρησεν έκαστον τμήμα μετά τών βαθμοφόρων του.

Έπίσης ό έορτασμός τής 4ης Αύγούστου έγένετο είς τό κέντρον τού Τάγματος είς τό χωρίον «Κεραμιές» όπου μέ ένθουσιασμόν άπαντες οί Λόχοι παρηκολούθησαν τούς έκφωνηθέντας ύπό συνεργατών λόγους. Ή έορτή έσυνεχίσθη καθ' όλην τήν ήμέραν.

Καί είς τούς Λόχους Ε. Ο. Ν. Θηλέων Δειλινάτων καί Βαλσαμάτων ή έορτή τής 4ης Αύγούστου έωρτάσθη μέ ένθουσιασμόν καί τάξιν πρωτοφανή.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ (Λέσβου). — Είς τούς Σχηματισμούς τής πόλεως αί Φαλαγγίτισσαι προπονούνται ύπό τήν άγρυπνον παρακολούθησιν τής Περιφ. Διοικητρίας διά τούς άγώνας τής 15ης Σεπτεμβρίου.

—Διωργανώθη έκδρομή έργαζομένων Φαλαγγιτισσών είς Γέραν, τήν όποίαν παρηκολούθησεν αύτοπροσώπως ή Περιφ. Διοικήτρια, καθ' όλην τήν ήμέραν.

Τό πρόγραμμα τής έκδρομής άποκλειστικώς ψυχαγωγικόν έξετελέσθη μέ τάξιν καί πειθαρχίαν.

—Αί έργαζόμεναι Φαλαγγίτισσαι ώδηγήθησαν είς τό κινηματοθέατρον «Πάνθεον» καί έκεί παρηκολούθησαν διδακτικήν θεατρικήν παράστασιν δοθείσαν άποκλειστικώς χάριν αύτών ύπό τού παρεπιδημούντος έν τή πόλει μας Θιάσου.

—Τό στρατόπεδον βαθμοφόρων λειτουργεί είς τήν μαγευτικήν τοποθεσίαν Μυτιλήνης «Νεάπολις» άπό 27 Αύγούστου καί θά συνεχισθή μέχρι 16 Σεπτεμβρίου μέ στρατοπεδάρχην τήν Περιφ. Διοικήτριαν. Είς τό στρατόπεδον έκτός τών βαθμοφόρων έκπαιδεύονται καί Φαλαγγίτισσαι τού προτύπου λόχου.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΩΝ ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Αί περισσότεραι τών Περιφερειακών Διοικήσεων τής Ε.Ο.Ν. έτέλεσαν, βάσει Διαταγής τής Διευθύνσεως Άθλητισμού τής Κεντρικής Διοικήσεως, τούς τοπικούς των κολυμβητικούς άγώνας. Τά άποτελέσματα τών άγώνων τούτων κατά περιφερείας έχουν ώς άκολούθως:

Π. Δ. ΧΑΝΙΩΝ

Α' ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΝ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ

Α) 100 μέτρα έλευθέρας κολυμβήσεως. 1ος Άθαν. Διακάκης. 2ος Σταμ. Σταματάκης. 3ος Μιχ. Λουράκης.

Β) 400 μέτρα έλευθέρας κολυμβήσεως. 1ος Μαν. Μαραγκουδάκης. 2ος Έλευθ. Κρομμυδάκης. 3ος Κυρ. Λυγεράκης.

Γ) 800 μέτρα έλευθέρας κολυμβήσεως. 1ος Άθαν. Διακάκης. 2ος Γεώργ. Ρεμούνδος. 3ος Μαν. Μαραγκουδάκης.

Δ) 100 μέτρα ύπτία κολύμβησις. 1ος Ίωάν. Μουζούρης. 2ος Σπυρ. Μητσοτάκης. 3ος Ίωάν. Άνουσάκης.

Ε) 100 μέτρα προσθία κολύμβησις. 1ος Μιχ. Μαστρομανώλης. 2ος Έλευθ. Γεωργιλαδάκης. 3ος Νικ. Έλληνάκης.

ΣΤ) Σκυταλοδρομία 4Χ10. 1η όμάς φάλαγγος 248. 2α όμάς φάλαγγος 249.

Β'. ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ

Α) 100 μέτρα έλευθέρα κολύμβησις. 1ος Κων. Χαριτάκης. 2ος Άριστ. Βάμβουκας. 3ος Ίω. Μουζούρης.

Β) 200 μέτρα έλευθέρα κολύμβησις. 1ος Κων. Χαριτάκης. 2ος Γεώργ. Ρεμούνδος. 3ος Γεώργ. Κισσαμάκης.

Γ) 50 μέτρα προσθία κολύμβησις 1ος Έμμ. Σεργάκης. 2ος Ίωάν. Μανουσιουδάκης. 3ος Στεφ. Βουτσαδάκης.

Δ) Σκυταλοδρομία 4Χ50. 1η όμάς φάλαγγος 248. 2α όμάς φάλαγγος 249.

ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ

Α) 25 μέτρα προσθία κολύμβησις. 1ος Γεώργ. Άντωνακάκης. 2ος Πέτρος Γαλανάκης. 3ος Στυλ. Σκουτελάκης.

Β) 50 μέτρα προσθία κολύμβησις. 1ος Ίωάν. Χατζηδημητράκης. 2ος Σπυρ. Μητσοτάκης. 3ος Ίωσ. Γαλανάκης.

Γ) 50 μέτρα έλευθέρα κολύμβησις 1ος Δημ. Δημοτάκης. 2ος Στυλ. Κατσιβελάκης. 3ος Πέτρ. Γαλανάκης.

ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΩΝ Β'. ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ

Α) 50 μέτρα έλευθέρα κολύμβησις. 1η Έλένη Μανουσάκη. 2α Εύαγγ. Κουτσουμπού. 3η Εύαγγ. Κοτσαμπασάκη.

Β) Σκυταλοδρομία 4Χ50. 1η όμάς φάλαγγος 248. 2α όμάς φάλαγγος 249.

ΣΚΑΠΑΝΙΣΣΩΝ

Α) 25 μέτρα προσθία κολύμβησις. 1η Μ. Κοτσιφάκη. 2α Ρένα Γιαννοπούλου. 3η Καλ. Γκαλεράκη.

Β) 50 μέτρα κολύμβησις. 1η Μαρ. Κοτσιφάκη. 2α Όλγα Γκαλεράκη. 3η Ρένα Γιαννοπούλου.

Πολυνίκης Φάλαγξ Άρρένων φάλαγγος 249 Χανίων βαθμ. 107.

Πολυνίκης Φάλαγξ Θηλέων φάλαγγος 249 Χανίων βαθμ. 47.

Πολυνίκης Όμάς Ναυτοφαλαγγιτών Χανίων βαθμ. 108.

Όμάς Σχηματισμών Φάλαγξ 367 Καστελλίου βαθμ. 19.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ.—Τά άποτελέσματα τών Ναυτικών άγώνων Ε.Ο.Ν. Άρρένων Ήρακλείου έχουν ώς έξής:

Α' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ

Α) Έλευθέρα κολύμβησις 100 μέτρων. 1ος Μιγάδης Ίωσήφ. 2ος Καργιολίδης Γεώργ. 3ος Χρυσοστομάκης Ίωάν..

Β) Έλευθέρα κολύμβησις 400 μέτρων. 1ος Φουντάκης Κωνστ. 2ος Βερουδάκης Γ. 3ος Έλευθεριάδης Νικόλ.

Γ) Έλευθέρα κολύμβησις 800 μέτρων. 1ος Άραμπατζόγλου Άλέξ. 2ος Κοκκίνης

'Αλέξ. 3ος Γιαννούλης Κωνστ. 4ος Τσουλακίδης Εὐάγγ.

Δ) Κολύμβησις ὑπτία 100 μέτρων. 1ος Κοπακάκης. 'Εμμ. 2ος Φουντουλάκης Κωνστ. 3ος Σηφάκης Δημήτριος.

Ε) Σκυταλοδρομία 4Χ100. 1ος Μιγάδης 'Ιωσ. 2ος 'Αραμπατζόγλου. 3ος Βερουδάκης Γεώργ. 4ος Μαρκογιαννάκης Κωνστ.

ΣΤ) 'Υδατοσφαίρησις. 1ος Βερουδάκης Γεώργ. 2ος Μιγάδης 'Ιωσήφ. 3ος Κοπακάκης 'Εμμ. 4ος Χρυσοστομάκης 'Ιωάν. 5ος Στεφανίδης Παναγ. 6ος Στρατάκης Γεώργ.

Β' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ

Α) 'Ελευθέρα κολύμβησις 100 μέτρων. 1ος Σηφάκης Δημήτρ. 2ος Λεμπηδάκης Σήφης. 3ος Μεθυμάκης Εὐάγγελος.

Β) 'Ελευθέρα κολύμβησις 200 μέτρων. 1ος Στεφανίδης Παναγιώτης. 2ος Πορφυράκης 'Αντών. 3ος Βερουδάκης 'Ιωάννης.

Γ) Κολύμβησις 50 μέτρων προσθία. 1ος Χανδάνος Μενέλαος. 2ος Μεθυμάκης Εὐάγγ. 3ος Λεμπηδάκης Σήφης.

Δ) Σκυταλοδρομία 4Χ50. 1ος Στεφανίδης Παναγ. 2ος Πορφυράκης 'Αντών. 3ος Βερουδάκης 'Ιωάννης. 4ος Σηφάκης Δημήτρ.

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ

Α) 'Ελευθέρα κολύμβησις 50 μέτρων. 1ος Γιαννίκος 'Ιωάν. 2ος Κυπριάδης Κωνστ. 3ος Κριτσιωτάκης Γεώργιος.

Β) Προσθία κολύμβησις 25 μέτρων. 1ος Γιαννίκος 'Ιωάν. 2ος Κριτσιωτάκης Γεώργ. 3ος Κυπριάδης Κωνστ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ.— Τὰ ἀποτελέσματα τῶν κολυμβητικῶν ἀγώνων Α. ΧΧΙΧ Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Ἕβρου τῆς 11ης Αὐγούστου 1940)Ε' εἶναι τὰ ἀκόλουθα:

Α' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ

100 μέτρα ἐλευθέρα κολύμβησις. 1ος Καλεύρας Εὐάγγελος. 2ος Στεφανίδης Σταῦρ.

800 μ. ἐλευθέρα κολύμβησις. 1ος Καρσλιάς 'Αντών.. 2ος Περλέγγος Ἄγγελος. 3ος Χαμηλάκης Κομνηνός.

400 μ. ἐλευθέρα κολύμβησις. 1ος 'Ορφανὸς Κωνστ. 2ος Γκιρτζῆς Παναγ. 3ος Τσαϊρίδης Γεώργιος.

100 μ. ὑπτία κολύμβησις. 1ος Χρυσοστόμου Εὐστρ. 2ος Γιαννάτος Νικόλ. 3ος Παπαϊωάννου 'Ιωάννης.

Β' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ

100 μ. ἐλευθέρα κολύμβησις. 1ος Παπαδόπουλος 'Ιωάννης. 2ος Καρατζόλας Γεώργ. 3ος Τσαϊρίδης Γεώργ.

200 μ. ἐλευθέρα κολύμβησις. 1ος Συμεωνίδης 'Αριστείδ. 2ος Μπουκουβάλας 'Ιωάν.

50 μ. προσθία κολύμβησις. 1ος Παπαδόπουλος 'Ιωάννης. 2ος Γκιρτζῆς Παναγ. 3ος Παπαϊωάννου 'Ιωάννης.

Α' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΩΝ

50 μ. ἐλευθέρα κολύμβησις. 1η Ξανθάκη Λουκία. 2α Μαστράφη Μαρία.

Β' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΩΝ

1η Καστάνου Νανά. 2α Νοταρίδου Ἔλλη. 3η Γιωργαντᾶ 'Ελένη.

ΣΚΑΠΑΝΕΙΣ

50 μ. ἐλευθέρα κολύμβησις. 1ος Κοντὸς Δημήτρ. 2ος Καλογιαννίδης Σταῦρ. 3ος Πέντσος Πέτρος.

25 μ. προσθία κολύμβησις. 1ος Κοντὸς Δημήτρ. 2ος Τρύφωνας Γεώργ. 3ος Πέντσος Πέτρος.

ΣΚΑΠΑΝΙΣΣΑΙ

25 μ. ἐλευθέρα κολύμβησις. 1η Νοταρίδου 'Αρχοντοῦλα. 2α Τριανταφύλλου Φαίμη. 3η Γιωργαντᾶ 'Ελευθερία.

ΚΑΒΑΛΛΑ.— Τὰ ἀποτελέσματα τῶν διεξαχθέντων κολυμβητικῶν ἀγώνων εἶναι τὰ ἀκόλουθα:

Α' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ

Α) 'Ελευθέρα κολύμβησις 100 μ. 1ος Μουράτης 'Ελευθ. 2ος Ζαχαριάδης Διαμαντ. 3ος Λολίδης Δημήτρ.

Β) 'Ελευθέρα κολύμβησις 400 μ. 1ος Καρακίδης 'Εμμ. 2ος Μουράτης 'Ελευθ. 3ος Λολίδης Δημήτρ.

Γ) 'Ελευθέρα κολύμβησις 800 μ. 1ος Καπρακίδης 'Εμμ. 2ος Λολίδης Δημήτριος. 3ος Θεσσαλονικεὺς 'Ιωάννης.

Δ) 'Υπτία κολύμβησις 100 μ. 1ος Λολίδης Θεόδ. 2ος Θαρρόπουλος 'Ιωάννης. 3ος Παπαδόπουλος Παναγ.

Ε) Προσθία κολύμβησις 100 μ. 1ος Λολίδης Θεόδ. 2ος Στάθης Θεόδ. 3ος Μπαμπάθας Στέλλιος.

ΣΤ) Σκυταλοδρομία 4Χ100 ἐλευθέρας κολυμβήσεως. 1η ὁμὰς 171ης Φάλαγγος.

Β' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ

Α) 'Ελευθέρα κολύμβησις 100 μ. 1ος Μουράτης 'Ελευθ. 2ος Καπρακίδης 'Εμμ. 3ος Γραμματικόπουλος Παναγ.

Β) 'Ελευθέρα κολύμβησις 200 μ. 1ος Μουράτης 'Ελευθ. 2ος Κοσμίδης Κοσμᾶς. 3ος Σουλίδης 'Ιωάν.

Γ) Προσθία κολύμβησις 50 μ. 1ος Λολίδης Θεόδ. 2ος Παπαδόπουλος Παναγ. 3ος Πέτσας 'Ακρίβιος.

Δ) Σκυταλοδρομία 4Χ50 μ. ἐλευθέρας κολυμβήσεως. 1η ὁμὰς 171ης Φάλαγγος.

Γ' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ

Α) Προσθία κολύμβησις 50 μ. 1ος 'Αερίδης 'Αχιλ. 2ος 'Ατζιμάκης Χρῆστος. 3ος Πέτσας 'Ακρίβ.

Β) 'Ελευθέρα κολύμβησις 50 μ. 1ος 'Ηλιάδης 'Αναστ. 2ος 'Ηλιάδης 'Ιωσήφ. 3ος Δημητριάδης Δημήτρ.

Γ' Σκυταλοδρομία 8Χ50 μ. ἐλευθέρας κολυμβήσεως. 1η ὁμὰς 171ης Φάλαγγος.

Α' καὶ Β' ΚΑΤΗΓΟΡ. ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΩΝ

Α) 'Ελευθέρα κολύμβησις 50 μ. 1η Χρηστίδου 'Ελένη. 2α Πεταλούδη 'Ελένη. 3η 'Αρνίδου Θάλεια.

Β) Σκυταλοδρομία 4Χ50 ἐλευθέρας κολυμβήσεως. 1η ὁμὰς ἀποτελεσθεῖσα ἐκ τῶν κολυμβητριῶν: Χρηστίδου 'Ελένης, Νότα 'Ηροῦς, Γεωργιάδου Βασιλικῆς, Λαζάρου 'Ελένης.

Γ' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΣΚΑΠΑΝΙΣΣΩΝ

Α) Προσθία κολύμβησις 50 μ. 1η Κανάκη Αὐγούστα. 2α Πετροπούλου 'Ισμήνη. 3η Δεστούνη 'Αντιγόνη.

Β) 'Ελευθέρα κολύμβησις 50 μ. 1η Κανάκη Αὐγούστα. 2α Γεωργιάδου Βασιλική. 3η Δεστούνη 'Αντιγόνη.

ΗΓΟΥΜΕΝΙΤΣΑ.— Εἰς τοὺς κολυμβητικοὺς ἀγῶνας συμμετέσχον 22 Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς τῶν 129 καὶ 132 Φαλάγγων μὲ τὰ ἑξῆς ἀποτελέσματα:

Α' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ (ἡλικίας 18 — 25 ἐτῶν).

Α) 'Ελευθέρα κολύμβησις 100 μ. 1ος Μάριος Πιταρός. 2ος 'Αλέξ. Παπανίκας.

Β) 'Ελευθέρα κολύμβησις 400 μ. 1ος 'Ιμπρ. Μουλιαζίμης. 2ος 'Ηλ. Σαββουλίδης.

Γ) 'Υπτία κολύμβησις 100 μ. 1ος 'Αλ. Παπανίκας. 2ος Μάρ. Πιταρός.

Β' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ (ἡλικίας 14 — 18 ἐτῶν).

Α) 'Ελευθέρα κολύμβησις 100μ. 1ος Δ. Τρουμπάτας. 2ος Κ. Δράκος. 3ος Γ. Πλασκασοβίτσης.

Β) 'Ελευθέρα κολύμβησις 200 μ. 1ος 'Αντ. Λοῦμπος. 2ος Μιχ. 'Ασικιάν.

Γ' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ (ἡλικίας 11 — 13 ἐτῶν).

Α) 'Ελευθέρα κολύμβησις 50 μ. Σπῦρος 'Ιωάννου.

ΛΑΡΙΣΑ.— Κατὰ τοὺς διεξαχθέντας κολυμβητικοὺς ἀγῶνας τῆς Π. Δ. Λαρίσης ἐσημειώθησαν τὰ κάτωθι ἀποτελέσματα:

Α) 50 μ. ἐλευθέρα κολύμβησις Φαλαγγιτισσῶν. 1η Σωτηριάδου Π. 2α Καλογήρου Ε. 3η Χατζίδου Γ. 4η Σοφοκλέους. 5η Μαντάκου.

Α' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ

Β) Σκυταλοδρομία 4Χ50. 1η ὁμάς. Κόντογλου. Χατζίδου. Καλογήρου. Σωτηριάδου.

Α' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ

Α) 100 μ. ἐλευθέρα κολύμβησις. 1ος Σφονδυλιάς. 2ος Κοριλῆς. 3ος Καλιαμβάκος. 4ος Κυρίτσης. 5ος Γιαντζῆς. 6ος Καρακαστανιάς.

Β) 400 μ. ἐλευθέρα κολύμβησις. 1ος Σφονδυλιάς. 2ος Καλιαμβάκος. 3ος Καρακαστανιάς. 4ος Γιαντζῆς. 5ος Εὐαγγελίδης.

Γ) 800 μ. ἐλευθέρα κολύμβησις. 1ος Σφονδύλης. 2ος Καλιαμβάκος. 3ος Καρακαστανιάς. 4ος Κοριλῆς. 5ος Εὐαγγελίδης.

Δ) 100μ. ὑπτία κολύμβησις. 1ος Εὐαγγελίδης. 2ος Κωνσταντινίδης. 3ος Καλιαμβάκος. 4ος Καρακαστανιάς. 5ος Νεζεριώτης.

Ε) 100 μ. προσθία κολύμβησις. 1ος Βελέντζας. 2ος Παππάς Γ. 3ος Σοφοκλέους. 4ος Γιαντζῆς. 5ος Δουβῆς. 6ος Χρυσόμαλος.

ΣΤ) Σκυταλοδρομία 4Χ100.

Β' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ

Α) 100 μ. ἐλευθέρα κολύμβησις. 1ος Χατζηστυλιανός. 2ος Εὐθυμίου. 3ος Πούλιος. 4ος Χαλυβόπουλος. 5ος Καλιαμβάκος. 6ος Μπέμπολης.

Β) 100 μ. ἐλευθέρα κολύμβησις. 1ος Χατζηστυλιανός. 2ος Εὐθυμίου. 3ος Πούλιος. Μπέμπος.

Γ) 200 μ. ἐλευθέρα κολύμβησις. 1ος Εὐαγγελίδης. 2ος Καλιαμβάκος. 3ος Χαλυβόπουλος. 4ος Στένος. 5ος Τζαντόπουλος.

Δ) 50 μ. προσθία κολύμβησις. 1ος Βελέντζας. 2ος Μπέμπος ΙΙ. 3ος Μπέμπος Ι. 4ος 'Αθηνιώτης. 5ος Εὐθυμίου. 6ος Καλιαμβάκος ΙΙ.

Ε) Σκυταλοδρομία 4Χ50.

ΣΚΑΠΑΝΕΙΣ

Α) 25 μ. προσθία κολύμβησις. 1ος Κάρτσωνας. 2ος Φορλίδας. 3ος Βαρδάκης Χ. 4ος Βαρδάκης Ν. 5ος Βελέντζας. 6ος Εὐθυμίου.

Β) 50 μ. προσθία κολύμβησις. 1ος Κάρτσωνας. 2ος Μπέμπος Ν. 3ος Φορλίδας.

Γ) 50 μ. ἐλευθέρα κολύμβησις. 1ος Βαρδάκης Ν. 2ος Βαρδάκης Χ. 3ος Κάρτσωνας. 4ος Σαμαρτζῆς. 5ος Φιλιππιντζῆς.

ΥΔΑΤΟΣΦΑΙΡΙΣΙΣ Α' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ

'Η ὁμὰς τῶν κυανῶν ἐνίκησε τὴν ὁμάδα τῶν λευκῶν μὲ 4 — 3 τέρματα.

(Τὰ ἀποτελέσματα τῶν Π.Δ. Φθιωτιδοφωκίδος καὶ Σάμου εἰς τὸ προσεχές)

Ο ΝΙΚΗΤΗΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 1580)

Τί μάχη ἦταν ἐκείνη! Οἱ Σλαῦοι, ποὺ δὲν περίμεναν τὴν ξαφνικὴ αὐτὴ ἐξόρμησι, μόλις πρόλαβαν ν' ἁρπάξουν τὰ ἅρματά τους.

Ποτὲ νίκη δὲν ὑπῆρξε πληρέστερη, ποτὲ νίκη δὲν κερδήθηκε μὲ λιγώτερα μέσα.

'Ο στρατηγὸς τῆς Κορίνθου, ποὺ ἔφθασε τρεῖς μέρες ἀργότερα, ἀπόρησε καὶ ὁ ἴδιος βλέποντας στὸ ἐγκαταλελειμμένο στρατόπεδο τὸ πλῆθος τῶν λαφύρων ποὺ οἱ Πατρινοὶ ἐκέρδισαν ἄοπλοι σχεδὸν καὶ χωρὶς ἀρχηγό.

Χωρὶς ἀρχηγό; Ὄχι δά! Μὲ μιὰ βοὴ ὡμολογοῦσαν ὅλοι πὼς στρατηγός τους ἦταν ὁ Πρωτόκλητος καὶ στὴν δική του ἐκκλησία ἀφιέρωσαν τὰ λάφυρα τῆς μάχης καὶ θεωρήθηκαν σκλάβοι δικοί του οἱ ἄπειροι αἰχμάλωτοι.

Καὶ δὲν ἦσαν οὔτε ἄοπλοι. Γιατὶ ὅπλο ἰσχυρότερο δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τὸ θάρρος ποὺ τροφοδοτεῖ ἀκοίμητη ἡ πίστις.

Κ. 'Αθ.

ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΙ' Η ΜΙΚΡΗ ΞΩΘΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 1591)

τια' καὶ δέχτηκε τὸ παιδί του ὁ βασιλιᾶς παντρεμένο μὲ ὄργανα κι' ἄλλα βασιλικὰ πράγματα.

Τὰ φορέματα ὅμως τῆς ξωθιᾶς ποὺ τῆς πῆρε ὅταν τὴν πρωτόειδε δὲν τῆς τἄδωσε, μόν' τἄδωσε τῆς μάνας του καὶ τῆς εἶπε:

— Νὰ μὴ τῆς τὰ δώσῃς, γιατὶ ἂν τὰ πάρῃ, τότες θὰ βρῇ τὴ δύναμί της καὶ θὰ μᾶς φάῃ ὅλους.

'Αλλ' ἡ ξωθιὰ τὰ παίρνει μὲ πανουργία ἀπὸ τὴν πεθερά της καὶ τὰ φοράει.

Κατὰ τύχη ὁ πατέρας τῆς ξωθιᾶς εἶχε πόλεμο μ' ἕναν ἄλλον βασιλιᾶ' καὶ εἶχε πῆ ὅτι ὅποιος νικήσῃ θὰ τοῦ δώσῃ τὴ θυγατέρα του γυναῖκα. Τότες αὐτὸς τρέχει στὸν πόλεμο καὶ τοὺς σκοτώνει ὅλους. Τότες τοῦ εἶπε ὁ πατέρας τῆς ξωθιᾶς:

— Ποιὰ θυγατέρα μου σ' ἀρέσει.

Αὐτὸς εἶπε τὴ μικρότερη.

Κι' αὐτὴ τοῦ εἶπε:

— Τώρα μὲ πῆρες μὲ πόλεμο καὶ μὲ τὴν ἀξία σου, καὶ δὲν μπορῶ νὰ κάμω ἀλλοιῶς, μόν' ἔλα νὰ πᾶμε στὸν πατέρα σου τὸ βασιλιᾶ. Καὶ πέρασαν τέτοια ζωή, ποὺ μήτε κανένας δὲν εἶχε περάσει.

Ἐξ ἀριστερῶν: Αἱ Σκαπάνισσαι Νίτσα Κατσαντάκη, Παρθενόπη Λεον. Κουλούρη καὶ Γαβριέλλα Ἀναστασιάδου. Οἱ Σκαπανεῖς Νῖκος Ι. Λυχναρόπουλος καὶ Κωνσταντῖνος Ξανθόπουλος

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Χειρόγραφα καὶ φωτογραφίες δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Πρὸς τοὺς ἀλληλογραφοῦντας μετὰ τοῦ περιοδικοῦ ἔχομεν νὰ γνωστοποιήσωμεν:

Α) Ὅτι ἀπαντήσεις εἰς τας ἐπιστολὰς των διὰ τῶν στηλῶν τῆς ἀλληλογραφίας δίδονται μόνον μετὰ παρέλευσιν 25—30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραλαβῆς των καὶ κατὰ σειρὰν προτεραιότητος. Ἐξαίρεσις γίνεται μόνον εἰς ἐπιστολὰς ἀπαιτούσας ἐπείγουσαν ἀπάντησιν. Τὸ περιοδικὸν ἀπαντᾷ οὕτως εἰς ἁπάσας ἀνεξαιρέτως τὰς ἐπιστολὰς ποὺ λαμβάνει. Ὁσάκις δὲ συμβῇ ἀποστολεὺς νὰ μὴ λάβῃ ἀπάντησιν, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ ἐπιστολή του δὲν περιῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ περιοδικοῦ, δι᾽ ἕνα οἱονδήποτε λόγον.

Β) Ὅτι πολλοὶ τῶν ἀναγνωστῶν ἀποστέλλουσιν ὁμοῦ 5 καὶ 6 τεμάχια, τινὲς δὲ καὶ ὁλόκληρα τετράδια συνεργασίας, ἀπασχολοῦντες τὴν ὑπηρεσίαν τῆς συντάξεως μὲ τὴν ὑπερπαραγωγήν των, ἡ ὁποία ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι ἀπορρίψιμος. εἰς τὴν περίπτωσιν δὲ ταύτην δὲν θὰ λαμβάνουν ἀπάντησιν παρὰ γιὰ ἕνα, τὸ καλύτερο ἀπὸ ὅσα στέλλουν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΗΛ. ΜΑΝΩΛΑΤΟΝ. Οἱ πνευματικὲς ἀσκήσεις ἐδόθηκαν στὸν ἁρμόδιον συντάκτην, ὁ ὁποῖος θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ ἀπὸ τὴν οἰκείαν στήλην. — ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΝ, Ὑπαστυνόμον, Κέρκυραν. Δυστυχῶς δὲν ἐπρόφθασε τὸ τεῦχος τῆς 4ης Αὐγούστου. Ἐκτὸς τούτου, ἡ ὕλη τοῦ τεύχους ἐκείνου ἀνεφέρετο — ὡς θὰ εἴδετε — εἰς τὴν ἐξιστόρησιν τῶν ὅσων ἡ Κυβέρνησις ἐπετέλεσε κατὰ τὰ τελευταῖα 4 ἔτη, 1936—1940. Πάντως τὸ δημοσιεύομεν ἐδῶ:

4η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Στὴ λάμψι Σου, ποὺ ἅγια πλημμυρίζει
τῆς χώρας μας μ᾽ ἀτέλειωτη χαρά
τῆς νιότης ἡ ψυχὴ θὰ φτερουγίζῃ
μὲ διάπλατα τ᾽ ἁγιά της τὰ φτερά.

Τοῦ Ρήγα εὐχή, ποὺ ξύπνησε τὴ δόξα
ἀκόνισε στὴ θεῖα Σου χαραυγὴ
τοῦ μάγου Κυβερνήτη μας τὴ δόξα
καὶ ἀκάθεκτος στὴ νίκη προχωρεῖ.

Κι᾽ ἡ νίκη του ποὺ χτίζει Παρθενῶνες
καινούργιους στὴ φωτόλουστή μας γῆ
σ᾽ ἄλλους τοῦ Περικλέους τώρα αἰῶνες
χρυσοῦς, τὴ νέα γενιά μας ὁδηγεῖ.

Μ᾽ ἐσὲ 4η Αὐγούστου δοξασμένη
Θεόκλητη γλυκειά μας Ἐθναυγή
ἡ Ἑλλάδα μας δαφνοστεφανωμένη
σὲ ἄλλες καινούργιες δόξες φτερουγεῖ.

ΤΙΤΙΚΑΝ ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΥ. Ἐνδιαφέρον τὸ γράμμα σου. Σ᾽ εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅσα καλὰ γράφεις γιὰ τὴ «Νεολαία». Μπορεῖς νὰ περάσῃς ἀπὸ τὰ Γραφεῖα καὶ νὰ ζητήσῃς ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία διεκπεραιώσεως τὰ τεύχη, ποὺ σοῦ λείπουν. Τὰ ποιηματάκια δὲ μᾶς ἀρέσανε. Γράφε τὰ ἴδια πράγματα «ὄχι σὲ στιχάκια» καὶ θὰ δῇς πόσο πιὸ καλὰ καὶ πιὸ σωστὰ θὰ τὰ γράφῃς. Κοίταξε καὶ μόνη σου, Τιτίκα:

Γιὰ σένα νεολαία δὲν εὑρέθηκε
κανένας κυβερνήτης, μόνον ἕν᾽ ἄστρο
φωτεινὸ μὲ λάμψι μαγική
δυνάμωσε καὶ σοῦδωσε τὴ λάμψι
μιὰν αὐγή.

Α. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΝ. Λαμπρὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ σ᾽ ἕνα ἀπὸ τὰ προσεχῆ τεύχη. — Γ. ΡΟΔΗΝ. Δύο τινὰ συμβαίνουν: ἢ πολὺ στρυφνὸ εἶναι ἢ δὲν ἔχει διόλου νόημα. Καὶ ὡς πρὸς τὸ ποίημα τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει καὶ πολὺ μεγάλη σημασία. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς δὲν ξαναγράφεις ποιήματα. Τὸ κακὸ ὅμως εἶναι ὅτι ἡ ἴδια στρυφνότης παρατηρεῖται καὶ στὸ γράμμα σου. Καὶ ἄλλη φορὰ τὸ ἐγράψαμε: προσέξετε μὲ πόση σαφήνεια καὶ ἁπλότητα ὁμιλεῖ καὶ γράφει ὁ Ἀρχηγός. Κι᾽ ὄχι μόνον ὅταν ἀπευθύνεται στοὺς μικρούς, ἀλλ᾽ ἀκόμη κι᾽ ὅταν ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς μεγάλους. Ἂς μᾶς σταθῇ καὶ σ᾽ αὐτὸ — ὅπως σὲ τόσα ἄλλα — ζωντανὸ παράδειγμα.— ΗΛΙΑΝ ΠΑΠΑΝΑΝ, Σκαπανέα. Ἡ φωτογραφία θὰ δημοσιευθῇ εὐχαρίστως, ἀλλὰ τὸ ποίημα ὄχι. Καὶ καλὸ ἂν ἦταν δὲν θὰ ἐδημοσιεύετο, ἐπειδὴ ἔχει πολλὲς καὶ ἀσυγχώρητες ἀνορθογραφίες γιὰ μαθητὴν Γ᾽ τάξεως τοῦ Γυμνασίου καὶ μάλιστα Σκαπανέα! Πρόσεξε, Ἠλία, τί λάθη ἔχεις: Χρηστὸς μὲ «η» ἀντὶ Χριστὸς μὲ «ι», θεὸς μὲ «θ» μικρὸ ἀντὶ Θεὸς μὲ «Θ» κεφαλαῖο, Ἐλληνικοῦ μὲ ψιλὴ ἀντὶ Ἑλληνικοῦ μὲ δασεῖαν. Ζῆτω μὲ περισπωμένην, ἐνῷ καὶ ἡ παραλήγουσα καὶ ἡ λήγουσα εἶναι μακραί. Καὶ πολλὰ ἄλλα. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ σοῦ φανῇ περίεργο πῶς νὰ κάμῃς τόσα λάθη ἀφοῦ ξέρεις τὴν ὀρθὴ γραφὴ τῶν λέξεων ποὺ ἔγραφες λανθασμένα! Κι᾽ ἐμεῖς ἀπορήσαμε. Εἶ συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ εἴμαστε ἀφηρημένοι. Θὰ μᾶς πῇς: πειράζει; Ἀσφαλῶς πειράζει. Καὶ πολὺ περισσότερο ὅταν γίνεται συχνά. Μεγάλες ζημιὲς εἰς βάρος μας μπορεῖ νὰ προκληθοῦν ἀπὸ τὴν πιὸ μικρὴ ἀφηρημάδα. Τὰ μάτια σου λοιπὸν δεκατέσσερα. — ΧΡΗΣΤΟΝ ΑΝΑΣΤΟΠΟΥΛΟΝ. Οἱ πνευματικὲς ἀσκήσεις ἐδόθησαν στὸν ἁρμόδιον συντάκτην. Ἐπίσης καὶ τὸ ἀνέκδοτο. — ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΝ ΚΑΝΑΤΑΚΗΝ. Μᾶς ἔστειλες 111 στίχους καὶ στίχους σὰν κι᾽ αὐτούς:

Ὦ πατρὶς μήτηρ τοῦ κόσμου
διὰ μέσου τῶν αἰώνων,
κάθε πλάσμα ποῦπε «ἐδῶ᾽ μου»
ἀπὸ δῶ ἢ ἐκ τῶν πόλων
ποῦπε «ἐδῶ᾽ μου καὶ μὲ φῶς»
δὲν τ᾽ ἀρνήθηκες ποσῶς!

Πές μας εἰλικρινῶς, Παναγιώτη, εἶναι ποίημα αὐτό; Πῶς σοῦ φαίνεται ἐκεῖνο τὸ «π ο σ ῶ ς», τὸ «διὰ μέσου τῶν αἰώνων» (ἔκφρασις τετριμμένη) τὸ «ἐκ τῶν πόλων» τὸ «ποσῶς». Εἶσαι μαθητὴς τοῦ Γυμνασίου καὶ πρέπει νάχῃς διαβάσει ποιήματα, τοὐλάχιστο στὰ νεοελληνικά σου. Πῶς λοιπὸν ἐτόλμησες νὰ στείλῃς πρὸς δημοσίευσιν τέτοιους στίχους καὶ μάλιστα ἑκατὸν ἕνδεκα (!) μὲ τὴν ὑπόσχεσι νὰ στείλῃς καὶ ἄλλους; Τὸ πεζό σου «Καλοκαιριάτικες πινελιές» ἀσυγκρίτως καλύτερο, ὄχι ὅμως ἀκόμη γιὰ δημοσίευσι. Περιμένομε νὰ μᾶς στείλῃς ἄλλο προσεκτικώτερα γραμμένο καὶ μὲ συντομώτερες προτάσεις.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΣ

Ἀγοράζετε τὰ εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

Φέρουν εἰκόνας ἀπὸ τὸ ἔργον τῆς Ε.Ο.Ν.

Πωλοῦνται εἰς πάντα τὰ ταχυδρομικὰ γραφεῖα ἀντὶ δραχμῶν 3 ὁμοῦ μὲ τὴν ἀξίαν τοῦ γραμματοσήμου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ὑπὸ τοῦ γυμνασιάρχου Ι. Ν. Συρατύρη, συνεργάτου χρυσοῦ σήματος τῆς Ε.Ο.Ν. ἐν τῷ νομῷ Θεσπρωτίας, ἐξεδόθη εἰς κομψὸν τόμον παιδαγωγική του μελέτη μὲ τὸν τίτλον «Πῶς θέλω τὸν δάσκαλό μου» — (Κριτικὴ μαθητῶν).

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

